

ARWEN ELYS DAYTON

mai
puternic
mai iute
mai
frumos

„Unul dintre cele mai bune romane SF ale anului 2018.“

Wall Street Journal

ARWEN ELYS DAYTON

**MAI PUTERNIC,
MAI IUTE,
MAI FRUMOS**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DAYTON, ARWEN ELYS

Mai puternic, mai iute, mai frumos / Arwen Elys Dayton ;
trad. din lb. engleză: Maria Adam prin Lingua Connexion.

- București : RAO Distribuție, 2019

ISBN 978-606-006-252-3

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ARWEN ELYS DAYTON
Stronger, Faster, and More Beautiful
Copyright © 2018 by Arwen Elys Dayton
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Maria Adam prin LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuție, 2018
Pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978-606-006-252-3

Pentru următoarea generație
și pentru următoarea, și următoarea
(și, sperăm, și pentru următoarea)

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1000 S. MICHIGAN AVE.
CHICAGO, ILL. 60607
TEL. 773-936-5000

1974-1975

1000 S. MICHIGAN AVE.
CHICAGO, ILL. 60607
TEL. 773-936-5000

1000 S. MICHIGAN AVE.
CHICAGO, ILL. 60607
TEL. 773-936-5000

1000 S. MICHIGAN AVE.
CHICAGO, ILL. 60607
TEL. 773-936-5000

1000 S. MICHIGAN AVE.
CHICAGO, ILL. 60607
TEL. 773-936-5000

1000 S. MICHIGAN AVE.
CHICAGO, ILL. 60607
TEL. 773-936-5000

1000 S. MICHIGAN AVE.
CHICAGO, ILL. 60607
TEL. 773-936-5000

Am ajuns într-un punct al istoriei omenirii
în care pur și simplu nu trebuie să acceptăm
ceea ce ne-a dat natura.

JAY KEASLING, profesor de inginerie biochimică,
Universitatea din California, Berkeley
În *Wired*, 2009

Peste câțiva ani...

PARTEA ÎNTÂI

PERECHEA POTRIVITĂ

Om!

Stop!

...la asta mă gândesc. Ca și cum aș fi devenit deja altceva, o specie diferită, și am obosit să tot aud logica asta demodată, de persoană umană.

Omul îmi amintește că inima Juliei va fi îngemănată cu a mea, așa că nu e ca și când aș „lua-o“ pe a ei. E o simbioză. Inima nouă va fi o contopire între cele două, astfel încât să fie mai bună decât originalele. O super-inimă, presupun că i s-ar putea spune așa.

El îmi amintește asta și, de fiecare dată când spun „Dar“, el mă întrerupe și continuă să explice, doar că mai tare. Acum aproape că tipă, deși e la fel de jovial ca întotdeauna.

Am apucat să spun că e tata? Și el doar repetă ce mi-a explicat deja doctorița de nenumărate ori. Cu toate că, să fim sinceri, doctorița îmi explică aceleași lucruri într-un mod foarte diferit. Vorbește despre viteza de recuperare și de procentajele rezonabile și de rezultatele acceptabile. Îmi spune despre alți pacienți, deși, bineînțeles, cazul meu și al Juliei – cazul lui Evan și al Juliei Weary, gemeni semi-identici – este unic, așa că noi suntem, cum îi place ei să spună, „pionieri medicali“. Am ajuns să mă gândesc la noi ca la episodul de la finalul sezonului unui serial despre cazuri medicale neobișnuite. Rămâneți aproape pentru finalul scandalos!

Sunt în camera mea de spital, dar stau pe un scaun, în colț, pentru că e periculos să stai într-un pat de spital care poate fi dus atât

de ușor pe roți la tomograf, la analize de sânge sau operație, sau oriunde. Ai iluzia controlului, dacă stai pe scaun.

Julia e în salonul alăturat. Stă în pat, bineînțeles. Deși aud că mama e acolo, cu ea, șoptindu-i câteva vorbe, sora mea nu răspunde nimic.

– Norocul e de partea noastră, Evan, spune tata, folosind o expresie care a devenit una dintre preferatele lui. Se apleacă deasupra mea, pentru că eu stau jos și el în picioare și mai e și înalt de doi metri. Peste câțiva ani o să-ți amintești de săptămânile astea și o să te întrebi de ce te-ai îndoit vreodată. Julia și-ar dori ca inimile voastre să fie unite.

Când simte că devin sceptic în privința a ceea ce urmează să facem, tata găsește o abordare nouă, ca să mă convingă. Aceasta e abordarea nouă de azi: cea mai fierbinte dorință a Juliei este ca inimile noastre de gemeni să devină una singură.

– Dar eu sunt singurul care o s-o poată folosi, i-am răspuns. Nu e ca și cum ani deveni o singură persoană și am împărți-o. Eu primesc inima. Ea nu primește nimic.

Vocea lui devine mai tăioasă în timp ce spune:

– Ai prefera s-o băgăm pe-a ei în pământ? Singură și rece? Să putrezească? Până și el sesizează isteria care s-a strecurat în argumentul lui. Coboară tonul până la nivelul unei conversații normale și adaugă: Știi că nu asta și-ar dori. Ea primește ceva. Te primește pe tine, viu!

– Eu sunt cel care primește asta!

– Primește și ea, Evan.

Sper să fie adevărat.

– Pare că ți s-a tăiat răsufierea, spune tata. Ce-ar fi să ne calmăm?

Este o sugestie enervantă, pentru că el este cel care nu este calm, dar observația lui e corectă; îmi vine greu să-mi reglez respirația. Mă forțez să inspir și să expir.

Observ că vorbim doar de inima Juliei, deși o să-mi dea mult mai mult – ficatul ei, o parte din intestinul gros, rinichii, chiar și

pancreasul. E prea deprimant să menționez întruna toate părțile din noi doi care nu funcționează cum trebuie, așa că eu și părinții mei am început să folosim inima ca un substitut pentru toate.

Mă uit obosit la el.

– Tată, de ce tot vorbim despre asta, până la urmă? Tu ai decis deja.

– Și tu ai decis, Evan.

Oftez și, cu toate că încerc să par cât mai nervos posibil, are dreptate. Eu am decis.

* * *

Când apar asistenții să facă analize, tata pleacă. Nu-i place să rămână în preajmă pentru partea grea, ceea ce înainte mă enerva, dar acum e o ușurare. Dacă tata e prezent, indiferent cât de incomodă este procedura medicală în desfășurare, el consideră că e obligatoriu să adauge cât mai multe comentarii pozitive. Nu e vreo fericire să fii nevoit să scoți sunete de apreciere cu privire la vreme sau la scorul meciului de baseball, atunci când un asistent îți introduce un cateter în penis, de exemplu.

După ce tata pleacă, de-abia dacă trebuie să mai spun ceva.

Asistentul: Te doare?

Eu: Puțin.

Asistentul: E mai bine așa?

Eu: Puțin.

Asistentul: Poți să te întorci acum pe spate?

Nici măcar nu răspund la asta. Doar mă întorc.

* * *

Mai târziu, sunt lăsat singur în camera mea de spital. E ultima zi. Se va întâmpla mâine-dimineață. Eu și Julia de-abia am ajuns la vârsta de cincisprezece ani. Și acum vine... ce-o fi să vină.

Nu sunt imun la visatul cu ochii deschiși. Îmi imaginez că-mi pun hainele, că ies din spital și-i cer mamei să mă ducă într-un loc pașnic, unde să mor. Locurile preferate din fanteziile mele sunt pe

o plajă, cu vedere spre lacul Michigan sau spre o bază selenară, în timp ce privesc în sus, spre fața mică și albastră a Pământului. Da, știu că nu există o bază selenară, dar nici eu nu mă furișez afară din spital.

E tentant să visezi cu ochii deschiși, dar iată care este adevărul: moartea e mai nasoală ca viața, indiferent de situație. Poftim. Am recunoscut. Vreau să trăiesc. Fir-ar să fie, mă simt aiurea!

Mă ridic din patul de spital și merg în salonul de alături, al Juliei. Inima îmi bate cu putere de cum mă ridic în picioare, dar dacă mă mișc încet, pot s-o țin sub control. Camera Juliei e frumoasă, liniștită și în mare parte obscură, deși suntem în timpul zilei, așa că lumina difuză pătrunde printre jaluzele. Ventilatorul ei şuieră și păcănește. Patul e înconjurat de stativă cu perfuzii, care îi oferă mâncarea, apa și medicamentele. Picură, picură, picură întruna.

– Bună, zic eu gâfâind, când ajung la marginea patului.

„Bună“, spune ea. Nu cu vorbe, desigur. Dar știu că o spune.

Julia e pământie și are obrajii scofâlciți, dar e încă frumoasă. Are părul roșcat, ca mine, dar al ei e mult mai lung și a fost răsfirat pe pernă (probabil de mama), ca și cum ar poza pentru o ilustrație dintr-o carte de povești. Iat-o pe Albă ca Zăpada, așteptând sărutul unui prinț care s-o trezească. Iat-o pe Frumoasa din Pădurea Adormită, pentru care restul lumii a fost încremenit. Mă strecor în pat, lângă ea, și stau așa în timp ce inima și plămânii mei se liniștesc, ascultând sunetul aparatului care o ajută să respire.

– Bună, repet eu.

„E atât de plictisitor aici“, îmi spune destul de limpede, însă nici de data asta în cuvinte. S-a dus vremea când Julia putea vorbi.

– Am înțeles că a fi pionier medical are mai ales de-a face cu a supraviețui plictiselii, îi zic eu.

Julia oftează, fără a scoate vreun sunet, desigur. Apoi îmi spune: „Când doctorul ne apelează așa, îmi închipui că suntem într-o căruță cu coviltir, cu o geantă din aia neagră și veche de doctor“.

– De ce crede lumea că e bine să fii pionier? mă întreb eu cu voce tare. Nu e mai bine să fii undeva, departe, la capătul șirului, după ce s-au rezolvat toate chichițele?

„O să sune răutăcios, îmi spune Julia, dar mie nu mi-au plăcut niciodată nici pionierii *adevărați*. În cărțile din colecția cu biografiile primilor exploratori, mă tot întrebam de ce n-au rămas în New York sau Chicago, unde se întâmplau toate chestiile distractive.“

– Ești o snoabă, îi zic eu. Erau curajoși.

„Da, probabil că erau, admite ea. Apoi: Și tu o să fii curajos, Evan.“

– Căh! Parcă ai cita mesajele de pe felicitările acelea cu scrisul caligrafic.

„Am fost siropoasă o secundă. Scuze. E de la statul în spital. „Unde ai fost toată după-amiaza?“ schimbă ea subiectul.

– La analize. O – asta e palpitant – au luat o mostră de fecale. O analiză nouă. Presupun că au vrut să vadă ce face intestinul meu gros.

„Și care a fost rezultatul analizei?“

– Erau fecale. S-a confirmat.

„Păi... mi s-a luat o piatră uriașă de pe inimă“, zice ea.

– După analize, m-au trântit la loc în pat.

„Sunt extrem de ușurată că totul e în regulă.“

– Ar fi fost tare nasol altfel!

Râdem amândoi. Eu cu voce tare. Julia, știți voi, fără a scoate vreun sunet. Calambururile enervante ne caracterizează. Mă apropii de ea până când tâmplele ni se ating.

„Uit cum e“, spune ea.

– Ce, analizele?

„Să te miști.“

– Ah. Da. Deși sunt atât timp cu ea aici, uneori uit și eu.

Amândoi rămânem tăcuți o vreme, dar știu la ce se gândește Julia. Își amintește momentul în care aveam cinci ani și mă bătea

de douăzeci și patru de ori la rând alergând pe strada din fața casei. O simt cum jubilează.

Îi spun:

– Bine, m-ai bătut *o dată...*

„A fost de douăzeci și patru de ori, Evan.“

Era o dispută veche.

– Bine. M-ai bătut în *ziua* aceea. Dar nu te-am mai lăsat să mă bați niciodată de atunci, îi amintesc eu.

Ceea ce niciunul nu spune e că n-am mai avut multe întreceri după ziua aceea, când aveam cinci ani. Alergatul a devenit prea greu pentru amândoi și în anul următor s-a dovedit că foarte puține dintre organele noastre creșteau în ritm normal.

„Relaxează-te, Evan, spune ea. De-acum, ai câștigat pentru totdeauna.“

Nu-i răspund, pentru că a spus ceva oribil. Dacă am intra în competiție să vedem cine era capabil de cel mai cumplit lucru, ar câștiga cu siguranță.

„Of, fir-ar, plângi? N-am vrut. Glumeam doar!“

Am pus mâna peste inima Juliei, apoi am pus mâna rece și moale a Juliei peste a mea. Poate că plâng, dar nu am niciun motiv să insist pe asta.

Cu atitudinea ei calmă, Julia îmi spune: „Am împărțit un pân-tece, Evan, chiar și un pătuc și o cameră în primii șase ani din viață. Acum vom împărți mai multe lucruri. O să fie în regulă“.

* * *

Poate n-ați mai auzit de gemeni semi-identici, așa că dați-mi voie să explic. Semi-identicii apar când doi spermatozoizi fecundază același ovul. (Sper că știți deja ce înseamnă spermatozoizii și ovulele, pentru că nu vreau să fiu eu cel care vă spune.) La un moment dat, după acest *ménage-à-trois* celular, Mama Natură își dă seama că e ceva în neregulă, iar ovulul se divide în două părți,

ceea ce în cazul nostru a însemnat că s-a divizat în mine, Evan, și ea, Julia. Dar nu e chiar atât de simplu. La semi-identici sunt niște femnale ADN amestecate. Unii devin intersexuali (cu părți masculine și părți feminine), iar alții au diferite erori în procesul formării embrionilor. Noi n-am avut astfel de complicații – problema noastră este că inimile, ficatul și alte organe ale noastre n-au învățat niciodată cum să crească la mărimea normală, deși restul corpului a avut mai mult succes.

„Sunt mai înaltă ca tine“, subliniază Julia, ca să mă susțină moral, în timp ce aproape ațipesc.

E mai înaltă cu vreo trei milimetri, apropo. ADN-ul nostru este identic în proporție de cincizeci la sută – de la ovulul pe care l-am împărțit. Celelalte cincizeci de procente din spermatozoizi nu coincid, dar provin de la aceeași persoană (de la tatăl nostru, dacă mama nu ne-a ascuns cumva ceva). Așa că suntem cât de compatabili pot fi un băiat și o fată.

Dar când ne apropiam de a treisprezecea aniversare, organele Juliei au început să se dezvolte mai puțin decât ale mele. La început, timp de câteva luni, a fost doar obosită. Apoi pur și simplu dormea. Apoi n-a mai fost vorba doar de somn și a ajuns la spital, unde au fost aduse aparate, ca s-o țină în viață. Și acum e în patul ăsta, mută pentru toți, în afară de mine. *Vegetativă*, așa i se spune, de parcă ar fi un spic de grâu sau un sparanghel. E atât de nasol încât nici nu există cuvinte potrivite. Asta e cam tot ce pot spune:

————>\o/<————

Acela din mijloc sunt eu, mă înec.

* * *

Adorm lângă Julia și mă trezesc când aud voci în camera mea. La început cred că au venit asistenții să-mi facă o examinare rectală – doar ca să fie siguri, dar nu sunt ei. E mama cu un bărbat – nu tata. Bărbatul acesta are o voce complet diferită, calmă și profundă

și, într-un fel... *tulburătoare*, cred că așa i-ai putea spune. Numai că o folosește ca să se certe cu mama și aproape imediat îmi dau seama a cui este vocea.

„Nu mă țin în suspans“, spune Julia, luându-mă prin surprindere. Nu credeam că e trează. „Cine e?“

– E preotul acela ciudat cu care a vorbit mama toată luna. I-am auzit vocea când vorbea cu el la telefon.

„O, da. Tot pomenește lucruri pe care le zice «Pastorul». Nici măcar nu știam că suntem creștini până când a început mama să aibă toate trăirile astea pentru Iisus.“

– Nu sunt sigur că pastorul Tadd *este* măcar creștin, îi șoptesc eu, încercând încă să aud de la ce se ceartă.

„Îl cheamă pastorul Tadd? Întrebă Julia sceptică. E numele sau prenumele lui?“

– Nu știu. Dar știu că e un nemernic. Felul în care vorbește – e ca și cum Iisus a fost colegul lui de cameră în tabăra de vară și, dacă ai noroc, o să te prezinte și pe tine.

„Dar de unde îl cunoaște mama?“

– A vrut pe cineva care să „o îndrume spre alegerile corecte“ în privința noastră, bănuiesc. Am auzit-o spunându-i tatei. S-au certat și tata a câștigat, dar mama a zis că tot avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. Iar *pasiunea* lui Tadd e să descurajeze oamenii să facă anumite proceduri medicale.

– Stai! Pari supărat. Vocea mamei mele se ridică brusc de cealaltă parte a ușii. Am purtat discuții frumoase și am spus că poți să vii să-i binecuvântezi, dar nu vreau să comentezi...

Ușa dintre salonul meu și al Juliei se deschide o clipă mai târziu, iar bărbatul e *în* cameră cu noi, urmând-o pe mama. Se apropie de patul de spital, cu mâna ridicată și un deget îndreptat în sus, de parcă acel deget ar fi fost conectat direct la cer, asigurându-i o legătură personală cu divinitatea, pe care o contacta pentru a-i cere o favoare.

Tu! spune el, cu privirea ațintită spre locul unde stau întins lângă sora mea. Nu mi-e jenă să spun că e înspăimântător, pentru că așa e; are ochi sălbatici și fața schimonosită de furie, dar e și...

„Mult mai tânăr și mai arătos decât am crezut că o să fie“, spune Julia cu calm.

Exact la asta mă gândeam și eu. Pastorul e tânăr, are vreo douăzeci și ceva de ani. Părul des, negru și ondulat îi cade pe frunte; ochii negri și pătrunzători ard de pasiune.

Înainte ca mama să-l oprească (ceea ce, sincer să fiu, încearcă într-un mod foarte ezitant), el e în genunchi, lângă pat și mă imploră din priviri. Prezența lui apărută din senin mă timorează, dar e greu să fiu prea speriat când Julia e cu mine.

– Tu, spune el, plecându-și în treacăt capul între palme, ca și cum ne-ar fi dat mie și Juliei de înțeles că nu e prea mândru să implor – de fapt, că *se bucură* de ocazia de a implora.

– Domnule pastor, zice mama, cu glasul stins. Hotărârea a fost luată. Și e o problemă de familie.

Ignorând-o, el se uită la mine și spune:

– Știi că mai este timp.

Ar trebui să mă feresc de el, dar sunt atât de istovit de privirile compătimitoare ale asistentelor și părinților mei, încât energia lui mă fascinează.

– Timp pentru ce? îl întreb, sprijinindu-mă în coate.

„Nu întreba! spune Julia. Ea a înțeles imediat ce fel de om e. De ce îl încurajezi?“

– Timp pentru absolut orice, rosti el răspicat fiecare silabă. Acum ești un tânăr, un *om*. Se agață de marginea patului, în patosul lui. Dacă faci asta, Evan Weary, o să devii ceva ce nu trebuie să existe.

Vocea și siguranța lui sunt hipnotice. Mă simt de parcă mi-ar fi înfipt un cuțit în inima suferindă. Pastorul Tadd, nu-s sigur dacă e prenume sau nume, observă că mi-a atras atenția și continuă imediat.

– Vrei să devii un demon? O creatură devoratoare de vieți? mă întreabă el, apropiindu-se destul cu fața de a mea, încât să-i simt respirația mentolată. Țasta e scopul tău?

Știți senzația aceea când te-ai lovit, dar n-ai simțit încă durerea? Asta mă încearcă pe mine acum. De la modul în care a folosit cuvintele „creatură devoratoare de vieți“, cred.

Știu că se impune să îl contrazic.

– Hm... nici nu știu dacă eu cred în demoni, încep eu, dar el mi-a tăiat imediat vorba:

– Nu vrei să fii unul! Țasta e răspunsul. Niciun om bun nu vrea așa ceva!

Simt mânia Juliei că accept insultele astea fără să ripostez. „Întoarce-te și trage-i una în boașe!“ îmi spune ea.

Dar nu e nevoie s-o fac, pentru că mama a prins în sfârșit curaj și-l prinde cu putere de umeri pe pastorul Tadd.

– Trebuie să pleci acum, îi spune ea cu voce tremurată, dar categorică. Văzând că el nu se clintește, ea își pune mâinile în șolduri și spune: Dacă nu pleci, o să chem asistentele – și paza! Vorbesc serios, domnule pastor!

El se ridică fără grabă, de parcă a terminat oricum ce avea de făcut și pleacă din proprie inițiativă. Își netezește pantalonii și se uită în jos, la mine și la Julia, mai liniștit acum că a reușit să mă numească demon – sau, presupun, un demon în devenire. Demonizarea completă încă nu a avut loc, după cum a avut grijă să spună.

– Domnule pastor! zice mama, avertizându-l să nu mai facă și alte declarații.

Cu buzele strânse, pastorul Tadd iese pe ușa camerei de spital, dar înainte să scăpăm de el, se întoarce iar spre mine și mai încearcă o dată.

– Nu ești obligat să faci un gest egoist, zice el.

„Egoist“. E un cuvânt mereu prezent undeva, în mintea mea. De unde știa?

Simțind că am paralizat în fața acestui om, Julia intervine. „Nu vezi că deja îl macină pe Evan?” urlă la el. „Dacă Iisus ar fi aici, te-ar plesni! Ticălos... ce ești!”

Dar pastorul Tadd, bineînțeles, n-a auzit-o și ieșise deja din cameră.

– Îmi pare foarte rău, Evan, spune mama. I-am zis că poate să spună o rugăciune aici, doar atât. Se sprijină de ușa închisă și se îneacă în lacrimi ceea ce, de fapt, este starea ei obișnuită în ultimele luni.

„De ce plânge mama?” întreabă Julia pe jumătate ațipită. „Ea l-a lăsat să intre aici. Of, Evan... plângi și tu?”

* * *

Mă trezesc și știu că părinții m-au amăgit sau, mai precis, au pus asistenții să mă sedeze. Sunt în patul meu de spital, deși nu-mi amintesc să mă fi mutat înapoi. Lumina soarelui intră pe fereastră. E dimineață. Ziua Decisivă.

– Julia, spun de cum deschid ochii.

Camera e plină, dar goală de ea. Asistentele se îngămădesc cu mesele pe care se află instrumentarul necesar operației, mă tamponează cu spirt și pun perfuzii. Îmi verifică semnele vitale, îmi introduc tuburi în vene, vorbesc cu mine cu amabilitatea aceea impersonală pe care o învață la școala de asistenți, probabil.

Îl zăresc pe tata, e atât de înalt încât pare că stă în mijlocul drumului, deși s-a așezat într-un colț, ca să nu încurce. Îmi zâmbeste blând.

– E în regulă, Evan. Ea a plecat înaintea ta.

– Julia! spun din nou, de data asta mai tare.

Asistenta cea mai apropiată de mine scoate niște sunete șoptite, pe de o parte făcându-mi semn să tac, pe de alta consolându-mă. Mă rog, mai mult cerându-mi să tac.

O aud pe Julia de undeva, departe. „Evan. Evan.“ Asta e tot, doar fantoma vocii ei de undeva mult sub mine, în spital. „Evan...”

* * *

Au trecut... nu știu sigur câte zile. Poate patru?

Au prelevat inima Juliei când eu eram inconștient și pe urmă, în cutia mea toracică, au folosit „țesutul ei compatibil“, ca să-mi repare cordul, apoi au stimulat super-inima să bată și (am aflat ulterior) au aplaudat când a început să pompeze sânge. S-au făcut fotografii. O zi mai târziu, au procedat la fel cu rinichii, ficatul și cu tot ce mai necesita reparații.

Am un șir de copci metalice pe mijlocul pieptului. Arată destul de fioros, ca și cum i-ar fi dat mână liberă doctorului Frankenstein să îmi închidă operația. Sunt plin de cusături și copci. Se zice că medicina modernă este expertă în estomparea cicatricilor, dar asistentele mă asigură că ale mele vor fi uimitoare și după vindecare. O să arăt ca o șină de cale ferată fisurată pentru tot restul vieții. Mă simt de parcă m-ar fi lovit trenul deraiat de pe șina aceea stricată, apoi ar fi dat și cu spatele, să termine treaba. Totuși... chiar și cu durerea asta, adevărul e că mă simt bine. Inima îmi bate puternic și regulat, corpul pare mai ușor. E o nebunie, nu-i așa?

– Aici sunt, zic eu.

Sunt singur în camera de spital, așa că pot să vorbesc cu mine însumi, fără ca asistentele să se încrunte. Trec cu mâna peste copcile de pe stern.

– Și aici ești tu, îi spun Juliei. Mă ții în viață.

Ea nu zice nimic. Azi plouă și singurul răspuns pe care-l primesc e cel al stropilor ce cad pe fereastra spitalului. Chiar dacă sunteți dintre cei care iubesc ploaia, cred că o să fiți de acord că acest răpăit este unul extrem de monoton. Sunt doar picături de ploaie care nu o pot înlocui sora mea geamănă moartă.

Moartă, spun eu, testând cuvântul la care nu mi-am dat voie să mă gândesc. M-am ferit de el de la operații încoace. Acum însă, când l-am spus cu voce tare, trebuie s-o întreb ce m-am temut să întreb.

Julia, erai moartă când ți-au scos inima? Sau ți-am furat-o în timp ce încă trăiai?

Ea nu răspunde. Bineînțeles, nu-i nevoie s-o facă. Toți – docto-rița, părinții mei, asistentele – au ocolit întrebarea. Dar eu am știut dintotdeauna răspunsul.

* * *

Cresc din nou.

Au trecut doar douăsprezece zile de la ultima operație și am suficient oxigen în sânge, iar sistemul meu digestiv chiar obține nutrienți din mâncarea pe care o consum și..., știți, toate lucrurile care trebuiau să se întâmple, după cum sugera cu optimism docto-rița, chiar se întâmplă. Am crescut trei milimetri și m-am îngrășat cu un kilogram și jumătate. Acei trei milimetri, apropo, mă fac la fel de înalt cât era Julia, deși eu o să cresc în continuare, mă asigură ei. S-ar putea chiar să ajung la fel de înalt ca tata.

– Norocul ne-a zâmbit în tot acest timp, Evan, îmi spune tata. Am menționat că e aici cu mine? Este. Mă ajută să mă îmbrac. Sunt suficient de puternic să mă îmbrac singur, dar îl las să se simtă util.

E și mama aici, deși stă în fața camerei, ca să îmi acorde intimi-tate în timp ce mă îmbrac și, probabil, și pentru că se simte vino-vată că l-a lăsat pe pastorul Tadd să-mi strice ultimele minute pe care le aveam cu sora mea.

Azi mă externează. În ultimii ani, eu și Julia am petrecut, per total, peste cinci sute de zile aici. În acest răstimp mi-am imaginat de multe ori ziua finală. În versiunea mea preferată, ieșim pe ușile din față și, la scurt timp după, spitalul se prăbușește, din cauza unui cutremur, apoi e spulberat de o tornadă și incendiat de gru-puri rătăcitoare de zombi. Pe urmă, dacă „norocul continuă să ne

surădă“, haite de câini sălbatici vor urina peste dărmături, ca un avertisment pentru a nu mai fi reconstruit vreodată.

– E plăcut să te văd zâmbind, Evan, spune tata când scot capul din puloverul pe care mi-l trage peste torsul de Frankenstein.

Decid să-i împărtășesc visul meu cu ochi deschiși.

– Mă gândeam că, după ce ieșim pe ușile spitalului...

– Știi că o să te ducem într-un scaun cu rotile, nu? Încă nu poți merge. Dar, în curând! Îmi spune el vesel.

– Ah, da, zic eu.

El le ia pe toate la propriu.

Toți doctorii și asistentele de pe etaj stau aliniați pe hol, în timp ce părinții mă duc cu căruciorul spre lift. Chiar și o parte dintre pacienții mai mobili stau în cadrul ușilor, ca să ne privească pe noi, pionierii medicali. Tata le face tuturor cu mâna și le zâmbește. Mama face gesturi *în semn de mulțumesc*, ca și cum ar fi susținut mereu, sută la sută, scenariul consumării organelor propriiei surori, ca un canibal.

Aș da orice să aud ce-ar spune Julia despre parada asta tristă, în drum spre lift. Mi-ar spune să mă prefac că am un atac cerebral? Sau că îmi simt inima ca într-o chingă?

– Așa, zâmbește, îmi spune tata încet. Lasă-i să vadă cât ești de recunoscător.

Sunt recunoscător? N-am auzit vocea ei de două săptămâni.

Suntem în holul principal, iar lumea de afară se vede prin enormele uși din sticlă. Mama s-a dus să aducă mașina și, când o vedem trăgând în zona de preluare a pacienților, tata spune:

– Pornim, și mă împinge dincolo de uși.

– Oh! strig eu, pentru că, atunci când trec pragul, se întâmplă cel mai ciudat lucru: super-inima se oprește. Bate o dată și apoi nimic, o tensiune ce se prelungește de la o clipă la alta, apoi la următoarea și la următoarea. Nu pot să respir, nu pot să mă mișc. Super-inima mea a șters-o de la serviciu fără să anunțe.

Zâmbetul tatălui meu șovăie și apoi, panicat, mă scutură.

Evan? Evan! E inima ta?

Urmează un *zdrang!* în piept și inima pornește din nou. Apoi, *bum-bum, bum-bum*, bate – ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dimpotrivă, simt un nou val de vitalitate.

Evan? întreabă el din nou, înnebunit.

Îi fac semn că nu-i nimic.

Inima mea... e în regulă, îi spun eu.

– Ești sigur?

Se uită înapoi, spre uși, gata să cheme pe cineva.

Dau din cap și ridic stăruitor degetele mari în sus. Mama a tras mașina chiar în fața noastră, așa că mă ridic și, înainte ca el să mă ajungă din urmă, deschid portiera din spate a dubitei și urc în mașină. În câteva clipe suntem toți în mașină și mama pornește.

Mă uit cum spitalul se face tot mai mic, în timp ce ne îndreptăm spre capătul străzii. Când nu mai se vede decât o margine a etajului superior deasupra clădirilor învecinate și spitalul e pe cale să dispară complet din vedere, mă gândesc: „Acum băgați cutremurul!”

Julia ar trebui să râdă la asta, dar nu o face. Stau singur în spațiile dubitei, uitându-mă dincolo de părinții mei, urmărind drumul. Traficul și viața sunt acolo, gata să mă primească.

Abia când ne oprim mai mult, la un semafor, o aud. Foarte încet, un glas întreabă: „Vrei să omori toți ceilalți pacienți?” Vocea e mai degrabă curioasă, decât supărată, și e delicată, abia perceptibilă, ca a unui șoricel.

Sunt atât de speriat, de nesigur de ce am auzit, încât de-abia am curaj să șoptesc un răspuns.

– Nu mă deranjează, dacă sunt toți evacuați mai întâi, spun eu gâfâind. Dar clădirea trebuie să dispară.

Doar tăcere primesc drept răspuns și stau acolo, ținându-mi respirația. Vocea a fost doar în capul meu, auzul îmi joacă feste.

Liniștea se prelungește în timp ce străbatem orașul. Ciulesc urechile după orice sunet diferit de zgomotul traficului și sunt dezamăgit.

Dar, după ce parcurgem o distanță considerabilă și spitalul nu mai e decât o umbră rămasă în urma noastră, iată ce aud:

„Sunt de acord. Clădirea spitalului trebuie să dispară.“ Vocea crește, pe măsură ce vorbește. Nu mai e ca de șoricel, ci de pisică. „Așadar... spune glasul ce sună acum ca o voce de copil, care a fost rezultatul operației?“

– Cel scontat, spun eu în șoaptă, de teamă să nu o sperii și să fugă. Știi tu, inimă nouă, ficat nou, pancreas nou, bla, bla, bla.

„Creier nou, nu?“ întreabă ea. Glasul se aude acum ca vocea ei adevărată.

Dau din cap că nu.

„Deci, au stricat singurul lucru de care chiar aveai nevoie?“

Dau din cap aprobator. Și zâmbesc.

„Ai auzit de puștiul ăla care s-a răzgândit după ce a fost dus în sala de operații?“

– Nu știa dacă nu cumva o să-l roadă la ficați, șoptesc eu.

Râs de aortă acum.

– Ca mine – sunt plin de copci.

Nu vreau să plâng, dar lacrimile îmi țâșnesc din ochi, odată cu un hohot de râs incredibil de dureros pentru părțile mele recent cusute, ceea ce nu știrbește cu nimic farmecul momentului.

– Ai fost atât de tăcută, șoptesc eu.

„Asta pentru că eram moartă, îmi spune ea. Apropo, te-am auzit spunând că e inima *ta*. A fost cam neplăcut.“

– N-am vrut, răspund eu, lăsând să-mi cadă alte câteva lacrimi de neoprit. Am vrut să spun inima *noastră*.

Am spus ultima parte cu glas tare, iar mama și tata se întorc să se uite la mine.

– Inima noastră! îi repet.

– Așa e, Evan. Inima noastră, spune tata.

„Pe bune? întreabă Julia. O să-și asume meritele pentru orice, la nesfârșit?“

Probabil, răspund eu.

Julia oftează. În cele din urmă, spune: „Presupun că nu contează ce cred ei. Nouă de ce ne-ar păsa?“

Poftim.

A spus-o: „Nouă“.

Și sunt fericit.

Vă invit să priviți dincolo de capacitățile actuale de reconstrucție a țesuturilor și oaselor. Acelea vor deveni în curând banale. În foarte scurt timp vom putea crea elemente structurale noi, forme care nu apar în mod natural în corpul uman – forme pe care nici nu ni le-am imaginat încă. Mă văd ca pe o pionieră, uimită de infinitul noilor orizonturi.

Dr. EMILY BROWNSTONE-NAIK,
la simpozionul pe teme de inginerie genetică
al Asociației Medicale Britanice, Londra, 2029

Peste alți câțiva ani...

PARTEA A DOUA

SF. LUDMILLA

1. PE EI, TIGRULE

Cum să vă relatez așa cum trebuie ce s-a întâmplat? Dacă explic prea puțin, o să mă urâți, probabil. Dar dacă mă exprim corect, poate o să înțelegeți.

Știu că m-a văzut la *Pe ei, tigrule*, unde au o cafea atât de bună, încât simt fiori de plăcere prin tot corpul. Știam că Gabriel m-a văzut, deși ochii lui m-au ocolit, părând că doar privea, trecea în revistă, verifica pungile de cafea și cămile de vânzare de pe rafturile înalte de-a lungul pereților, fără s-o vadă pe Milla, care stătea chiar acolo, uitându-se atent la el, pe deasupra ziarului. Înainte să întrebați, o să vă răspund: Da. Sunt o fată de șaisprezece ani, care primește ziarul prin comandă specială, de două ori pe săptămână, pentru că dezleg cuvinte încrucișate, pentru că asta mă ajută să mă concentrez și când mă concentrez, mă relaxez și când mă relaxez... e bine, lucrurile merg bine – cum ar fi sistemul meu limfatic și majoritatea hormonilor. Toți doctorii au convenit că trebuia să pășesc tehnici de calmare, iar asta e una dintre ele. În plus, să îți un ziar e delicios de retro: mă face să mă simt ca o fată din anul 2015, căreia nu i s-a întâmplat nicio nenorocire.

Dar să revenim la Gabriel. Era atât de aglomerat încât putea să nege în mod plauzibil și eu... eu auzeam ecoul celor treizeci de oameni care râdeau de mine cu o săptămână înainte, când am aruncat prânzul în tomberon și am fugit din curtea școlii. Nu plângeam. Dacă aș fi putut plânge ar fi fost grozav.

Dar de ce mă deranjase atât de tare râsul? În ziarul pe care îl citeam atunci era un articol despre un adolescent bătut și lăsat inconștient în tribunele stadionului unei școli din Ohio. Suferise un transplant parțial de coloană vertebrală și putea să meargă, dar nu sută la sută cum trebuie. Agresorii îi urmăriseră umbletul, când s-a așezat pe locul lui. Așteptaseră tot meciul și la sfârșit îl atacaseră, scriindu-i cu graffiti, pe piept, cuvântul GREȘIT. Erau niște adolescenți beți, totuși, acesta era un exemplu al modului în care unii își bat joc de oricine a fost grav bolnav și apoi pus din nou pe picioare. „Comportamentul urât al fanaticilor“ era, practic, un articol oarecare, publicat într-un ziar. În cazul meu, nu puteai să-ți dai seama ce mi se întâmplase. Mergeam normal, vorbeam firesc. N-ai fi știut, dacă nu ți-ar fi spus cineva. Și nu fusesem nevoită să înfrunt decât niște râsete.

Gabriel a ieșit din *Pe ei, tigrule* și l-am urmărit pe fereastră cum stătea pe trotuar, afară, căutând în punga maronie, de hârtie, în care avea un cappuccino. E destul de înalt și l-am putut urmări cu ușurință prin mulțimea de trecători. Avea căștile acelea care se ascund după ureche și bătea alene în urechea dreaptă, ca să le pornească – doar un tip care mănâncă un biscuit și ascultă muzică.

N-a aruncat nicio privire în urmă, să vadă dacă mă uit la el. Și nici nu încerca să dispară repejor. Poate că, de fapt, *chiar* nu mă văzuse. Dar, într-un fel, era mai rău așa, nu? Însemna că nu eram decât un poster pe perete sau ceva de genul ăsta, nici măcar o prezență pe care să merite să o ignore. Furia îmi făcea inima să bată mai repede. Trebuia să mă duc după el.

Gabriel a mușcat din nou din biscuit și eu am golit cana, simțind deja furnicăturile cafeinei de-a lungul rețelei, nervoasă că-mi stricase momentul cafelei cu prezența lui. (Bine, am zis-o. „Rețea“. Am o rețea care îmi traversează corpul în zigzag. De asta sunt acum, aici, și nu într-un mormânt sau într-un crematoriu, sau mai

tu eu unde. Fiți avertizați, habotnicilor: puteți să vă întoarceți chiar acum cu spatele, dacă existența mea vă deranjează.)

Când am ajuns pe trotuar, l-am zărit la trecerea de pietoni. Ei bine... nu. Vreau să fiu cinstită. Adevărul este că am scrutat înnebunită mulțimea, până l-am văzut din nou, pe urmă m-am zbatut să ajung la el.

Ce era în capul meu în clipa aceea? Mi-am pus întrebarea asta de o sută de ori. Iar răspunsul este: voiam să-i transmit lui furia, umilința mea. Doar atât. Sunt destul de sigură că asta era tot ce voiam.

Semaforul acela ține al naibii de mult și așteptau mulți oameni la trecere. Lângă mine era o fată cu o brățară implantată sub epidermă și, pentru o clipă, mi-au distras atenția modelele pe care le proiecta prin piele. Lumini intermitente dansau pe încheietura ei, părând prea vesele, comparativ cu machiajul puternic, cu mult negru, și acele de siguranță prinse în sprâncene. În mod clar, nu o deranja să se retușeze și nici celor din jur nu părea *să le pese*. Dar poate că pe unii îi deranja.

Respiram cu dificultate. Voiam să plâng.

Sunetul scos de Gabriel, care-și sorbea cafeaua, m-a adus cu picioarele pe pământ. Era chiar pe trotuar și eu stăteam în spatele lui. A întors capul, așa că l-am văzut din profil. Era atât de straniu! Încă arăta foarte bine, blond, cu ochii căprui-închis, gene dese și față pătrată. Dar înfățișarea i se metamorfozase în ceva ce eu asociazam cu durerea și felul în care mă holbam la el era diferit de cel de săptămâna trecută.

Mi-am zis: „Nu mă simte cum stau aici, sfredelindu-l cu privirea?”

Evident, nu simțea.

Traficul dinspre nord venea către noi – patru benzi în plină viteză, jumătate din vehicule fiind fără șoferi, inclusiv un autobuz uriaș, automat, din Los Angeles, care ocupa o bandă întreagă. Zgomotul mașinilor era punctat de vaietul constant al dronelor ce

zboară spre nord și sud, deasupra bulevardului La Brea, toată ziua, pe ruta către aeroport. Aș fi putut șopti numele lui Gabriel și nu m-ar fi auzit. Dar n-am făcut-o. Nu i-am dat niciun avertisment, în afară de prezența mea tăcută, ostilă.

Am pășit în față și am ajuns direct în spatele lui, am întins mâinile...

Fir-ar să fie! O să mă urâți.

Trebuie să povestesc ce s-a întâmplat mai înainte, ca să înțelegeți.

8. CLASĂ DE BISERICĂ

Merg la o școală episcopală, care are doar vreo trei sute de elevi. Toată lumea cunoaște pe toată lumea, chiar dacă nu toți sunt prieteni între ei, dacă are sens ce zic. Eu sunt destul de isteț, poate puțin tocilară, dar sincer, mulți copii de la școala mea sunt inteligenți și puțin tocilari. Eu arăt destul de bine, dar repet, sunt multe fete care arată bine la Sf. Anne. Așa că nu sunt cu nimic deșită din comun din punct de vedere social, economic, academic. Are măcar vreo importanță asta în povestea mea? Nu știu. E posibil să trag de timp.

Așadar.

Cu o săptămână în urmă, cu o săptămână înainte de ce s-a întâmplat în fața la *Pe ei, tigrule*, mama m-a lăsat la școală. Mă sprijineam de portieră, stând pe scaunul pasagerului, răspunzând laconic tentativelor ei de conversație, de genul: „Bună-dimineața, iubito, cum mai merg lucrurile“. Pe urmă, exact când am ajuns, a pus întrebarea pentru care se pregătea, probabil, încă de la început:

– Cum a fost întâlnirea de aseară?

Reacția mea m-a surprins chiar și pe mine. Starea mea abătută a izbucnit în ceva mai rău, ceva ce nu mai putea fi catalogat drept tacere bosumflată. Fără vreun avertisment, am urlat:

– Nu poți să mă lași nici măcar o secundă să-mi trăiesc viața, mamă, pentru numele lui Dumnezeu?! N-am cinci ani! Nu pot să păstrez un secret, dacă vreau?

Am trântit ușa în urma mea, lăsând-o la volan, șocată, dar resemnată. („Las-o să fie furioasă“, spunea tata mereu.) Am plecat îmbufnată spre clădirea principală, știind că furia îndreptată spre mama era ridicolă și nedreaptă. Și, pe bune, în ce mod ar fi putut să insinueze că am cinci ani faptul că mă întrebase despre întâlnire? Nu avea nicio logică. În plus: nu intenționasem să țip, serios că nu, dar e ciudat ce pot și ce nu pot să controlez. Uneori, volumul vocii mele se regăsește în categoria „nu pot“.

Oamenii de la școală mă priveau, dar știți voi, eu credeam, evident, că se uitau din cauză că trântisem portiera, exact ca un copil de cinci ani. Abia când prietena mea, Lilly, m-a prins de braț, m-a tras într-un cotlon ciudat, de lângă vitrina cu trofee, și a șoptit „Chiar ai făcut-o, Milla? De-abia dacă îl *cunoști*“, mi-am dat seama că nu aveam niciun secret de păstrat. Toată lumea știa deja.

Am intrat în clasă simțindu-mă ca victima unui accident, care se uita la gură-cască ăia, care încetiniseră să mă vadă sângerând pe stradă. Ultima parte chiar mi se întâmplase, deși atunci când s-a întâmplat, nu eram trează, ca să văd. Nici măcar nu cred că mai trăiam.

Dar am deviat de la subiect.

Kevin Lopez a rânjit, sprijinindu-se de perete. Lângă el, Kahil Neelam făcea un gest ciudat cu mâna, spre mine – se folosea de o mână ca să agațe degetul întins de la mâna cealaltă, ca un pește prins în undiță.

Îmi croiam drum spre ușa clasei, când l-am văzut pe Matthew Nowiki – Matthew, care fusese prietenul meu încă din gimnaziu – *dansând ca roboții* și chicotind când s-a uitat la mine. A dispărut în clasă, dar nu înainte de a pocni din degete, de a arăta spre mine și de a-mi face un semn teatral cu ochiul.

Mă așezasem în banca mea, când mi-am dat seama ce însemnase gestul lui Kahil. Degetul întins era un penis, iar mâna care-l apuca trebuia să fie un vagin bionic, care-l zdrobea, iar și iar.

Umilința mi s-a împrăștiat în organe, ca o mazăgă neagră și lipicioasă. Fierbințeala mi-a înflorit pe obraji, anunțându-mă că începuse să mă îmbujorez. Chestia e că eu nu prea mă mai înroșesc, în configurația mea actuală, acest lucru e aproape imposibil. Faptul că mîlâmpla acum însemna că îmi curgea *atât de multă* adrenalină prin sânge încât trecea în întregime pe lângă rețea și-mi făcea fața să se aprindă. Mă înroșeam și asudam, ceea ce a atras atenția tuturor.

Glumesc. Oricum se uitau deja la mine.

Nici măcar nu văd *unde...* am auzit destul de clar șoptindu-se în spatele meu.

– *Cum* a reușit măcar... a întrebat altcineva.

– Evident, el nu se teme de nimic, a spus a treia persoană atât de tare încât, probabil, au auzit-o și oamenii din celălalt capăt al orașului.

Ar fi fost un moment perfect să izbucnesc în plâns. Dar eu n-am reușit să fac asta de un an. În schimb, am rămas la restul orelor de dimineață, în timp ce umilința s-a transformat în altceva.

* * *

La prânz, m-am dus la Gabriel, în curte, unde mâncam cu toții, și i-am aruncat supa în față. M-am simțit minunat, a fost ca o răzbunare, deși era doar o supă caldușă de scoici și n-a avut cine știe ce impact. Cu toate astea, toți cei din curte se uitau la mine când am țipat:

– Cum ai putut să fii atât de ticălos?

În retrospectivă, îmi dau seama că nu a fost cea mai gravă insultă pe care aș fi putut s-o aleg. Dar nu sunt sigură că a observat cineva cum m-am exprimat, pentru că vorbele mi-au ieșit cu un volum atât de mare, încât mi s-a părut că exact în clipa în care am deschis gura a bătut clopotul din vârful capelei.

Nu era clopotul bisericii. Era vocea mea. Gabriel se uita uluit la mine.

Sfinte Iisuse Hristoase, încă pare că l-aş fi atacat pe Gabriel ca o fată-robot dezaxată, așa cum mă numeau oamenii în șoaptă. Corecție: nimeni nu șoptea, de fapt. În clipa aceea, Kahil Neelam, aflat la câțiva metri de Gabriel, în curte, urla: „Nu procesează! Nu procesează!“, iar și iar, imitând fumul care-i ieșea pe urechi. Mă imita pe mine. V-ați prins?

Regret că am luat numele lui Iisus în deșert. Încerc să fiu mai bună de atât. Sunt destul de sigură că Iisus ar fi cu totul de partea mea, așa că nu vreau să-l scot și pe el din sărite.

La naiba!

Trebuie să relatez tot ce s-a petrecut în noaptea respectivă.

Filmul văzut din mașină și sărutul.

Mă înroșesc doar cât mă gândesc la asta. (Dar nu o fac, de fapt. E o senzație de fierbințeală în obraji, însă nu e roșeață – am verificat în oglinda de la baie. Uneori, lucrurile funcționează, alteori, nu. Am defecțiuni.)

În fine.

3. CAST OF THOUSANDS¹

Era cu o seară înainte de ziua cu întâmplarea de la școală despre care v-am spus. Eram la *Cast of Thousands*, cinematograful în aer liber din Sherman Oaks, cu ecran uriaș, care proiectează și direct pe parbrizul mașinii. Te uiți prin imaginea de pe parbriz la ecranul mult mai mare, din depărtare, și cumva ochii tăi le amesteci pe ambele într-o uluitoare, incredibilă, aproape dumnezeiască proiectie 3D. Sunetul se transmitea direct în sistemul stereo al mașinii, într-un fel era ca și cum am fi urmărit în intimitate filmul, iar eu eram în mașina lui Gabriel Philip.

N-am explicat trecutul meu cu Gabriel pentru că nu există, cu excepția unui șir lung de gânduri senzuale care, din câte știam eu, erau doar în mintea mea. Cu toate astea, ar trebui să vă pun la curent. A venit la școala noastră când avea paisprezece ani. Era cam deșirat și avea vocea încă destul de subțire, dar părul blond și ochii închiiși la culoare m-au cucerit. Am devenit ciudat de obsedat și de mâinile lui, care erau prea mari comparativ cu restul corpului, mâini de bărbat, îmi spuneam eu, și mi-am dorit imediat ca ele să mă atingă. Era prima dată când stătusem în pat și-mi închipuiam că un băiat anume îmi făcea anumite lucruri. Eu și Jonas eram iubiți mainte ca el să se mute din oraș (înainte să-l cunosc măcar pe Gabriel) și făcusem, de fapt, unele chestii împreună, dar niciodată

¹ Distribuție formată din mii de actori (în limba engleză în original, n.tr.)

n-am avut fantezii cu Jonas. Nu am avut de ce; era mereu cu mine. Pasiunea de la distanță pentru Gabriel era ceva nou.

Îl plăceau și alte fete pe Gabriel, într-un mod mai general arăta bine și era coleg de școală cu noi, deci, da, se regăsea în mod firesc pe lista cu Băieți de Plăcut. Însă abia când a împlinit cinci sprezece ani, când avea umeri, bicepși și o voce gravă, au început celelalte fete să-i dea cu adevărat atenție. L-au plăcut când a devenit o alegere evidentă. Eu îl plăcusem cu mult înainte. Flirta cu fetele de la școală, dar se zvonea că avea „alte iubite“ în afara grupului nostru de la Sf. Anne.

M-am gândit la el un an de zile și pe urmă, în spital, când se stingeau luminile noaptea și rămâneam singură cu sunetul aparatelor care mă țineau în viață, în timp ce erau create rețeaua și diversele componente interne, m-am gândit din nou la el. Gabriel din fantezia mea devia tot mai mult de la cel pe care îl cunoscusem în treacăt, la școală, până când... Când m-am întors în sfârșit la Sf. Anne, mi-a luat o clipă să-l recunosc. Dar numai o clipă. Apoi pasiunea din lumea reală a revenit la fel de puternică.

Și iată-ne împreună, în mașina lui, prima dată când eram singură cu el. Eram pe scaunele din față, cu o tavă de carton cu taco între noi și, nu o să vă mint, conversația tărăgăna. În imaginația mea nu era nevoie de conversație, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Gabriel din fantezia mea făcea orice doream. Dar iată-ne aici, împiedicându-ne în cuvinte.

– E în regulă volumul? a întrebat el, jucându-se inutil cu butonul.

Era ca și cum tava cu taco era Oceanul Pacific și el era pe celălalt mal în Japonia, poate.

– E în regulă, am răspuns.

– Mi se pare că n-am stat niciodată de vorbă ca lumea până anul ăsta. Cum așa? a întrebat el. Până să răspund, a adăugat: Când te-ai întors la școală, mi-am dat seama – că voiam să te cunosc mai bine.

Da, și eu, am răspuns, încercând să nu mă holbez la mâinile ei sexy. Suntem la aceeași școală de aproape trei ani. Cum se face că nu ne cunoaștem mai bine?

Încerc, aproape că scoteam vorbe la întâmplare, ca să umplu golul dintre noi; nu căutam un răspuns la întrebarea asta. Aveam deja o teorie despre motivul pentru care Gabriel mă observase, în тайт, după ce ani de zile se uitase, practic, prin mine. (Chiar și pe vremea când aveam paisprezece ani, când el era încă scund și foarte slab, iar eu aveam *sâni*, nu fusese interesat.) Dar după ce mi-au reconstruit ochiul stâng, orbita își schimbase puțin forma; vorbesc despre operația plastică reconstructivă, prin care chirurgul a trebuit să îl pună la loc, nu chestiile excentrice pe care le-au făcut medicii în restul corpului meu. Pe urmă, pentru că stângul era diferit, au schimbat orbita ochiului drept, ca să se potrivească și să nu pară că cele două jumătăți ale feței mele se certau una cu alta. După ce au terminat, ceva în aspectul general al ochilor mei și sprâncenelor mele se schimbase subtil în bine. Nu cred că a fost cu intenție, dar când m-am vindecat, ochii mei erau puțin mai depărtați și cu o formă mai frumoasă, iar eu eram puțin mai drăguță.

Așadar... era ușor de explicat interesul nou al lui Gabriel: fusem atrăgătoare la întoarcerea la școală, iar el a presupus că începam să mă înfrumusețez, pentru că, din câte știa el cei de la noi, Anne, îmi rupsesem doar picioarele și falca în accident. Mi se pare că trișez, câștigându-i în acest fel interesul, dar de ce să-mi fie rușine că priveam partea bună a lucrurilor?

Ne-am scufundat în tăcere, în timp ce, pe ecran – sau, mai bine zis, plutind în aerul din afara mașinii, atât de clar și detaliat, încât pareau aproape mai reali decât realitatea – o paradă de super-eroi din reclamele filmelor viitoare aruncau diferite chestii 3D, de la unii la alții, obiecte precum mașinile, caii și navele spațiale și, nu glumesc, chiar și o orcă a apărut învârtindu-se exact în fața parbrizului, împrôșcând cu apă spre ecran, rânjind cu toți colții. Am râs fără

să vreau și am scos un sunet, de parcă mă înecam – un sunet despre care Lilly, prietena mea, îmi explicase cu bunăvoință că semăna cu al unui câine care vomită. (Râsul meu sună ciudat uneori, fie de la partea de laringe pe care o mai am, fie de la modul în care trece rețeaua prin el. Nu mai știu precis.)

– Ești în regulă? a întrebat Gabriel, din cauza, știți voi, sunetului de câine care varsă.

– Hm, da – s-a dus taco pe țeava greșită, am mințit eu.

Mi-a ținut băutura ca un cavaler și, când am luat-o, mâna lui a atins-o în treacăt pe a mea, făcându-mă să simt un fior în sus, pe braț.

– Numele, hm, Milla e o prescurtare de la ceva?

Mă tem de întrebarea asta, pentru că, de obicei, îmi ia prea mult să răspund – dar de data asta n-a fost așa:

– Sunt botezată după Sfânta Ludmilla, care a trăit în Republica Cehă, acum vreo mie două sute de ani...

– Stai, a spus el, tăindu-mi vorba, te referi la Sfânta Ludmilla din Boemia?

Eram uimită.

– Da.

– O cunosc.

– Cum adică, personal?

Remarca sarcastică mi-a scăpat. Nu a fost cu intenție. Nu voiam să intervină nimic în interesul real care apăruse în ochii lui.

– Știu cine este, a spus el. Scutura încet din cap, nevenindu-i să creadă. Sfânta Muceniță Ludmilla.

M-am uitat o clipă la el.

– Pe bune, ești unul dintre puținii oameni care au auzit vreodată de ea.

– A convertit poporul său la creștinism, a continuat foarte mândru de el.

Mai mult decât atât, conversația noastră nu mai părea stângace.

Mă rog, a încercat, am spus eu. Pe urmă, nora ei a pus să fie tangulată.

În general, nu devii sfânt trăind fericit până la adânci bătrânețe, a punctat el, ceea ce m-a frapat, mi s-a părut o perspectivă destul de sofisticată asupra lumii.

Așa e. Ajută foarte mult dacă ești ucis. Ești catolic? Eram și noi necum familiarizați cu sfinții bisericii episcopale, dar el părea să fie neobișnuit de bine informat.

Mama e catolică, într-un fel, dar școala episcopală a fost mai puțină și ea zice că e cam același lucru, practic. Bunica mea crede că merg la școală cu o gașcă de necredincioși periculoși, așa că m-a obligat să învăț pe de rost povestea de viață a o sută de sfinți, înainte de a începe cursurile la Sf. Anne.

Și Ludmilla s-a aflat în acea sută? Există mii și mii de sfinți.

Era o coincidență colosală și improbabilă. Oare căuta în secret informații despre mine? Oare fusese îndrăgostit de mine în tot acest timp, cum fusesem și eu de el? Când îmi închipuisem că mă atingeau cu mâinile acelea, oare își închipuia și el același lucru?

Bunica mea e din Republica Cehă, așa că a vrut să mă concentrez mai ales pe sfinți de prin zona aceea, a explicat el. Mi-a plăcut Mântuitorul Ludmilla. Era de treabă.

„Ah.“ Dezamăgirea m-a lovit ca un pumnal. „Doar o coincidență.“ Cu toate astea, gheața fusese spartă. Gabriel se uita la mine și eu mă gândeam că în el zăceau profunzimi ascunse, la care nu mă așteptasem.

- Ai ochi foarte frumoși, mi-a spus.

Am zâmbit și i-am mulțumit în gând doctorului Watanabe pentru talentul lui de a reconstrui fețe.

Pe ecran erau alte reclame la filme și, de o parte și de alta a mașinilor, se aflau șiruri de autoturisme și toți ocupanții încercau din răsuflări să ignore restul participanților și să se prefacă, la fel ca mine, că erau singurii oameni din lume în momentul acela.

Comentariul lui despre ochii mei și felul în care se tot uita la mine mi-au făcut hormonii să o ia razna. Mi-am dat seama că era *în mine*. Mai mult decât aș fi putut spera. Corpul meu a tradus informația asta într-un nivel insuportabil de excitație și în egală măsură de groază. Adrenalina și hormonii se fugăreau ca niște membri agresivi ai unor bande rivale stârnite de sărut și de giugiuleală. Toate părțile din afara rețelei începeau să-mi dea senzația aceea ciudată de furnicătură/fierbințeală/surescitare, care însemna că părțile false nu știau să decodifice semnalele pe care le transmiteam eu. Începeau să-mi ies din minți. Oare ce fusese în capul meu să ies la întâlnire cu el? Corpul, vocea și orice parte din mine puteau greși flagrant...

– Te interesează filmul, Milla? a întrebat Gabriel.

Reclamele se terminaseră și cinematograful era învăluit în întuneric la începerea filmului. Îmi vorbea în șoaptă. Se apleca spre mine și răsuflarea lui îmi mângâia obrazul.

Fir-ar să fie, *chiar* era în mine. Avea să se întâmple ceva *chiar acum*, dacă nu îi puneam punct. Dar Gabriel îmi acorda toată atenția lui, cu ochii aceia negri, linia obrazului, curbele mușchilor de pe umeri pe sub cămașă, *măinile* lui...

– Nu, nu mă interesează filmul, m-am trezit șoptind la rândul meu. A dat volumul mai încet, s-a apropiat de mine și a spus:

– Hei.

„Oprește-l! am țipat la mine însămi. Ieși de aici!“

N-am făcut nimic din toate astea. În schimb, am rămas lipită de scaun, în timp ce își apăsă încet buzele pe ale mele.

Gabriel Philips *mă săruta*. Singură în camera de spital, singură în dormitorul meu de acasă, îmi imaginasem în mii de feluri acest moment. Dar acum era real: buze, apăsare, căldură.

Când s-a terminat sărutul, mintea mea l-a reluat obsesiv, într-o buclă nesfârșită. Probabil mă holbam la el, mută, șocată, de un minut întreg.

El n-a remarcat.

Vrei să mergem pe bancheta din spate? a întrebat el cu un nec de emoție și entuziasm, pe care le văzusem și pe fața lui „na”, când am devenit prima dată iubiți. Am putea, nu știu...

Bine. Corpul îmi spunea „Fugi!” dar foarte insistent, îmi dădea glas și să rămân.

Nu pentru că aș fi avut eu mulți prieteni (au fost doi, dacă-l punem la socoteală și pe cel din gimnaziu), dar știam cum era cu amintirile și cu alte chestii, chiar dacă nu o făcusem de când lumea. Jonas se mutase din oraș și pe urmă am fost internată aproape un an întreg. Credeți-mă, nimeni nu voia să te sărute acolo.) Îmi plăcea să mă sărut și să fiu dezmiertată. Hormonii câștigau în fața adrenalinei, în timp ce anumite părți ale rețelei continuau să-mi trimită semnale incomode, de avertizare.

În semiîntuneric, escaladând scaunele din față, am ajuns pe bancheta lată din spate, iar Gabriel s-a strecurat după mine, râzând în timp ce își trăgea picioarele. A lovit radioul cu un picior schimbând frecvența, de la coloana sonoră a filmului la un post de talk-show-uri.

„...dar e vorba despre definiția cuvântului *om*, despre ce înseamnă să fii cu adevărat *om*. Ce a intenționat Domnul pentru noi? Care a fost viziunea Lui pentru omenire în lumea asta?” se auzea cu o voce calmă, de bărbat, cu un vag accent sudist, umplând mașina. Pe jumătate predicator, pe jumătate demagog. „Ce a tăinuit față de noi? El ne-a făcut după chipul Lui. Știm asta. Înseamnă că acest corp omenesc obișnuit e după chipul Lui.” Părea tânăr, dar vocea lui mă făcea să mă gândesc la băutură și trabucuri. Accentua cuvinte pe care nu m-aș fi așteptat să le evidențieze, ca și cum era mai atent la cadența enunțurilor decât la conținut. „Nu ne putem apuca să meșterim, și să facem *inimi* false și *ficați*, și să dezvoltăm organe noi, pe care Iisus n-ar fi vrut *niciodată* să le vadă...”

– Ah, scuze.

Gabriel era în mod vizibil stânjenit. S-a întins repede și a schimbat postul de radio, revenind pe frecvența filmului.

Când s-a întors pe bancheta din spate, s-a aplecat să mă sărute din nou. A fost un șoc să mă văd îndepărtându-mă de el, dar exact asta am făcut. O senzație de spaimă se răspândea în mine, atât în părțile adevărate, cât și în cele artificiale, traversând rețeaua așa cum n-o făcea nicio altă emoție. Mi se tăiase filmul.

– Era... era acel... cum îi zice? am întrebat, făcând un gest din cap spre radio.

– Pastorul Tad Tadd? Cel care are două prenume? a spus el râzând. Da. Bunica îl ascultă tot timpul.

Mi-a luat câteva clipe să dezleg toate semnificațiile răspunsului său. M-am agățat de cea mai simplă de chestionat și am spus:

– Stai, asta e mașina bunicii tale?

Era o mașină mare și veche, despre care gândeam că era oarecum aparte când credeam că e a lui Gabriel. Mai precis, spuneam că e retro ca un adolescent să aibă automobil vintage e de două ori retro. Dar acum, când mă uitam cu mai multă atenție la bancheta din spate, în lumina obscură, vedeam urmele bătrânei, pe care nu reușise să le ascundă înainte de întâlnirea noastră: o pătură croșetată, întinsă pe spațiul din spatele tetierelor, o pereche de ochelari de citit cu lentile foarte groase, în buzunărașul portierei din spate, lângă o batistă din dantelă. Aceste obiecte deloc sexy, vocea aceea la radio...

– Da. Adică, îi folosesc mașina tot timpul, a spus el, urmărindu-mi privirea și văzând urmele bunicii sale. E, într-un fel, mașina familiei. Bunica o mai conduce uneori – și-l ascultă pe Tad Tadd, ca jumătate dintre oamenii din LA. El a dat din cap, ca și cum ar fi vrut să zică „Bunicile – ce să le faci?” Pe urmă, văzând pe fața mea ceva ce nu era în regulă, a adăugat: Abia dacă o mai conduce acum, dacă asta te deranjează. Practic, e a mea.

Aveam ochii ațintiți pe locul din față, unde parcă o vedeam pe bătrână întorcându-se, ca să se uite dezgustată la mine, în timp ce-l asculta pe Tad Tadd. Dădea dezaprobator din deget spre mine.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Gabriel.

Tipul acela varsă ură din el. De ce îl ascultă bunica ta? Cum poate să se folosească de religie ca să atace oamenii cu probleme medicale? Și de ce nu are un nume de familie normal?

Mi-au ieșit cuvintele din gură înainte să le pot opri. Rețeaua îmi emitea de adrenalină, o versiune neplăcută a felului în care mă mișcăm când beam cafea. Era ca și cum aveam nevoie să urinez, dar aveam senzația peste tot.

Ai ascultat vreodată un post de radio specializat în talk-show-uri? m-a întrebat el, râzând ușor. E plin de nebuni. Sunt nebuni *cea mai mare parte din ei*. Ei, haide acum.

S-a întins spre mine și mi-a dat o șuviță de păr după ureche. În munda spaimei și adrenalinei, m-a înduioșat. De parcă noi doi eram o echipă. Sau am fi putut fi.

– Bunica ta e de acord cu el?

Încă o dată, mi-au scăpat cuvintele înainte să le opresc. De ce vorbeam despre păreri politice/religioase/rasiste ale bunicii lui la prima noastră întâlnire? Nici măcar n-ar trebui să *fiu* aici, pe bancheta din spate, unde... Dar fiindcă eram aici, cu siguranță n-ar fi trebuit să aduc subiectul în discuție. Mi-am reamintit că nu eu îl adusesem. Radioul era setat pe acel post. Chiar dacă bunica lui Gabriel era cea care-l reglase, îl ascultase și el, o dată sau de două ori, probabil.

– Nu știu, a spus el. Era vizibil că romantismul îl părăsea. Presupun că e de acord cu el. E foarte bătrână și extrem de religioasă. Anul trecut voiau să dezvolte o inimă nouă pentru ea, știi, în care cea mai mare parte e inima adevărată, dar unele părți sunt bionice sau ceva asemănător?

Știam. Știam pentru că o inimă care se potrivea cu acea descriere bătea acum mult prea repede în pieptul meu pe jumătate real. Și îmi păsa foarte mult de inima aceea.

– A refuzat, întrucât crede că Dumnezeu nu ar fi de acord, a continuat el. Apoi a ridicat din umeri. E bătrână. Nu poți să te certi cu ea.

Nu spunea dacă era sau nu de acord cu bunica lui, dar tonul lui sugera că nu.

Era din nou întuneric, pentru că pe ecran se întâmpla ceva într-un coridor umbrit. Gabriel era aproape de mine, iar lumina filmului îi contura fața. Când a văzut că expresia mea se îmblânzise, mi-a atins buzele cu ale lui. Un sărut ușor, un sărut de probă, dat gata pentru ceva mult mai bun.

– Tu ce crezi? l-am întrebat, trăgându-mă înapoi.

Voiam să-l sărut din nou, dar nu mă puteam abține să vorbesc pe subiectul ăsta. Era ca și cum rețeaua era surioara mea și, cu toate că eu intenționeam s-o țin ascunsă, mă simțeam împinsă de onoare să scot la lumină orice idee preconcepută. Pentru că peste tot mă loveam de prejudecăți. Nu aflai asta decât după ce traversai linia invizibilă și erai chiar tu la mijloc.

– De ce-ți pasă atât de mult de pastorul Tadd? a întrebat el. E doar un țicnit la radio.

Era tocmai întrebarea la care nu voiam să răspund. Am simțit că bat în retragere, de teamă, și m-am bâlbâit:

– Voiam... doream doar să aflu ce crezi. Încerc să te cunosc.

Am reușit ca ultima parte să sune de parcă aș fi cochetat cu el.

Gabriel a clătinat din cap, lăsând de înțeles că este evident că îmi face pe plac pentru că mă place.

– Nu știu. A ridicat iar din umeri. Adică, noi suntem credincioși, noi toți de la Sf. Anne, nu-i așa? Și ar trebui să facem chiar *tot* ce poate face Dumnezeu? Cum rămâne cu oamenii ăia care se duc în alte țări pentru criogenie, ca să evite o moarte naturală? Chiar și copiii? Ar putea rămâne așa pentru totdeauna. Așa ar trebui să fie viețile lor? Pare ceva ce ar trebui să facem? Nu știu.

– Deci ești de acord cu pastorul Tad Tadd? Am adresat întrebarea în șoaptă, știind că, dacă încercam s-o spun cu voce normală, avea să se audă prea strident.

Iată care era problema. Auzisem fragmente din transmisiunile pastorului Tadd din când în când și-l văzusem făcând declarații la

... dar niciodată nu mă gândisem prea mult la el. Bineînțeles, eu sunt un bigot penibil, dar ceea ce l-a definit mereu a fost *ridicolul*. În seara asta, însă... în seara asta ura ne invadase pe neașteptate spațiul intim și era ca și cum vocea și părerile lui se amestecaseră cu durerea și greutatea monstruoasă a morții care mă apăsa de atâtea luni. Și acum, deși mă temeam de direcția în care mergea conversația, nu puteam renunța.

Gabriel a spus:

Cred că pastorul Tadd e nebun. Vorbește ca... de parcă ar fi... Îți căuta el cuvintele.

Le spune oamenilor cum să fie sfinți, apoi se întoarce într-o casă plină de alcool și prostituate? am sugerat eu.

Replica asta suna furios în mintea mea, dar ceea ce s-a auzit a părut mai degrabă o glumă. Din fericire.

Gabriel a chicotit puțin:

Ceva de genul acesta. Poate nu e *chiar* atât e rău. Doar că... Bunica mea e din altă generație...

Dar ce diferență e între o inimă pe jumătate adevărată și a lua antibiotice sau merge la medic să-ți așeze la loc un os fracturat? am întrebat eu tot în șoaptă.

Începea să mi se facă rău. Și aveam nevoie să-l aud spunând ce trebuie.

– Da, în asta constă sminteala, a încuviințat el. Unde se trage linia? E atât de...

– Arbitrar?

Cuvântul a ieșit prea tare, dar era un singur cuvânt, așa că nu cred că a observat. Mi-am mușcat buza de jos, ca să încerc să-mi stăpânesc vocea.

– Da, arbitrar. Dar bunica mea e *foarte sigură* că anumite lucruri sunt prea apropiate de cele de care ar trebuie să aibă grijă Dumnezeu. Sau să nu aibă grijă. Poate că anumiți oameni nu sunt meniți să trăiască – așa crede ea, a adăugat el repede.

Am închis ochii, am inspirat adânc, încercând să scap de nodul din stomac. Nu zăceam inconștientă, zdrobită într-o mașină. Nu urmăream neajutorată cum doctorii cereau mai mult sânge. Eram aici, la cinematograful în aer liber, și nimeni nu mă arăta cu degetul. Pentru Gabriel era doar o dezbatere pur teoretică și eu eram una dintre fetele acelea bisericose, cărora le plăceau discuțiile contradictorii. Oscila, poate, la granița subtilă și neclară dintre a fi un prieten sceptic și un contestatar nepăsător, dar ceea ce spunea el nu era îngrozitor. Indiferent ce credea bunica lui, Gabriel încerca să fie tolerant, ceea ce era tot ce puteam spera să cer într-o lume în care pastorul Tadd și alții transformau medicina în filosofie.

– Nu știam că te pasionează politica atât de mult, a spus el, tachinându-mă puțin.

– Presupun că nu e cel mai potrivit subiect pentru prima întâlnire, am reușit eu să spun râzând încet.

Adrenalina care pompa în mine se domolea. Și eu mă calmam. Brațul lui mă cuprindea de talie, ceea ce îmi stârnea dorința, în ciuda celor întâmplate. Mi-am îndreptat atenția din nou spre mâinile și buzele lui, spre bancheta din spate. Eram aici pentru că voiam să fiu aici.

Și atunci ne-am sărutat. Adică, ne-am sărutat *cu adevărat*. Am început stând în capul oaselor, dar în curând stăteam întinși, lipiți de colțul banchetei și aproape că era deasupra mea și mă simțeam atât de bine! Adică, *incredibil* de bine. Singura problemă pe care o avusem la față era o mică fractură de maxilar și chestia aia cu ochii, așa că gura, limba, dantura mea și toate celelalte erau perfect normale. Nu aveau să i se pară ciudate, ceea ce era important, pentru că intrase de-a dreptul *în* gura mea cu limba. Ceea ce-mi plăcea.

Și pe urmă, nu mi-a mai plăcut.

Când adrenalina și hormonii s-au domolit, dorința (dintre care o parte erau ai mei, naturali, iar alții erau, știți voi, chestii adăugate de rețea) a început să se estompeze, iar corpul meu dădea rateuri, ca

interiorul unei rable cu țeava de eșapament înfundată. Deodată, era ca și cum mă vedeam pe mine însămi sărutându-l, ca și cum era doar un alt film care se derula în mașină și puteam să cred că părea sexy, dar nu simțeam că *era* sexy. Era mai degrabă ca și când gurile noastre erau piepturi de pui crude, pe care le izbeam repetat unul de altul.

La asta mă gândeam în timp ce-l sărutam, încercând să-mi amintesc de ce-mi dorisem, de fapt, să-mi vâr limba în gura lui. Acum mi se părea pur și simplu dezgustător. Pentru că eram cu gândul în altă parte, n-am observat când mi-a scos bluza din pantaloni și a strecurat mâna pe dedesubt.

Stai, am spus eu, încercând să mă ridic.

- Ești atât de frumoasă. Vreau să te ating...

Stai.

Dar a fost prea târziu. Mâna lui a urcat cu dexteritate în sus, pe corpul meu, și a ajuns cu degetele sub sutien. Da – chiar atât de repede. Vârfurile degetelor lui – una dintre cele mai sensibile și perceptive părți ale corpului omenesc – atinseseră stratul exterior de piele al rețelei. Degetele lui s-au oprit și am văzut nedumerirea concurând cu excitația pe fața lui. Mâna lui a alunecat afară din sutien, în jos, pe corp, simțind de data asta alte porțiuni, cu piele artificială, pe care nu le observase prima dată când le atinsese.

- Ce... a început el. Întrebarea îl dusesese deja pe o alee întunecată, unde nu voia să fie. S-a tras înapoi, confuz. Ești... ești în regulă?

4. CAST OF TWO¹

Mi-am tras bluza în jos și m-am mișcat că să-mi potrivească ținuta. Simțise că unele lucruri nu erau în regulă, dar nu era nevoie să știe tot.

– E doar de la accident, am bălmăjit eu.

Unele lucruri au necesitat reparații. Replica a sunat anemic, poate pentru că era un eufemism absurd.

– Lilly ne-a spus că ai avut probleme doar cu picioarele. Că ți-ai rupt picioarele. Filmul se derula pe obrazul lui în timp ce ochii umbriți mă analizau.

– Asta a fost... aproape tot ce s-a întâmplat, am ocolit eu.

Nu era normal să fiu judecată, dacă spuneam adevărul. Totuși, nu doream, *nu* voiam, să spun adevărul.

– E pielea *ta* pe sub asta?

Părea aproape uluit. Am simțit un nod de spaimă în coșul pieptului. A întins mâna spre bluza mea, dar am ținut-o strâns.

– În mare parte.

Era o minciună. Pielea artificială pe care o pipăise, care-mi acoperea mai bine de jumătate din trunchi, fusese reconstituită din țesuturile mele, poate că se putea spune că era *în parte* pielea mea, dar era combinată cu plasa care alcătuia o punte între părțile care erau doar ale mele și elemente care nu mai erau ale mele. La

---

¹ Distribuție formată din doi actori (în limba engleză în original, n.tr.)

tingere se simțea o diferență față de pielea adevărată de lângă, se uitamplase când degetele lui au trecut peste rețeaua de pe sânul meu drept. Atunci diferența a devenit clară.

Imi trăgea deja bluza din nou în sus și de data asta nu l-am mai putut opri; panica m-a ținut nemișcată. Avea să *vadă*, avea să *știe*! Ce-ar fi trebuit să fac? Să-l plesnesc? Să fug din mașină și din cinematograful în aer liber?

Filmul devenise mai luminos și la lumina aceea variația de textură și culoare de pe corpul meu era vizibilă. Rețeaua se ridica de sub buric, înconjurând burta și traversând sânul drept. De o parte a plasei eram eu, carnea adevărată, sută la sută Milla. De cealaltă parte, lucrurile erau mai greu de clasificat.

– Cât de departe ajunge? a întrebat el, uitându-se la locul unde linia dispărea sub betelia pantalonilor, în jos spre „părțile feminine“, cum le spunea mama.

Eram încremenită de... privirea lui curioasă, poate? De șocul și îngrijorarea de pe fața lui?

– Vezi cam toată suprafața, am șoptit eu.

Încă o minciună. Invizibilă din poziția mea actuală era linia care ducea de pe sânul drept peste coaste, pe sub brațul drept și apoi o lua în jos, pe partea dreaptă a spatelui. Nu vedea nici cum rana se extindea în interior, spre inimă și un plămân, spre celelalte organe și, da, și spre părțile mele feminine.

– Inima ta? a întrebat el, ca și cum spusese totul cu glas tare.

Aș fi putut să spun că am fost arsă și că pielea falsă doar acoperea arsurile. De ce îi datoram explicații? Dar... inima din pieptul meu îmi salvase viața. Merita mai mult decât o scuză cu o expresie rușinată.

– E așa cum ai spus tu pentru bunica ta, am șoptit eu. E o inimă adevărată, în cea mai mare parte. Din propriile celule, dar mai sunt și alte părți care compensează pentru cele care încă nu se pot dezvolta. Mici părți bionice, făcute din chestii spongioase. E o combinație.

S-a lăsat pe spate și eu mi-am tras bluza în jos. O serie de emoții îmi brăzdau fața. Nu toate aveau sens.

– De asta îl urăști pe pastorul Tadd, a spus el.

– Da, am încuviințat.

– De ce n-ai spus nimănui? Lilly a spus tuturor la școală că eram doar picioarele. E...

– Mai mult decât picioarele, am spus.

Ce vedeam pe fața lui? Teamă?

– Cât din tine mai e adevărat? a întrebat el.

Începea să pară agitat. A dat cu dosul palmei peste gură, ca și cum se ștergea fără să vrea de pata buzelor artificiale.

– Gura mea e reală, am șoptit.

El era scârbit.

Ba nu era.

Cu tandrețe, m-a întrebat:

– Ai trecut tu prin toate astea fără să vorbești cu nimeni?

M-a înduioșat compasiunea din întrebarea aceea și, văzând îngrijorarea lui, tensiunea din pieptul meu s-a schimbat. Era ca și cum rețeaua însăși începea să se relaxeze.

– Oamenii n-au nevoie să audă toate lucrurile rele, Gabriel, am spus eu încet. Și cum să le spui așa ceva? Simțeam că anumite lucruri începeau să se adune în mine, lucruri pe care îmi promiseseam că nu aveam să le spun niciodată. Cum să explic că, atunci când mașina s-a izbit, mama a fost aruncată afară și și-a rupt doar un braț și soldul? Însă eu am rămas blocată în scaun, când camionul a venit învârtindu-se spre noi? Că tot bordul a trecut, practic, prin partea dreaptă a corpului meu, făcându-l zob? Începusem în șoaptă, dar știam că eram pe punctul de a-mi pierde controlul asupra vocii. Acum, când scoteam adevărul la lumină, nu avea să fie un firicel subțire. Prinsă în colțul banchetei din spate, urma să-l revărs în fața lui Gabriel, ca o studentă beată, care vărsa rămășițele sandviciului cu ton pe jumătate digerat pe podea. Că bordul m-a

...într-un loc în tot timpul în care paramedicii și pompierii m-au operat? Că ar fi trebuit să fiu moartă, mai întâi când ne-a lovit camionul, apoi când a ajuns salvarea acolo, apoi în ambulanță? Ar fi trebuit să mor de vreo zece ori și, probabil, chiar am fost moartă câteva, dar eram atât de aproape de UCLA și au început să-mi înlezeze celulele de cum am ajuns, iar doctorii erau cam cei mai buni din lume la chestia asta? Așadar, datorită unei serii de șanse, eu aici, dar jumătate din corpul meu e artificial și inima mea e mecanică, și unul din plămâni e fals, și nu o să am niciodată copii, pentru că ei încă nu știu cum să repare partea asta. Studenta își scoate tot conținutul stomacului în poala partenerului ei de petrecere. Și ușurarea aceea pe care o simți după ce vomizi? Începeam să simt și eu. Și că pot să-mi doresc să te sărut, și să cred că arăți foarte bine, dar nu pot să garantez cum o să reacționeze corpul meu după ceva? Sărutări, râsete, sughiț – sughițul e cel mai rău. Parcă aș fi o maimuță urlătoare când se întâmplă. Că mă gândeam la tine când eram în spital și mă întrebam dacă o să mai vrea cineva vreodată să mă atingă? Cum să le spun oamenilor că sunt atât de recunoscătoare că trăiesc, când știu că nu o să mă poată privi niciodată altfel decât cu milă sau acuzator de acum înainte?

Gabriel stătea lângă mine pe banchetă, iar culorile roșii și albastre de pe ecran îi dansau pe față și prin părul blond. Nu urlasem, dar nici departe n-am fost.

– Îmi pare rău, Milla, a șoptit el.

– Și mie.

Stăteam pe banchetă și ne uitam unul la altul. Mă descărcasem și mă simțeam devastată, dar era o pustiire purificatoare, simțeam un gol care trebuia umplut cu ceva nou.

Cu multă blândețe, Gabriel m-a tras spre el și m-a cuprins în brațe. M-am sprijinit de el și aproape am plâns – ba chiar am avut sentimentul că lacrimile se formau în spatele ochilor.

– Nu ai de ce să spui nimănui, să știi, a murmurat în urechea mea.

Am clătinat din capul sprijinit de pieptul lui.

– Unii oamenii reacționează ciudat când află lucruri de genul acesta. Tata spune că, pe vremea când era el mic, toți doreau ca medicina să progreseze, în orice direcție, orice pas înainte era apreciat. Dar acum oamenii se comportă... hilar.

– Nu e nimic hilar, a spus el întristat.

– Nu e nimic hilar, am încuviințat eu.

Când mi s-a reglat respirația, am devenit mai conștientă de faptul că trupurile noastre se atingeau, că mă ținea în brațe. Rețeaua habar nu avea cum să gestioneze valurile de schimbări emoționale din ultimele minute, dar cumva hormonii dragostei preluau din nou controlul.

– Îmi face foarte bine să-ți spun, i-am zis.

S-a retras să se uite în jos, la mine.

– Chiar te gândeai la mine când erai rănită? a întrebat el.

– Puțin.

Era o minciună, dar a fost tot ce-am reușit să spun.

– Pot să te sărut din nou? a întrebat el încet.

Am dat aprobator din cap.

Buzele lui le-au atins ușor pe ale mele. Și de data asta a fost diferit. Înainte fusesem reținută, acum nu mai eram așa.

Ne sărutam și pe urmă, puțin câte puțin, am ajuns să facem mai mult de atât. Aveam sutienul desfăcut și ridicat spre gât. Buzele lui erau peste tot. Poate vă este cunoscut ce se întâmplă. La un moment dat, mi-am dat seama că-mi scosese pantalonii și mâna lui se mișcă încet, dar insistent.

– Poți să simți asta? a întrebat el cu buzele lângă urechea mea. E bine?

– Da, am șoptit eu imediat.

Chiar *simțeam*. Peste tot.

– Poți să simți până la capăt? Nu ating... M-am bucurat că nu a terminat întrebarea. „Nu ating părți care nu-s adevărate, nu-i așa?”

Da, simt până la capăt.

Putea aceea din mine eram eu. Mai sus de asta, uterul, ova-
rile acestea fuseseră spulberate și înlocuite cu, în fine, cu nimic.

Îl atingeam și mă pricep pentru că, știți voi, Jonas; aveam
experiență.

Stai, a spus el gâfâind și dându-mi mâna la o parte. Lasă-mă...
Putem să...

Am uitat cu atenție la el, de la câțiva centimetri distanță. Mă
amirala dacă putea să facă sex cu mine și eram atât de fericită, ame-
țită de hormoni, încât am spus da aproape imediat.

Nu, nu pot, am spus, trăgându-mă puțin înapoi.

De ce nu? a întrebat el încet. Mă săruta pe gât și, lisuse Hristoase,
canta mă că Îți rostesc din nou numele în contextul ăsta vulgar),
crezând că era divină (încă o dată, îmi pare rău).

Pentru că n-am mai făcut-o niciodată, am reușit să spun, în
timp ce tot corpul meu urla: „Lasă-l s-o facă!“

Niciodată? a șoptit el.

Eu și iubitul meu am fost cât pe ce o dată, dar n-am făcut-o. Și
după aceea el a plecat din oraș. Și eu... am fost în spital un an de zile.
Dar n-am fost pregătită.

E în regulă.

Ne sărutam din nou și el stătea întins deasupra mea. Hormonii
din uterul meu s-au înțepit și rețeaua lăsa să treacă destule prin ea...

Of, Doamne, Milla, nu vrei...

Da, am spus cu răsuflarea tăiată, vreau.

Mi-a scos pantalonii. Mi-a scos chiloții. Chiar aveam să fac
sex cu ăsta?

– Stai, am șoptit. Ai prezervativ?

– Prezervativ? Dar dacă nu poți...?

– Nu de asta...

Nu puteam rămâne însărcinată, dar tot mă puteam îmbolnăvi
(cu câte fete se culcase el?), iar efectul unei boli asupra mea ar fi
fost mult mai rău în starea actuală...

– Da, desigur, a șoptit el, sărutându-mă în continuare.

S-a ridicat, a umblat în rucsacul de pe podeaua mașinii și apoi cu ambalajul boțit al prezervativului, după care s-a întors la mine.

Și pe urmă am făcut chestia aia, care trebuia să reprezinte o experiență crucială în viața mea de adolescentă. Mă așteptam la durere, dar au fost doar senzații plăcute.

Când s-a terminat, am rămas întinși amândoi pe banchetă, eu cu capul pe pieptul lui și el cu brațul în jurul meu.

– A fost minunat, a spus el, trăgându-și sufletul.

Mi-am împletit degetele cu ale lui, mirându-mă că atingeau una din mâinile acelea după care tânjeam de atâta vreme.

– Nu așa m-am așteptam să se întâmple, am murmurat.

Fluxurile se schimbau iar în interiorul meu. Mă simțeam de parcă pluteam, într-o stare ambivalentă.

– Ce? a întrebat el.

– Știi tu, prima dată, am spus. E o chestie importantă. Îți dai seama cum ar putea fi și pe urmă...

– Dar nu e chiar același lucru, nu? a șoptit el. Adică, nu e chiar ca virginitatea.

– Poftim? Mi-a luat câteva clipe să mă asigur că-l auzisem bine. Când n-a mai spus nimic, m-am ridicat atât cât să-l privesc de sus. În semiîntuneric, era aproape ascuns în umbre. Poftim? am repetat.

– Păi... ai fost tăiată toată acolo, înăuntru, a zis el, sprijinindu-se în cot.

Îndoiala mi-a înflorit în piept.

– Ce vrei să spui?

– Mâinile doctorilor au fost peste tot, a șoptit el repede, și roboții. Folosesc roboți, nu-i așa, ca să repare lucruri? Pe tine, în tine, prin tine.

Îndolala creștea, transformându-se în furie. Îl înțelegeam corect?

– Ce are?

– Spun și eu, n-aș fi încercat, dacă erai cu adevărat... dar nu e ca și cum încă mai era...

Ce dracului, crezi că mi-am pierdut virginitatea cu un robot de metal?! Am fost într-un accident, nu într-o orgie! Îmi pierdusem controlul asupra vocii și acum, practic, URLAM. Compasiunea și marturisirea mea despre ce se întâmplase – totul fusese doar o înșelăciune pentru el să se culce cu mine? N-am mai făcut niciodată cu cineva. Pentru mine e o chestie destul de importantă!

Am împins la o parte și mi-am tras pantalonii, pe urmă am început să deschid portiera din spate, deși sutienul îmi ieșea prin gulerul bluzei.

Stai, Milla! Oprește-te, te rog! se ridicase și pe jumătate îngenunchea pe podea, încercând să închidă portiera. Îmi cer scuze, Milla? Iartă-mă!

Cum poți să spui așa ceva? am țipat. Cum poți să *gândești* așa ceva?

Te rog, Milla! șoptea disperat, știind că vocea mea putea fi auzită de spectatorii din celelalte mașini, acum că portiera era deschisă. N-am vrut. Am spus un lucru greșit!

Lumina se aprinsese când am deschis portiera și, în lumina ei, am văzut disperat și plin de remușcări. Tocmai îmi amintisem că eram într-o mașină parcată în mijlocul unui cinematograf în aer liber, în jurul unui praaglomerat, cu automobile de jur-împrejur. Vocea mea și lumina din mașină erau ca niște semnalizatoare. Oamenii din alte mașini se întorceau spre noi.

Când am încercat să îmi închipui ce-ar fi fost dacă aș fi ieșit din mașină și aș fi plecat, furia s-a mai estompat. Am închis portiera, am stins lumina, apoi m-am lăsat jos, până când capetele din celelalte autoturisme s-au întors din nou spre ecran.

Gabriel stătea cu mâinile întinse, de parcă eu eram un animal albatic, pe care încerca să-l potolească.

- Nu știu de ce am spus-o. Nu... Îmi pare rău.

M-am sprijinit de portiera închisă, așteptând ca respirația și bătăile inimii să încetinească.

– Ai spus-o pentru că asta crezi, nu-i așa? l-am întrebat după ce mi-am stăpânit vocea. Filmul acela afurisit încă se derula dincolo de parbriz și era proiectat pe corpurile noastre. Crezi că sunt ceva diferit, ceva inferior. Am făcut un semn din cap, spre radioul care transmitea vocea pastorului Tadd. Cred că sunt ca...

Clătina din cap.

– N-am vrut să cred că te-am forțat, că te-am convins să faci ceva ce nu voiai să faci, așa că am spus...

– Nu m-ai forțat.

Eu alesesem, cu bună știință. Nu înțelegea asta?

– Îmi pare rău.

Toate emoțiile pe care le simțisem în seara aceea păreau să amestece într-un blender și să mi se reverse pe gât. Se îmbinau cu epuizarea. M-am sprijinit de banchetă și m-am uitat prin parbriz la imaginile enorme, care pluteau în aer.

– Îmi pare rău, a zis el din nou.

– Bine, bine, am spus. Putem să nu mai vorbim și să ne uităm la film?

– Da, așa facem.

S-a apropiat de mine, pe banchetă. M-am uitat la cadrele din film fără să le văd. După ce au trecut câteva minute fără ca eu să îl m-a luat timid de mână și, pentru că nu m-am opus, a continuat să mă țină.

Am rămas așa, împreună, până la finalul filmului.

Apoi m-a condus acasă.

În capătul aleii părinților mei a tras pe dreapta și a oprit mașina. Ne-am sărutat iar. De data asta nu mai era adrenalină, nu mai erau hormonii dragostei. Eram stoarsă, cu părțile adevărate și părțile de sub rețea la fel de amortite. Și-a sprijinit fruntea de a mea.

– Milla? a șoptit el.

– Da?

Îi simțeam ezitarea.

Tot nu vrei să spui nimănui despre... A gesticulat spre corpul ei, într-un fel care-mi dădea de știre că se referea la părțile afectate. Așa e?

Sincer, faptul că nu mai e un secret total e un fel de ușurare. Știu. S-ar putea, în cele din urmă. Sau, nu. Presupun că trebuie să văd cum mă simt.

M-am tras de lângă el și pe urmă am ezitat cu mâna pe mâner. Ceva straniu în atitudinea lui. Părea aproape speriat. Mă întrebam dacă se temea că aș spune cumva oamenilor că mă forțase.

Am atins mâna.

Nu te-aș pune niciodată într-o lumină proastă, Gabriel, am zis eu.

Bine. A dat din cap, întâi spre mine, apoi spre priveliștea de dincolo de parbriz, ca spre un public invizibil, aflat acolo. Sigur, a spus el. Ne-am uitat unul la altul, gândindu-ne la încă un sărut. Fără o vorbă, ne-am răzgândit amândoi. Momentele acelea de intimitate ne useră și păreau deja foarte îndepărtate.

5. MIRACOL

Deci, da. Asta a fost.

Și pe urmă, a doua zi, la școală, toți știau. Probabil, Gabriel începuse să le spună altora imediat, poate chiar în drum spre casa, în seara aceea. Povestise totul – dar mai ales despre părțile noi și ciudate ale corpului meu.

Kevin Lopez rânjea pe hol, Matthew Nowiki dansa ca un robot cu mișcări suplimentare din șold, Kahil Neclam făcea gestul acela cu mâna, care arăta cum vaginul meu bionic devora penisul lui Gabriel, iar și iar, pentru că, în mod cert, pentru asta erau concepute vaginele artificiale.

Nu era ca și cum puteam să le urlu în față: „N-am vagin de robot, da? Partea aceea din mine e adevărată!“ Nu cred că m-ar fi ajutat la ceva.

După ce i-am aruncat supa în față lui Gabriel și am țipat la el atât de tare încât vocea mea a răsunat pe Dealurile Hollywood am fugit din curte. În spatele meu i-am auzit chiuind, bătându-și palma, fetele chicoteau și Kahil o ținea întruna cu glumele despre roboți. Izbucnirea mea a fost probabil cel mai interesant lucru care s-a întâmplat la Sf. Anne în ultimul an. Îmi place să cred că cineva mi-a ținut partea acolo. Poate că mi-a sărit Lilly în apărare, deși poate n-a făcut-o. Era supărată că nu-i spusese despre sex. Sau despre răni. Se simțea exclusă și era adevărat, o lăsasem pe dinafară.

Directorul, domnul Kinross, m-a găsit pe scările de incendiu în spate, stând la umbră, fără să plâng. Mă înțepau ochii, rețeaua mi pulsa de rușine și asta era toată ușurarea la care puteam să sper. M-a dus în biroul lui, unde mi-a oferit un castron mare, cu bomboane din caramel, ambalate. Mi-am îndesat două în gură imediat și m-am mirat cât de mult mă ajutau.

Domnul Kinross era destul de tânăr, să fi avut vreo patruzeci și cinci de ani, irlandez cu părul negru și ochi albaștri. Avea un ușor accent în voce, puțin retro, pentru că venise în SUA când era adolescent. Era ca și cum consiliul de la Sf. Anne îl găsisse printr-o coincidență. Era de treabă.

M-a lăsat câteva clipe să mănânc bomboane în tăcere, apoi a spus:

Ludmilla – era unul dintre puținii oameni care insistau să folosească numele meu întreg – părinții tăi mi-au povestit despre angajarea rănilor tale când te-ai întors la noi. Nu e treaba mea să discut despre asta cu nimeni altcineva, bineînțeles, dar am idee despre lucrurile prin care ai trecut. Faptul că stai aici e un miracol. Vreau să știi că noi prețuim miracolele la Sf. Anne.

Prin ferestrele laterale, care încadrau ușa, vedeam elevii care treceau pe coridor. Câțiva s-au uitat la mine, dar s-au întors repede, când și-au dat seama că exista șansa să avem contact vizual.

- Parcă ar crede că sunt eretică, am spus eu.

Era un cuvânt foarte demodat, dar mi se părea potrivit. Domnul Kinross a desfăcut gânditor o bomboană și a băgat-o în gură.

Nu există lucru mai medieval decât liceul, a șoptit el.

Nu am vrut să le spun tuturor, pentru că am crezut că le-ar fi rău de mine. Sau ar crede, în secret, că e nefiresc. N-am crezut că o să decidă, știți, că sunt bătaia lor de joc.

Vocea mi s-a frânt și am privit în jos, clipind ca să-mi alung fierbințeala din ochi.

Se întâmplă ceva urât cu lumea noastră, a spus el. Dacă Dumnezeu ne-a dat minte, n-ar trebui să acceptăm roadele gândirii? Nu siguranță, este o milostivire și o chemare frumoasă să-i îngrijești

pe cei bolnavi și răniți, nu? Nu suna atât de formal pe cât ar fi părut pentru că o spunea în timp ce sughea o bomboană care i se tot lipise de dinți. Ochii lui blânzi mă studiau – pe mine, cea tristă, agitată, puțin jumătate artificială. Totuși, văd familii cu o perspectivă complet diferită. Și-au arogat dreptul de a hotărî ce e cu îngăduința lui Dumnezeu – fiind tocmai ce ei îi acuză pe doctori că fac.

Era o ușurare să auzi un adult – unul *credincios* – spunând o gândeam și eu. Chiar și așa, îmi cam doream să scap de aici, pentru că, probabil, aflase și despre sex și bănuiam că mă aștepta o predică despre aspectele negative ale relațiilor sexuale înainte de căsătorie dacă mai stăteam mult în biroul lui. Începeau să mă cuprindă furișă nicăturile, ca și cum m-aș fi îmbujorat, fără a mă înroși.

Dar tot ce a spus domnul Kinross a fost:

– O să am o discuție cu băieții. Probabil îmi citise îngrijorarea pe față, pentru că a adăugat repede: Nu o să-i las să-ți îngreuneze situația, Ludmilla. Există câteva avantaje când conduci o școală cu profil teologic. Pot să invoc frica de Dumnezeu, atunci când e necesar. A zâmbit. Gândește-te la cea căreia îi porți numele, Sf. Ludmilla a spus el încet, văzând că mai aveam îndoieli. Deși ea s-a confruntat cu nenumărate piedici, credința ei a rămas neștirbită.

Am bâiguit:

– Așa a făcut? Sau e sfântă doar pentru că a murit? Și pe urmă i-am pus întrebarea care mă bântuia de un an întreg. Și eu... și eu trebuia să mor?

– Ah! Crezi că trebuia să devii Sf. Ludmilla din Los Angeles?

– Niciodată n-aș putea să fiu sfântă, am spus eu, dar mă întreb dacă ar trebui să fiu aici, de fapt.

– Alungă-ți gândul ăsta, Ludmilla, a zis el cu o convingere cumpătată, care îmi alina urechile, așa cum bomboana îmi mâna gâia stomacul. Ești încercată. Ai ales calea mai spinoasă. Te admira pentru asta.

Chiar dacă părea o replică dintr-un film de prin anii '50, mi s-a făcut să mă simt mai bine.

6. SF. LUDMILLA

Gabriel i-a spus lui Matthew Nowiki că fusesem atât de disperată încât dovedesc că eram normală, încât îl implorasem să facă sex cu mine. Chiar îl *implorasem*. Ca o prostituată care-și oferă „marfa” unui polițist, ca să evite arestarea. Gabriel îi spusese foarte clar lui Matthew că părțile mele „nu se simțeau normal” – insinuând că *acolo* ceva fusese neobișnuit, că Gabriel și bărbăția lui scăpaseră cu bine.

După cum a spus Matthew (și cum mi-a relatat apoi Lilly), Gabriel a vrut să mă ducă acasă devreme în seara aceea, dar eu nu mi lăsat, pentru că voiam să-mi pierd „virginitatea omenească”. După parcă de ani de zile făceam sex cu extratereștri și vârcolaci, și triapode și acum încercam să dovedesc că eram încă o fecioară nevătărată. „Virginitatea mea omenească.” Expresia asta a captivat toată lumea. Într-un colțișor obiectiv al minții mele, mă captivam și pe mine și-mi dădeam seama cât de bine însuma toate concordanțele mele, toată disperarea mea și felul în care-l abuzaam pe Gabriel. Nu mai conta că ultimele două erau complet inventate. Și eram ciudată. Să recunoaștem. Toți simțeau că era ceva în regulă cu mine de când revenisem la școală.

În săptămâna aceea n-am ieșit în pauza de prânz, dar când am ieșit cu ochiul, de la o fereastră la etajul doi, spre curte, i-am văzut și am auzit pe Lilly și pe ceilalți prieteni ai mei bârfind detaliat cu toată lumea, dându-și cu părerea dacă mai eram, practic, un om normal sau nu. Poate că aș fi făcut același lucru, dacă ar fi fost vorba

despre altcineva. Nici măcar cei de treabă nu voiau să ia o hotărâre până nu se ajungea la un consens unanim acceptat: eram ceva denaturat, trebuia să fiu ostracizată sau intram în categoria celor smeriți și astfel vrednici de protecție și compasiune? Și dacă făceam parte din ambele categorii?

* * *

Deci, stăteam chiar în spatele lui Gabriel, la colțul străzii, în fața la *Pe ei, tigrule*. Mă furnica întreaga rețea de la cafea, dar senzația aceasta se lupta cu nervii pe care-i aveam. Gabriel sorbea din cafea și, când a întors puțin capul, i-am văzut maxilarul pătrat, ochii negri sub părul blond. Atât de arătos, dar acum era dureros să îl privesc. „Nu simte cum stau aici, sfredelindu-l cu privirea?”

Traficul venea spre noi, pe patru benzi. Pe cea mai apropiată bandă era un autobuz uriaș, al municipalității LA, fără șofer, atât de lat încât aproape nu încăpea pe o singură bandă.

Eram friptă de sete, nu era o sete reală, doar un efect secundar al dezechilibrului intern. „A vrut-o atât de mult și i-am dat-o atât de tare, dar era ciudat acolo, jos...”

Eram atât de aproape de Gabriel, încât niciun alt pieton nu-mi vedea mâinile. Stăteau înghesuiți, dar toți se uitau la semafor sau la trafic.

„Cât de mult din tine e adevărat?”

Mi-am flexat degetele. Exista o atracție irezistibilă între palmele mele și corpul lui.

„Nu e ca și cum ai fi cu adevărat virgină.”

Să mă ierte Dumnezeu, Iisus și toți sfinții, dar l-am împins. Autobuzul venea spre noi, ultimul vehicul care a trecut de semafor, am pus ambele mâini pe șoldurile lui și l-am împins cu toată forța pe care am putut s-o imprim mișcării.

Gabriel sorbea din cafea, stând dezechilibrat, într-un picior. A zburat de pe trotuar. M-am întins după el, ca și cum încercam să-l

...und, ca și cum îl văzusem că se împiedica înainte să-și dea el seama de asta și încercam să-l salvez. Oare chiar încercam să-l salvez? Nu știu. Ceea ce știu e că Gabriel a dat nebunește din mîni, vîrsînd cafeaua în toate direcțiile, iar eu l-am prins, din greșală, de un braț.

Asta l-a salvat de la moarte, pentru că l-am tras înapoi spre mine, din reflex. Partea de sus a corpului lui Gabriel a fost trasă la înapoi, în siguranță. Partea de jos... ei bine, autobuzul l-a lovit în plin. Adică, autobuzul era programat să protejeze viața oamenilor, inclusiv a pietonilor, dar ce naiba ar fi trebuit să facă? Dacă se oprea brusc, ar fi pus în pericol viața tuturor celor dinăuntru. Așa că pasagerii au simțit doar o zdruncinătură ușoară, iar Gabriel a simțit... tot restul. A fost cel mai dezgustător lucru pe care l-am văzut, dacă nu punem la socoteală cele câteva momente când eram încă lucidă, când am văzut parbrizul spărgându-se în fața mea și bordul desprinzându-se și pătrunzând în coastele mele, distrugând în calea lui două organe vitale. Am văzut asta doar vreo două secunde; am văzut tot accidentul lui Gabriel complet conștientă, de la început la sfârșit.

Autobuzul l-a lovit și s-a auzit ceva dur și umed deopotrivă izbindu-se de ceva foarte tare. Sunetul care s-ar auzi, poate, dacă ai călca pe tulpini de țelină, cu bocancii sau dacă ai arunca o pungă cu gheață parțial topită de la etajul doi pe ciment. Era drobit de la coaste în jos. Mîna lui prinsă fragil de-a mea s-a desprins și a fost aruncată vreo trei metri când autobuzul s-a oprit crâșnind.

– Of, Doamne! am urlat.

Toți zbierau diverse variante ale aceluiași lucru. Ne-am înghețat toți spre silueta lui fără vlagă, întinsă jumătate pe stradă, jumătate pe trotuar. Avea ochii deschiși și, când ne-am strâns toți în jurul lui, ochii i s-au închis. Nu înainte de a mă vedea, însă. A fost o clipă: ochii lui, ochii mei, contact vizual, recunoaștere.

Se uitau și alții la mine, în timp ce un tip suna la 911. O se auzea deja la câteva străzi distanță.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat o femeie. Ai încercat să-înapoi, te-am văzut.

– A căzut sau a sărit? a întrebat altcineva insistent.

– Eu... nu știu, m-am bâlbâit. Doar am întins mâna...

– L-ai salvat.

Și, brusc, în acea clipă nu mai eram ticăloasa, ci eroina.

7. DE LA UN NOU ÎNCERCARE

Cred că părinții mei mă bănuiau.

Era o coincidență mult prea mare faptul că s-a întâmplat să fiu afară acolo în momentul în care Gabriel a fost lovit de autobuz. Dar mi-au pus foarte puține întrebări despre după-amiaza aceea. Eu am dat versiunea oficială a evenimentelor și n-am mai discutat despre asta. Dar pe măsură ce treceau zilele, am observat că nu le spuneau altor părinți de la școala noastră că fusesem acolo, că încercasem să-l salvez pe Gabriel, așa cum nici eu nu spuseseam nimic. Subiectul plutea printre noi ca un nor cenușiu. Zilele s-au scurs săptămâni și norul s-a dispersat într-o ceață subțire, dar nu lăspărea niciodată. Presupun că au hotărât că ar prefera să nu știe.

Și acum eram aici, câteva luni mai târziu, cu mama care mă conducea la școală, în tăcere. Uneori sporovăiam în mașină, așa cum făceam dintotdeauna, dar alteori, ca acum, nu aveam nimic de spus. Mă sprijineam de portieră, cu ochii pe jumătate închiși, și mă concentram pe respirație, inspiram și expiram. De la accidentul lui Gabriel, învățasem să mențin un echilibru mai bun în rețea. Dacă îmi țineam corpul rigid, mișcându-mă agale, lucrurile păreau aproape normale – sistemul meu limfatic, plămânii, hormonii. Doctorii îmi puseseră că aveam să ajung la asta și până la urmă reușisem.

Mama mi-a zâmbit când am oprit în fața școlii. Eram fata ei distrusă și reparată.

– O zi frumoasă, Milla.

În clipa în care am coborât din mașină am simțit că era ceva diferit. Fără un motiv clar, ritmul cardiac mi-a crescut. Am știut că e acolo înainte să mă întorc.

Gabriel. Intra pe ușa din față a școlii, înconjurat de prieteni care îl întâmpinau. Perioada de spitalizare nu fusese păstrată în secret. Zvonurile ajunseseră săptămânal la școală: ruptura din familia lui, când tatăl și mama au decis să lase doctorii să utilizeze toate metodele disponibile, ca să-l salveze; modul în care bunica l-a renegat pe el și pe părinții lui; faptul că autobuzul îi distrusese complet colonul, ficatul, pelvisul. Se făceau speculații exagerate dacă penisul lui mai este sau nu activ. Cele mai recente zvonuri sugerau că organele lui sexuale ar fi artificiale, dar încă funcționale – un miracol al bionicii țesuturilor moi.

Dacă m-a văzut, n-a dat niciun semn, dar mi-a luat o oră să-mi liniștesc corpul. La prânz, am stat în locul meu obișnuit, cu spatele la toți, singură. Uneori, Lilly și alți câțiva stăteau cu mine, dintr-un simț al datoriei încă persistent, dar în cea mai mare parte renunțaseră. Eu încetasem să mai fiu prietenoasă.

Ziarul din ziua aceea a publicat știrea uciderii din ură, în Boston, a unei femei care tocmai se întorsese reconstruită din spital. Am scrutat cuvintele, apoi am împăturit paginile, până a rămas vizibil doar careul de cuvinte încrucișate. Îmi mestecam tacticos sandvișul, uitându-mă la careul pe jumătate rezolvat, când Gabriel s-a așezat în fața mea. Nu m-am putut abține să nu-mi îndrept privirea spre mijlocul lui, căutând un semn despre ce s-ar fi putut afla sub pantalonii uniforme. Fața lui era la fel, părul blond puțin mai lung, barba ușor crescută pe bărbie, ochii negri încă frumoși, dacă puteam ignora amestecul neplăcut de sentimente pe care îl stârneau în mine.

Presupuneam că oamenii din curte se holbau la noi, pentru că auzeam numeroasele discuții șoptite, dar eram întoarsă cu spatele și le-am ignorat pe toate. Gabriel și-a despachetat prânzul și a început să mănânce față în față cu mine. Nu-mi evita privirea, dar nici nu o

anta. Stătea pur și simplu acolo, o prezență pe care nu o puteai uita. Am continuat să mestec, însă mâncarea avea gust de carton.

De ce stai aici? am murmurat după o vreme.

A ridicat din umeri. Pe urmă, uitându-se la mine fără răutate, a spus:

Te-am văzut acolo. Nu era nevoie să explice. Știam că se referea la locul accidentului. Și înainte, în cafenea.

M-am străduit să înghit o bucată de sandvici, m-am forțat să iau o gură de apă. De luni de zile trăiam într-o izolare deznădăjduită, fiind ce făcusem. Auzindu-l pe Gabriel spunând cuvintele acelea cu glas tare, mă simțeam nenorocită, vinovată, prinsă.

Dar și ușurată.

Privirea lui mă studia.

Ai făcut-o dinadins? m-a întrebat.

Îmi dădea ocazia să mint. Dar eu murisem deja o dată în viață. Dacă mai păstram secretul ăsta, aveam să mor din nou.

L-am privit drept în ochi și am șoptit:

Da.

Îoate părțile rețelei păreau din gelatină, instabile, dizolvabile.

A fost... a fost cel mai groaznic, cel mai rău lucru, am zis. Și eu am făcut-o.

S-a uitat puțin la burgerul lui. În cele din urmă, dus pe gânduri, a spus:

Te-am urât luni de zile. Zăceam în spital și te uram. Dar... și eu am făcut-o dinadins. După film, faptul că le-am zis celorlalți. Am vrut să... nu știu...

Să ții monstrul la distanță? am propus eu, tot în șoaptă.

Da.

Să faci ca povestea să fie a ta, nu a mea?

Da, a încuviințat. Mă tot gândeam la cum ar fi dacă ar afla adevărul. Mă gândeam că o să urce în mașină și o să știe, pur și simplu -- ce-am făcut și ce ești tu.

Nu m-a deranjat să-l aud spunând *ce ești tu*. Pentru că orice... fi fost, așa era și el. Se temuse că oamenii aveau să afle despre mine și că ar ieși șifonat prin asociere: tipul care se excita la aparate; tipul căruia îi plăceau ciudatele; tipul care făcuse sex cu fata artificială pentru că toate celelalte îl refuzaseră. Așa că mă aruncasem preventiv în groapa leilor. Și eu îl împinsesem în fața autobuzului.

– N-ar fi trebuit să le spun, a zis el.

– N-ar fi trebuit să le spui, am confirmat. Dar eu n-ar fi trebuit... A fost...

– Într-un fel, m-ai martirizat, din cauza părerilor mele, a șoptit el, mușcând din burger.

A lins o picătură de ketchup din colțul gurii.

– N-ai murit, i-am spus. Un martir trebuie să moară.

– Ai vrut să mor? a întrebat el.

Se uita la mine cu o curiozitate făturișă. Mi-l închipuiam stând în spital, întorcând întrebarea asta pe toate părțile.

Am clătinat din cap. La o secundă după ce-l împinsesem, îmi dorisem enorm să-mi retrag gestul. *Anulează, anulează!* Dacă ar fi existat un astfel de buton, l-aș fi apăsat iar și iar, luând înapoi autobuzul, cinematograful, accidentul meu, totul.

– Dacă aș fi murit, chiar *aș fi fost* martir, a continuat el, ca și cum ideea îi plăcea. Sau chiar un sfânt. Ar fi trebuit să aprinză lumânări pentru mine și să înveți povestea vieții mele, Milla.

– Hagiografie, i-am zis. Așa se numește povestea vieții unui sfânt.

– Da. Cred că știam asta, a spus el, mușcând din nou din burger. Ar trebui să-mi înveți hagiografia și să-mi ceri ajutorul, ca să te feresc de rele și să intervin pe lângă Dumnezeu în numele tău, ca să-ți găsești cheile și altele.

Am zâmbit auzind asta și pe urmă, lăsând sandviciul din mână, am declarat:

– Sfântul Gabriel. Un adevărat războinic al credinței. A cedat tentației și s-a culcat cu cyborgul, apoi a devenit el însuși unul.

A răs.

A nu a mai fost nimic de spus despre ce se întâmplase între noi.

Vrei cartofii mei? l-am întrebat. Nu prea mi-e foame.

Da. A răsturnat cartofii pe șervețelul lui, apoi a stors ketchup
supra. A mâncat cartofii cu o expresie pe care o recunoșteam.

Ca i plac cartofii și că gustul era bun, dar nu-i dădeau aceeași
săție ca înainte. Bleah! Parcă ar fi polistiren cu aromă de cartofi,

el cu gura plină. Dar cafeaua e diferită acum, nu-i așa? Într-un

fel e *mult* mai bună.

Șprânceană mi s-a arcuit aproape lasciv. *Cafeaua.*

Simți furnicături pe la extremități, i-am spus, auzind visarea din
ochii lui, ca și cum cafeaua mănâncă rețeaua, digerând-o astfel...

Astfel încât se întrepătrunde cu toate celelalte, a terminat el
pentru mine, pe același ton fascinat. Ca și cum părțile false

trebuie să redevină reale.

Da. Când beam cafea exact așa era acum. De aceea eram, de
fapt, la cafeneaua aceea.

Ai băut cafeaua de la *Pe ei, tigrule...*? l-am întrebat.

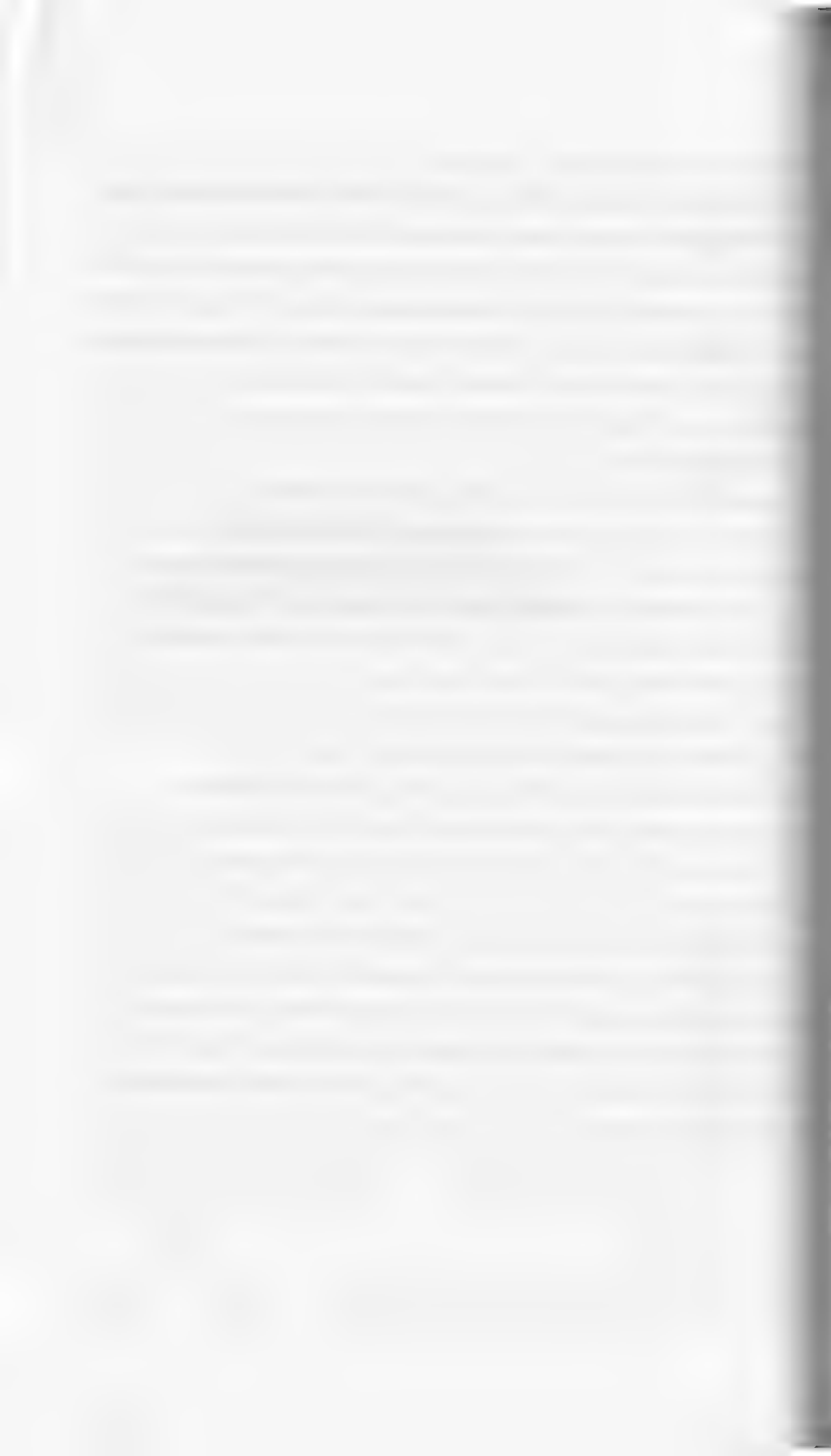
Nu. E specială?

E așa cum o descriai tu, i-am zis, dar senzația e de zece ori
mai intensă.

Îm. Poate mergem cândva, a sugerat el nonșalant.

Am pufnit pe nas la vorbele lui, zgomotul produs sunând mai
puțin ca un câine care vomită ca de obicei. Râsete, pufnituri, tuse –
toate începeau să se îmbunătățească. Oare chiar mă invita în oraș?

Sigur că putem să ieșim la cafea, i-am zis, dar să nu crezi că o
să mă culc cu un robot.

O legendă populară spune că omul este cel mai letal animal din istorie, pentru că războiul, crimele și genocidul pot fi puse la picioarele speciei noastre. Cu toate acestea, cel mai letal animal este, desigur, țânțarul.

Din fericire, ambele specii pot fi acum îmbunătățite simțitor.

ERIK HANNES EKLUND, președintele Departamentului de Bioetică și Design al Speciilor, Universitatea Columbia, în discursul rostit cu ocazia deschiderii primului an universitar, 2041

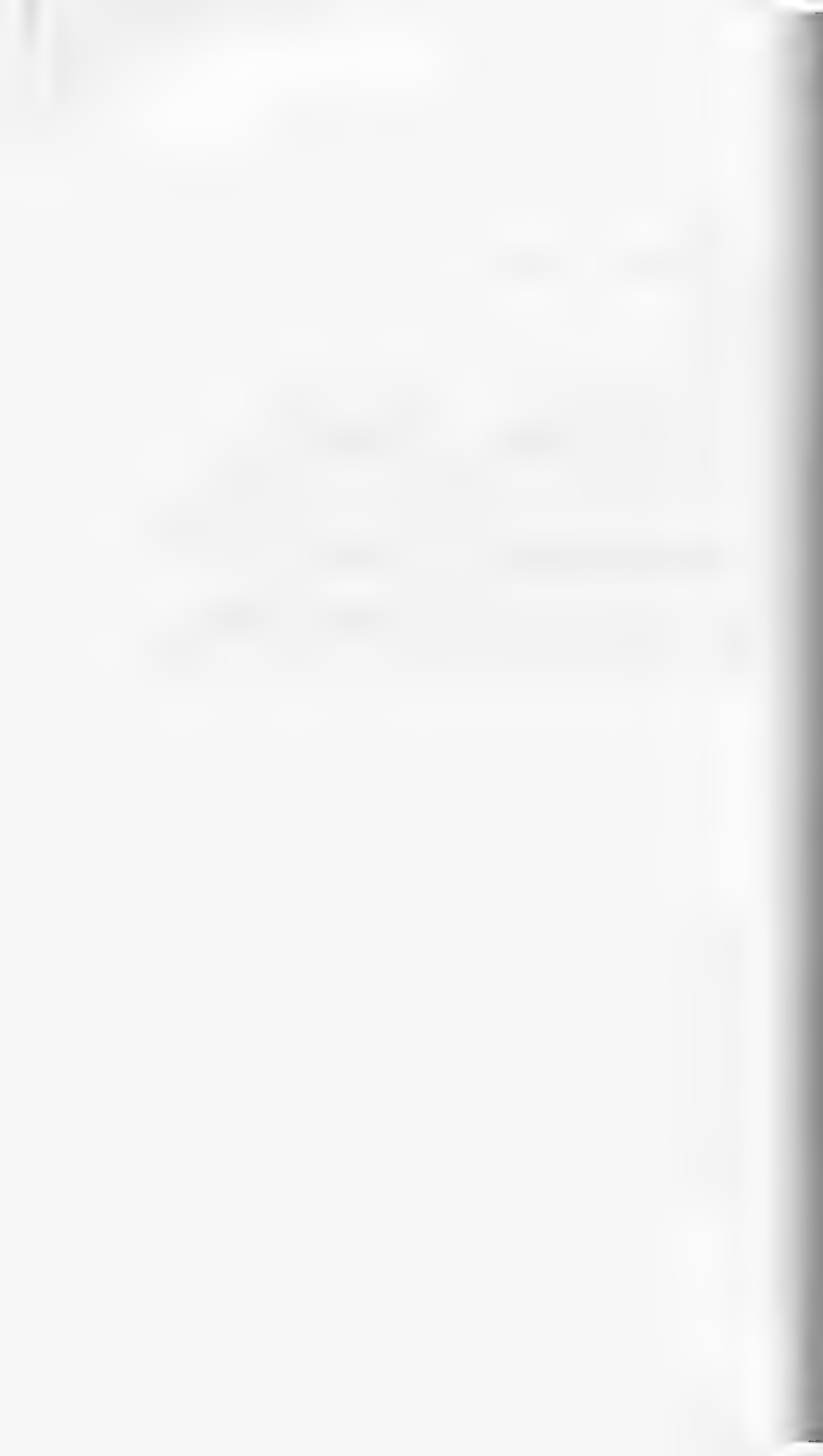

Să facem încă un salt înainte...

PARTEA A TREIA

POVESTEA DE DRAGOSTE A PASTORULUI TAD TADD

Elsie Tadd se trezi într-o cameră pe care la început nu a recunoscut-o, cu gâtul uscat, capul zvâcnind și cu dureri în tot corpul. Părea a fi noapte când deschisese prima dată ochii, dar când se ridică pe marginea patului, învelită în cuvertura din petice spălăcite, observă o rază de lumină ce pătrundea prin fereastra de sus, din tavan.

Subsolul bisericii, șopti ea, identificând locul.

În camera de rezervă a bisericii unde cândva a slujit tatăl ei, unde dormea el uneori, când rămânea până târziu, ca să discute cu enoriașii sau ca să scrie o predică. Elsie cunoștea bine încăperea, deși nu o mai văzuse de multă vreme. În afară de patul micuț, mai erau un birou vechi și vreo două rafturi pline de cărți prăfuite – în mare parte, ediții rare ale Bibliei. Un perete era acoperit cu o pictură murală destul de frumoasă, creată de mama lui Elsie. Pictura îl înfățișa pe Dumnezeu în veșminte radioase, aproape de tavan, iar mai jos era Iisus, care-i vindeca pe cei zece leproși care îl chemaseră în drum spre Ierusalim. În Biblie scrie că acei oameni spuseseră: „Iisuse, Învățătorule, ai milă de noi!“, dar Elsie se întrebase mereu cum puteau fi siguri că era Iisus și dacă nu cumva începuseră cu ceva de genul: „Scuză-mă, tinere cu barbă. Tu ești acel Iisus de care vorbește toată lumea?“ sau poate strigaseră: „Iisus!“ foarte repede și așteptaseră să vadă dacă se întorcea. Când era mai mică, Elsie petrecuse ore întregi în camera asta, desenând și făcându-și temele, și își închipuise că picta comentarii deasupra capetelor leproșilor.

– Dar cum am ajuns aici? șopti ea, pentru că prezența ei în sulul bisericii nu avea prea mult sens. Tatăl lui Elsie fusese preot la Biserica Penticostală toată viața ei. Cu un an și jumătate în urmă pierduse postul și nimeni din familie nu mai călcase pe acolo. Totuși, iată că era aici. Am visat despre Africa? șopti ea.

Nu. Africa era acolo, în mintea ei, deși era ca un miraj care-și pierde forma când încerci să-l privești direct. Totuși, își amintea detalii – orașul Tshikapa din Congo, senzația cartonului gros între degete când ținea pancarta de protest; căldura umedă, insuportabilă; scandările tuturor.

Biserica era tăcută, dar Elsie auzea vâj-vâjul îndepărtat al dronelor automate care traversau orașul. Frățiorul ei, Teddy, alerga cândva prin încăperea asta strigând: „Vâj, vâj, vâj!“, prefăcându-se că zbura.

Teddy. Amintirea fratelui ei de șapte ani, cu părul creț, aduse și alte imagini din trecut: mama, îmbrăcată într-o bluză și o fustă, transpirată, cu ochii verzi, însuflețiți și vioi, conducând scandările. Teddy, ținând o pancartă mare cât el, pe care scria *Sunt RECUNOSCĂTOR pentru gaura din inima mea!*

Elsie înghiți în sec, ceea ce-i amintea de durerea din gât și, prin asociere, de toate părțile corpului care îi provocau suferință. Își pipăi fața. Nu avea bandaje, doar câteva locuri dureroase la atingere, inclusiv toată pielea din jurul ochiului drept. Își simțea ochiul încordat și incomod, deși vedea perfect prin el. Își ridică fusta lungă și găsi bandajele care îi acopereau genunchii, cu abcese care ieșeau de sub tifon.

Încă un crâmpeli de amintire îi reveni prin ceața provocată de calmante: o cădere pe o porțiune de pământ cu pietriș. Călcarea în picioare. Tatăl ei pe o scenă improvizată, intonând și ridicând brațele. Teddy, cântând lângă Elsie din toată inima: „Așa am fost creat! O, așa am fost creat!“ Și senzația din pieptul lui Elsie, sentimentul care o copleșea ori de câte ori se gândea la malformația congenitală a lui Teddy, numită defect septal – gaura dintre ventriculele inimii

care îl făcea să obosească și care urma să-l ucidă într-o bună zi – că un uriaș o cuprinsese și îi strivea coastele.

Poate că fuseseră calmantele, multe la număr.

Elsie își lăsă fusta să cadă.

Chiar a fost un spital, șopti ea privind pictura murală, adresându-se lui Dumnezeu.

Își închipui un comentariu deasupra capului Său, în care scria: Nu te contrazic“.

Alte imagini începeau să se distingă dintre umbre. Fusesse o clinică, într-o clădire micuță, cu tencuială șubredă, la marginea unei porți noroioase din oraș, cu un banner pe care scria *Prevenția malariei și tratament pentru defecte congenitale*. Un șir de femei și copii congolezi, așteptând să fie consultați. Voluntari care priveau enervați un tatăl lui Elsie îi cobora pe adepții lui din camioane, ca să ocupe loc în fața spitalului.

Mai mult. O fetiță congoleză, cu pielea frumoasă, de abanos, și fața tristă, stând cu stoicism, în timp ce doctorul îi făcea o injecție sub buric. Elsie știa ce injecție era: Castus Germline, motivul pentru care îi târâse tatăl ei în Congo. Salvați Lumea a Treia, chiar dacă Lumea Dintâi fusese pierdută. Odată ajuns în corpul fetei, Castus Germline avea să elimine bolile din ovulele ei și să introducă o protecție împotriva malariei și altor infecții, pentru ca sănătatea copiilor și nepoților ei să se apropie de perfecțiune. Tatăl lui Elsie declama: Aroganță! Blasfemie! Nu așa m-a creat Dumnezeu!“ Arătând spre fetiță și spre ceilalți care așteptau la coadă, infuriat că nu-l asculta nimeni din spital. Elsie ridica propria pancartă de protest – *De ce URÂȚI ceea ce sunteți?* –, așa că nu putea să vadă fața copilei, pentru că uriașul îi apăsa din nou pieptul.

Namila o strângea chiar acum. Se ridică de pe pătuc, se luptă cu un val de amețeală și ieși din cameră pe coridorul rece de afară. În partea opusă era o baie mică, în care intră, ca să se examineze în oglinda de deasupra chiuvetei.

Numai că oglinda dispăruse. Cineva scosese de curând du perete tot dulăpiorul pentru medicamente, judecând după cât de proaspătă era tencuiala spartă din jurul cavității mari rămasă dea supra chiuvetei. Dulăpiorul era pe jos, cu oglinda spre perete, ca cum era jignitoare, ca și cum i se ordonase să stea la colț.

Elsie observă acum zgârieturi adânci pe coatele ei și acestea i eliberară și alte amintiri: bărbați congolezi năvălind în piața orașului, pietre aruncate, oameni strigând. O bătrână cu capul înfășurat într-o eșarfă viu colorată care îl scuipa pe tatăl lui Elsie, aruncând cu bulgări de pământ. Mama lui Elsie sărind în față.

– Mamă, șopti Elsie. Ce s-a întâmplat cu noi?

Elsie se temea că știa răspunsul deja. Mai fusese un spital, cu lumini puternice. Oamenii care o ridicau pe Elsie pe o targă mobilă, plutirea nesfârșită a medicamentelor în sângele ei...

Se întinse spre dulăpior, ca să-l întoarcă, dar un sunet de pe coridor o opri. Era vocea tatălui ei, gravă și liniștitoare, care spunea:

– Elsie, te-ai trezit? Vino la mine, fetiço.

– Tati? întrebă ea, scoțând capul din baie.

Era puțin înfricoșător să-l audă în liniștea totală din subsol. Își dădu seama că sperase să audă vocea mamei. Sau a lui Teddy.

– Tati? strigă ea din nou.

Elsie avea paisprezece ani. Începea să sune copilăresc faptul că i spunea *tati*. Însă doar așa avusese mereu voie să i se adreseze.

Tatăl nu-i mai spusese nimic fetei, dar vocea lui a persistat ca un murmur. Se luă după sunet, mergând de-a lungul coridorului și-l găsi în vechiul depozit, printre piesele de recuzită pentru piesa de Crăciun și decorațiunile pentru Paști, scaunele și mesele pliante în plus și teancurile de cărți demodate cu imnuri, înlocuite de mult cu tablete. Pastorul Tad Tadd, tatăl lui Elsie, era în genunchi, într-un colț al camerei, cu fața spre o statuie mare, din ghips, reprezentându-l pe Iisus, care cândva, înainte să-i cadă un picior, se afla în camera în care se trezise Elsie. Ea crezuse că Iisus arăta mai ștrengar

un picior lipsă și, poate, mai autentic din punct de vedere istoric, și în vedere rănilor pe care le-a avut Iisus pe cruce; cu toate acestea, cei mai mulți nu căutau ștreașă sau realismul la Mântuitorul lor, și îi explicase mama lui Elsie, așa că Iisus cel stricat fusese trimis în depozit.

Tatăl ei, întors spre perete, șoptea ca pentru sine, cu Biblia deschisă în palme. Elsie înțelegea doar câte un cuvânt pe ici, pe acolo. Elsie că spunea: „Noi suntem toți pești... Ai încercat să-mi spui... și de toate felurile, peștii...” Ceea ce nu avea sens, pentru că tatălui ei nu-i plăcea să mănânce pește de niciun fel. Totuși, părea că purta o conversație foarte serioasă cu Dumnezeu.

Măinile și brațele lui erau zgâriate, la fel erau și ale lui Elsie, dar din locul în care se afla ea nu mai vedea nimic altceva în neregulă.

Timidă, întrebă:

— Tati, ce facem aici? Nu-i plăcea ideea de a-l întrerupe, dar tatăl ei vorbea atât de mult cu Dumnezeu, încât era nepractic să aștepte până termina.

— N-au schimbat niciodată codurile de la ușă, spuse tatăl ei, așa să-și întoarcă fața de la statuia din ghips a lui Iisus. Nu voiam să te duc încă acasă.

— Dar cum am ajuns aici? întrebă Elsie.

— M-a ajutat Joel. Te-am externat și te-am adus aici, ca să te poți trezi liniștită. Joel, un doctor, fusese unul dintre enoriașii tatălui ei și cel mai bun prieten al lui înainte de căderea pastorului în dizgrație.

— Dar... Tshikapa, Congo, spuse ea.

— Da, Africa, răspunse cu greu tatăl ei. Și pe urmă, ca o explicație, adăugă: Transport aerian și două spitale.

Da. Asta. Mirajul din mintea ei prindea contur. Gloata și pietrele.

Elsie stătea chiar în cadrul ușii, dar acum veni mai aproape. Sperând că vorbele ei erau neadevărate, întrebă:

— Mama și Teddy au murit? N-am visat eu?

Tatăl ei își puse capul între palme. Plângea. El întoarse ușor capul și spuse:

– N-ai visat, fetiço.

Ar fi vrut să se simtă șocată, dar nu era așa. Într-un fel știa deja.

Elsie se așeză pe un scăunel șubred, cu tapițeria ruptă, pe care era și o tabletă cu imnuri religioase. Când a atins-o cu piciorul, o japoneză tridimensională, înaltă de zece centimetri, apărut pe ecranul tabletei, ridică brațele și începu să cânte versiunea în limba niponă a cântecului *Puneți-i multe coroane*. O crăpătură pe centrul tabletei făcea ca jumătate din corpul femeii să arate ca un curcubeu frânt. Elsie închise tableta.

– Au murit? continuă tatăl ei. Într-un fel, da. Soția mea frumoasă și băiețelul meu chipeș, dar...

– Dar vor trăi în rai, până la sfârșitul veacurilor? interveni Elsie instinctiv, pentru că era genul de lucru pe care l-ar fi spus tatăl ei într-un astfel de moment.

– Da, vor trăi. Dar nu e nevoie să aștepte, pentru că deja trăiesc în continuare.

O piatră în ceafa mamei. Teddy călcat în picioare. Ea văzuse lucrurile acelea.

– Cum? șopti ea.

Pastorul, cu fruntea strâns lipită de Biblie, se ruga cu fervoare, iar Elsie se întreba dacă făcuse el vreo minune. Își închipuia o pictură murală care evoca acest moment cu ea, cu tatăl ei și cu Dumnezeu plutind deasupra lor în veșminte radioase și vedea comentariile trecute deasupra capului ei: „Doamne-Dumnezeule, să-mi fie cu iertare... Ai vreun as în mânecă?” Dar Dumnezeu din pictura închipuită părea la fel de curios ca Elsie în legătură cu ce avea să spună tatăl ei.

– Mereu am spus, îi zise pastorul fiicei lui, că acela care nu recunoaște că a greșit nu e cine știe ce de capul lui.

Era adevărat, îl auzise spunând asta, dar...

le referi la *tine*, tati? întrebă ea.

Da.

Dura câteva secunde ca această recunoaștere surprinzătoare să se avaluate în mintea lui Elsie. Tatăl ei își făcea autocritica?

În ce... privință ai greșit, tati? întrebă ea.

Din pictura murală, Dumnezeu o privea dezamăgit pe Elsie. În ce privință a greșit, Elsie“, o admonesta comentariul Lui.

Comentariul lui Elsie era: „Trebuie să-l aud că o spune“.

Pastorul Tadd zise:

O revelație, fetița mea scumpă, e ca atunci când aprinzi lumina și deschizi o fereastră. Ți-am spus asta? Elsie tot nu-i putea zări expresia feței, dar se gândea că arăta, cum adesea l-a văzut în timpul lor mai exaltate pasaje ale predicilor lui – și bucuros, și îndurerat. Tu într-o cameră întunecată și pe urmă – bam! – năvălește soarele dintru. Și ceea ce credeai că sunt siluete amorfe și umbre terifiante sunt altceva. În lumina Domnului înțelegi că sunt cu totul altceva.

Vrei să știi ce mi s-a arătat? întrebă tatăl ei. Ar trebui să o spun, deși cuvintele nu sunt de ajuns?

Sigur, tati. Dacă era un lucru pe care Elsie îl înțelegea despre tatăl ei, acela era că știa cum să folosească vorbele, ca să transmită corect ideile. Mândria lui pentru talentul său oratoric ardea cu intensitate. În pictura murală din mintea ei, Elsie vedea acea trufie ca pe un tăciune aprins, în locul unde ar fi trebuit să fie inima. Abilitatea tatălui ei în arta discursului era singurul lucru care îl susținuse când și pierduse parohia, când fusese înfrânt în fața consiliului bisericesc, când fusese umilit public. Iar iscusința sa oratorică făcea parte din modul acela în care uriașul o strângea pe Elsie de piept.

– Mi s-a arătat că excluderea mea din Biserica Penticostală a fost dreptă. Am greșit atât cât poate un om greși, îi spuse el, iar cuvintele ieșeau într-un șuvoi inexpressiv. Am fost la radio, cu mulți ani în urmă, și am stat în amvon, în fața congregației, și le-am spus că Îl slăvesc pe Dumnezeu. Faptul că se modificau, că își implantau inimi

și plămâni noi, chiar și ochi! Vocea îi devenea mai sonoră, de parcă ar fi repetat pentru un spectacol cu public.

În pictura din mintea ei, Dumnezeu spunea: „Mă impresionează profund cu glasul lui frumos! Măcar are acest avantaj“.

Ea încuviință în tăcere vorbele Domnului; îi plăcuse mereu vocea tatălui ei. Dar avea să spună lucrurile pe care Elsie le simțise prinse în cușcă, în propriul piept?

Pastorul continuă:

– Dar dacă *eu* am fost cel care a sfidat proiectul divin? Încă mă văd privirea din ochii acelui băiat, Elsie, cu ani în urmă, când i-am spus că se transforma într-un demon!

Încerca să o prindă pe Elsie de mână, fără să se întoarcă spre ea. Fata se ridică în picioare și-și strecură mâna într-a lui. Credea că aveau să se roage împreună, însă el o conduse spre ușă, înapoi, pe coridor. Pastorul se mișca repede, trăgând-o după el, în timp ce urca scările, prin sacristie și apoi în incinta bisericii. Luminile erau stinse, dar soarele după-amiezii târzii pătrundea prin ferestrele cu vitralii, transformând firele de praf în stele arzătoare. Merse până la marginea amvonului, ținând-o încă pe Elsie de mână, și se opri în fața stranelor goale, de parcă ar fi fost pline de credincioși, ca duminică. Înălță brațele spre cer și, pentru că mâna lui Elsie era prinsă într-a lui, ridică și brațul ei.

Adresându-se băncilor goale, tatăl ei vorbi cu patosul unei predici adevărate:

– Când eram eu tânăr, am fost obligați să acceptăm doctrina evoluției. Am reușit să ne împăcăm cu ideea asta, spunându-ne că Ziditorul *putea* folosi evoluția ca parte din proiectul Său măreț, nu așa? *Spuneam* asta, dar n-am crezut-o niciodată din toată inima.

Vocea lui era precum vela unei corăbii mari, umflată de briza puternică a oceanului, iar cuvintele pe care le accentua erau precum vuietul velei provocat de rafalele bruște de vânt. Elsie, enoriașii lui, ascultătorii de la radio din întreaga țară – toți deveneau pasageri pe nava pastorului Tad Tadd când vorbea așa.

... se uită în sus, la tatăl ei, care cobora încet brațele, coborându-l al ei, totodată. Vedea numai partea dreaptă a feței tatălui ei – pt, nu văzuse decât partea dreaptă a feței lui de când îl găsisese în ol – cu părul negru, căzând în cârlionți mari în jurul urechii și câteva fire argintii, care arătau că avea patruzeci de ani. Doar unul drept era vizibil din poziția ei, dar ochiul acela, cu irisul roșu, pătrunzător, aproape sticlea în lumina soarelui.

Dar lăsați-mă să vă spun, continuă pastorul, adresându-se strâncii goale, care părea, sub asaltul vocii lui grave și frumoase, na de păcătoși pregătiți pentru mântuire, evoluția nu e o notă originală. Nu e ceva ce putem accepta cu ranchiună. Este Soarele pentru Pământul și Luna din sistemul nostru solar.

Urmă o pauză, timp în care dădu drumul mâinii lui Elsie.

De ce? întrebă ea timid. Probabil că întrebarea ei era mai apăsătoare: „De ce este acesta aspectul important? De ce nu vorbești despre lucrurile care contează?”

În pictura murală, în comentariul lui, Dumnezeu spunea: „E timpul să pui întrebările cu glas tare, Elsie”.

El ne-a spus încă de la început! tuna pastorul spre stranele goale, sperindu-și fiica. Ținea Biblia în mâna stângă, deschisă la început, unde cuvântul *Geneza* apărea cu un scris caligrafic, în partea de sus a paginii. Cunoaștem atât de bine povestea creației, nu am trecut peste înțelesul ei. Am citit despre *stoluri* de păsări, *șcuri* de pești, despre balene, cirezi de vite și roiuri de insecte. Dar creația Domnului viza *potențialul* de a deveni al tuturor lucrurilor. A binecuvântat *esența* acestor ființe cu răsufarea vieții, înzestrând atât sălbăticiunile, cât și viețuitoarele domesticite cu abilitatea de a *deveni*.

Tatăl ei scutura Biblia spre stranele goale și congregația lui invizibilă, acea congregație care îi fusese răpită cu optsprezece luni în urmă, din pricina anilor de atacuri în emisiunile difuzate la radio și de proteste împotriva tuturor – a bolnavilor, chirurgilor, părinților

disperați, a voluntarilor de la Organizația Mondială de Sănătate împotriva oricui îndrăznea să se țină de șmecherii privind modul carea corpului omenesc.

– Cuvântul ebraic pentru *ființă vie* știi care este? întrebă el, adunându-se fiicei sale și stranelor pustii. Elsie deschise gura să-i spună că nu știa, dar el nu se uită la ea și nu așteaptă răspunsul. Cuvântul ebraic pentru *ființă vie* e *Nephesh*.

– A, deci nu era vorba despre niciun *pește*, șopti Elsie, înțelegând acum într-o câlta ce spunea pastorul în camera de depozitare când vorbea cu Dumnezeu.

– Dumnezeu ne spunea tuturor *Nephesh* – păianjenilor, vulturilor, stelelor de mare și oamenilor. A dat rasei umane *supremația* asupra tuturor vietăților. Dar toți suntem *Nephesh*, ființe vii, având aceeași descendență și origine. Ne-a dat capacitatea de a evolua chiar și dincolo de selecția naturală. Și acum, putem evolua interconectat și împreună!

Tatăl lui Elsie se întoarse de la fantoma congregației, ca să se uite direct la fiica lui, pentru prima dată de când îl găsisese în biserică. Lumina soarelui disipată prin vitraliu îi cădea direct în față pe fata făcu un pas înapoi, apoi încă unul și scoase un icnet.

În pictura din mintea lui Elsie, Dumnezeu părea la fel de surprins ca ea, iar comentariul trecut deasupra capul Său întreba: „Ce fel de ființă este?”

Partea dreaptă a feței tatălui ei era la fel ca întotdeauna, ciupit de vărsat, cu riduri adânci, cu pielea bronzată, cu ochiul negru, cu părul brunet căzut pe frunte, cu barba neagră abia crescută pe maxilar, dar partea stângă... partea stângă nu mai era.

– Ea începe să vadă posibilitățile! detună pastorul spre publicul invizibil. Îngenunche în fața lui Elsie și-i cuprinse ambele mâini într-ale lui. Încet, doar pentru ea, spuse: Vezi ce am făcut?

Elsie se simțea ca Iisus din sculptura fără un picior, tulburat, capabilă doar să privească mută de uimire. Jumătatea stângă a feței

ului ei era netedă și palidă, acoperită cu un cu totul alt fel de... Chiar și rădăcinile firelor de păr din lungul maxilarului dis-
museră, ca și când nu avea să-i mai crească barbă niciodată acolo.
Banceana stângă era castanie, în contrast cu firele negre din
banceana dreaptă, iar ochiul stâng...

Ochiul stâng al tatălui ei era de un verde-pal, culoarea ochilor
mamei ei. Era și puțin mai mic decât cel drept, de o mărime care
ar fi potrivit pe fața mamei sale.

Ai luat ochiul mamei, șopti Elsie. Privind la partea stângă a
faței lui, parcă vedea o versiune strâmbă a feței mamei, captivă în
ochiul tatălui ei. Ai avut nevoie de ochiul ei, tati? Al tău lipsea?

Nu, al meu nu lipsea. Noi doi am avut noroc, Elsie, îi spuse el.
Desprezece oameni au fost uciși de gloata aceea de eretici, dar noi
am supraviețuit. Însă mama ta... ochii ei erau nevătămați. N-am
putut să-i arunc. Și pune mâna...

Iuă una din mâinile lui Elsie și o atinse de pielea de pe partea
stângă a feței. Era foarte catifelată și delicată.

- Și pielea e a ei?

Elsie ar fi vrut să facă pași în spate, să iasă din propriul corp, să
fie departe de omul cu ochi desperecheați.

Acum e a noastră, îi zise el. Și pune mâna aici.

Îi trecu mâna prin părul de pe partea stângă a scalpului, iar Elsie
observă cu stupeoare cărlionții castanii, părul mățos, de copil. Își
trase degetele prin părul acela fin, așa cum făcuse de sute de ori
înainte, când creștea pe capul frățiorului ei. Elsie ar fi vrut să treacă
prin zid, ca scape de acest moment.

Ai luat părul lui Teddy? Cuvintele abia dacă se auzeau.

Pastorul dădu solemn din cap. Ochii lui – ochii lor – o străpun-
geau pe Elsie cu un extaz aproape vorace.

Noi suntem minunile potențialului, Elsie. Au luat ochii și pie-
lea de la mamă și părul fratelui tău și le-au scădat în esența vieții –
viața mea, viața ei, viața întreagă...

– Celule stem? întrebă Elsie.

Știa despre ce puteau doctorii să facă; era imposibil să eviți asta menea informații, chiar dacă ele contraziceau părerile tatălui ei.

– Oricum le-ai spune – celule stem, celule recoltate, celule antecate, celule care au fost descompuse și reprogramate, nanoboți înfășurați în celule. Doctorii se ceartă pe detalii, dar totul este esențial evoluată a vieții. Mi-au implantat mie ochiul, pielea, părul, m-au unit pe *mine* cu *ei*, ca să trăiască în continuare.

În pictura din mintea lui Elsie, deasupra capului lui Dumnezeu nu mai era niciun comentariu. Se uita în jos, la Elsie, uluit. Tatăl ei era într-o stare de extaz, ținând Biblia într-o mână și atingând noua lui jumătate de față cu mâna cealaltă.

– Nu, zise Elsie.

Când spuse cuvântul, încetă să mai încerce să fugă. Simțea tăcut propriului corp stând în fața tatălui ei.

În pictură, veșmintele Domnului se schimbaseră dintr-un alb-albăstrui într-un violet maiestuos. În comentariu scria: „Ai dat un nume trăirii din pieptul tău!”

Pictura din mintea ei părea că zice: „Nu e un uriaș care mă strigă vește, Doamne. Sunt *îndoiala* și *ura*. Mă tot strâng de ceva vreme” „Lasă-le să se exprime, spuse Dumnezeu, și nu te vor mai strivi.

În mai multe etape aproape comice, pastorul Tadd trecuse de la extaz la curiozitate și iritare, concentrându-se asupra fiicei sale.

– Cum adică *nu*? întrebă el. Ochii pastorului, atât cel negru, cât și cel verde, o fixau pe Elsie.

– Mai știi cum îi ascultam uneori la radio pe ceilalți predicatori? zise ea. Vocea îi suna diferit în propriile urechi, mai matură. Îi ascultai pe ceilalți preoți spunând ceva greșit, tati, și-mi ziceai: „Uite, Elsie! Avea deja o idee în minte și a găsit un mod de a răstălmăci cuvintele din Biblie, pentru a se potrivi cu tot ce gândea deja”. Asta faci...

– Crezi că *răstălmăcesc* cuvintele Domnului, ca să fie pe potrivă gândurilor mele?

Cred că n-ai prins ideea, tati! spuse ea. Realiza că vorbele pe voia să le spună erau deja acolo. Poate că erau acolo de ani de zile. Nu înțelegi *deloc* ideea! Te-ai răzgândit acum pentru că a murit un om pe care îl iubeai. Dar... copiii din spitale, fetița aceea din Ishikapa... ei au tot murit. Tu ne-ai pus să protestăm împotriva eradicării bolilor, împotriva îmbunătățirii vieții. Tu i-ai spus să ne atace. Tu și mami ați păstrat malformația aceea din inima lui Teddy... voi... i-ați spus că avea nevoie de gaura aceea, pentru că așa intra și ieșea mai multă iubire în inima lui! Asta îi plăseseră ei lui Teddy, iar el le repeta cu mândrie celorlalți: *Nu mă deranjează gaura, mă face și mai dulce*. Dar acum pierderea ta e cea care te deranjează.

Crezi că aș schimba cartea sfântă ca să-mi convină *mie*? Întrebă pastorul Tadd cu o indignare care părea să-i inflameze tot corpul. Nu, am *greșit*, dar acum am văzut ce a intenționat Dumnezeu de la bun început.

În pictura din mintea lui Elsie, comentariul lui Dumnezeu suna așa: „Asta a pretins dintotdeauna orice predicator egocentric!“ Veșmintele lui radioase deveniseră sângerii.

Pastorul Tadd îngenunche în fața fiicei lui, apropiindu-se cu brațul lui de hibrid, și o luă încet de umeri.

Elsie, o să împărtășim împreună acest triumf. Nu pot să fac asta fără fata mea, șopti el. O să evoluăm *împreună*.

Tatăl ei se ridică în picioare și merse la strana la care stătuse de multe de ori până atunci, în fața unei congregații adevărate. Scoase cartea de pe un raft ascuns. Elsie îl privea cu un presentiment rău când se întoarse spre ea.

Avea o oglindă în mână.

Se puse în genunchi și, cu un gest exagerat, întoarse oglinda spre ea. De data asta n-au mai fost icnete, nici pași făcuți în spate, nici să fugă. Elsie simțea obrazul umflat, durerile de cap. Știa deja ce vedea în oglindă. Jumătate din fața ei fusese reconstruită. Ochiul

stâng era cel natural, căprui, ochiul drept era verde, al mamei și al tatălui. Perechea celui implantat pe fața tatălui său.

Pe partea dreaptă, pielea era schimbată, parcă, părea o combinație între a ei și a mamei, netedă, catifelată, dar mai matură decât a ei. Și părul... coama ei șaten-deschis era un amestec inegal din șuvițele castanii cârlionțate ale fratelui ei și părul lung și blond al mamei. Șuvițele vâlvoi se luau la întrecere să-și găsească locul. Elsie semăna cu o păpușă ciufulită de un copil după o petrecere în pijamale pline de entuziasm.

– Of, a fost tot ce a mai adăugat ea.

În pictura din mintea ei, și Dumnezeu spuse: „Of“.

Punând oglinda în mâinile lui Elsie, tatăl ei o prinse din nou din umeri. Ochiul său negru și cel verde ardeau cu intensitate, dar nu era furios. Era *sigur*. Zâmbea.

Elsie îl îmbrânci.

– Ne-ai transformat pe amândoi în monștri, tati. Și ai făcut rău pentru tine.

– Pentru mine, pentru tine, pentru ei, pentru toată lumea. Putem să-i ținem în viață, Elsie. Și o să am noi adepți, pentru ca toți să vadă lumina soarelui care mi-a inundat sufletul. Toată lumea să evolueze.

În oglindă, Elsie se văzu strâmbându-se la rămășițele mamei și fratelui ei, întrepătrunse pentru totdeauna în ființa sa.

Nu voia să mai discute cu tatăl ei, dar reuși să mai rostească un cuvânt, care ieși cu forța răsunătoare a unui jurământ:

– Nu.

Dr. Chiyo Nillson: Doamnă senator, cu tot respectul cuvenit, încercați să o transformați într-o problemă religioasă, dar nu este așa. Mișcarea asta transcende acele etichete.

Senator Mia Reed: Mișcarea voastră a fost fondată de evangheliștii reformatori, după cum americanii știu foarte bine. Acești evangheliști au început...

Dr. Nillson: Iertați-mă că vă întrerup, dar pur și simplu nu e adevărat, doamnă senator. Da, mulți adepți ai domnului Tadd susțin această cauză, dar eu, unul, sunt un ateu care reprezintă Alianța pentru Diversitate Sexuală și de Gen și Uniunea Americană a Libertăților Civile. Grupuri de la Primitivii Moderni până la Comitetul Savanților Îngrijorați și Alianța Națională a Medicilor sunt unite de credința că toți cetățenii, toți oamenii...

Senator Reed: Jumătate dintre aceste grupuri acceptă finanțarea din partea clinicilor pentru profit, care n-ar putea supraviețui într-o lume fără modificări. Unde este „credința” în povestea asta?

Dr. Nillson: Doamnă senator, oamenii au voie să-și câștige pâinea. Profitul potențial nu schimbă ceea ce este fundamental, intrinsec, esențial...

Senator Reed: Chiar și limbajul folosit este cel al habotnicilor. Cum vă putem lua în serios?

Dr. Nilsson: Folosim limbajul, în scopul menit – ca să transmitem ceea ce simțim. Vrem să avem control asupra propriilor corpuri, asupra prezenței noastre fizice.

Senator Reed: Susțineți anarhia biologică. Lumea nu va accepta așa ceva.

Dr. Nilsson: Doamnă senator, noi susținem libertatea.

– Din audierile televizate în Senatul SUA, 2077

A trecut *multă* vreme...

PARTEA A PATRA

EIGHT WADED¹

În parcursul acestui capitol, anagramele în limba engleză au fost lăsate în original în text și traduse în notele de subsol, pentru a se păstra legătura lor strânsă cu contextul. (n.tr.)

1. INTRUSUL

*Eight waded.*¹

*Hag died wet.*²

*Headed twig.*³

*Dig wethead.*⁴

Acestea sunt cuvintele din mintea mea când mă trezesc. Observați un tipar? Fiecare dintre aceste expresii folosește aceleași litere; fiecare este o anagramă a expresiei adevărate apărute azi în mintea mea, litere de neon pe lobul meu frontal: *Dead weight* (Greutate moartă).

Vorbesc metaforic. Nu sunt litere de neon adevărate.

Greutate moartă. Zece litere, într-o ordine neplăcută. Dar, reamănate, nu sunt atât de rele: *Hat wit edge.*⁵ Mai bine.

Totul este cât se poate de limpede în dimineața asta. Ies din habitatul meu nocturn, purtând dispozitivul pentru respirat și, când clilesc, ca să văd pe sub apă, zăresc întregul peisaj ce se desfășoară dincolo de pădurea de varec, dincolo de arcul scufundat al vechiului carusel, cu franjurii algelor, până la rețeaua înconjurătoare și chiar la insulița aflată în depărtare. E o distanță de

---

¹ Opt înaintau prin apă. (în limba engleză în original, n.tr.)

² Hag a murit ud. (în limba engleză în original, n.tr.)

³ Mlădiță cu vârf (în limba engleză în original, n.tr.)

⁴ Apă bobocul. (în limba engleză în original, n.tr.)

⁵ Palărie, spirit, margine (în limba engleză în original, n.tr.)

șaptezeci de metri până la locul unde plutesc eu. Șaptezeci de metri, poate vă interesează să aflați, este aproape limita până la care poate cineva să vadă sub apă, chiar și cu ochii care mi s-au dat mie.

My given eyes.¹

Envy my siege.²

Iarăși anagrame. Dau prea multe detalii? Nu știu niciodată cât explic despre puzzle-uri. Pentru mine sunt ca respirația și sângele (Metaforă). Am remarcat că pentru alții sunt mai puțin importante.

Delfinii patrulează perimetrul lor marin împrejmuit, pe departe ca să disting altceva în afară de siluetele lor printre alge, dar urechea mea îl recunoaște pe fiecare în parte, după sunetul balamalelor ruginite, după scârțâitul baloanelor, după mulineta de pescuit care se desfășoară – tiparul lor verbal specific, ca să ajung cu ușurință până la mine, prin apă.

O să trec mai târziu pe la delfini, dar prima sarcină în fiecare dimineață este să verific grupul de himere. Stau înghesuite, aproape de habitatul meu, pentru că preferă apa mai puțin adâncă, unde cresc cele mai bune și mai gustoase ierburi de mare și unde soarele încălzește apa. În dimineața asta, lumina soarelui sărută spatel peștiș al himerelor, făcând cu ochiul și sclipind din pricina undelor de-a lungul suprafeței oceanului.

Sărutul luminii solare. Și asta e o figură de stil. Soarele este doar o radiație vizibilă, fără să știe cum și în ce fel atinge un lucru.

În timp ce plutesc spre himere, întind brațele, ceea ce am fost instruit să fac frecvent după ce reintru în apa oceanului, în fiecare dimineață, ca să mențin elasticitatea noii mele epiderme. Sunt un băiat de cauciuc într-o lume în care nu poți sări.

„Bună, Alexios!“ spun himerele când mă apropiu, deși nu în cuvinte, scot doar niște clicuri și mormăieli. Câteva se întorc spre

¹ Ochii dați mie (în limba engleză în original, n.tr.)

² Invidiați asediul meu. (în limba engleză în original, n.tr.)

cu fețele lor mustăcioase. Ochii mici și adânci în orbite mă
 ivesc curioși, o clipă, apoi se întorc la alge.

Apropo, himerele sunt lamantini. Poți să ți-i închipui ca pe
 urși panda subacvatici, dacă ești genul de persoană care
 te tot felul de creaturi și-ți place să te gândești la ei în cei mai
 meători termeni cu putință. Dar pentru mine, ei înșiși sunt
 inienți, fără astfel de comparații.

Dar

*underwater panda*¹

pot deveni

*unwanted parader*²

precum și

*deadpan water run*³.

Ultima expresie pare aproape potrivită, deși lamantinii nu sunt
 ,presivi – de fapt, sunt chiar expresivi. Uite-l pe Bluebear cum
 se spre mine, ca să-mi susțină punctul de vedere, rostogolindu-se
 butoiul și salutându-mă cu mormăieli și fornăieli entuziasmate
 le diminează.

Schimb translatorul de pe pieptul meu pe „lamantină” – nu
 entru că am nevoie de ajutorul lui ca să înțeleg, ci pentru că e
 aba mea să predau translatorului ce am învățat eu deja. Limbajul
 mantinilor este rudimentar, ușor de înțeles odată ce te obișnu-
 i să-i asculți. Bluebear îmi spune bună ziua și-mi cere să-l scar-
 m. Când verific afișajul translatorului, îmi spune „Bună, bună,
 bună, atinge, scarpină”. Excelent.

„Scarpină, scarpină”, spune Bluebear, fonfăind spre fața mea cu
 maxilarul mustăcios și cu aripioarele aproape trăgându-mă într-o
 îmbrățișare subacvatică de panda.

Introduc „scarpină” în translator și acesta murmură cuvântul
 prin apă. Aceasta este adevărata utilitate a translatorului pentru

¹ Urși panda subacvatici (în limba engleză în original, n.tr.)

² Participant nedorit la paradă (în limba engleză în original, n.tr.)

³ Trece inexpressiv prin apă (în limba engleză în original, n.tr.)

mine, un mijloc de a le vorbi colegilor mei. Consorțiul Remedii Binecuvântate a schimbat multe lucruri la mine, dar nu mi-a dăruit puterea de a vorbi sub apă. Cel puțin, nu încă.

În timp ce-l scarpin pe spate pe Bluebear, îmi inspectez propriile brațe și pielea. Nu-mi place să mă uit, dar ar trebui să fac examinarea asta cel puțin de două ori pe zi – o dată în habitatul meu și o dată în apă – ca să văd dacă sunt sănătos. Pielea mea e mai cenușie decât cea naturală, cea pe care am avut-o la naștere și e cauciucată cum spuneam, pentru că au făcut-o pentru mine din celulele prelevate de la delfini, într-un melanj cu ale mele. Observ că unghiile continuă să îmi dispară, în timp ce noua epidermă preia controlul, dar tot a mai rămas destul din ele ca să-l pot scărpina pe Bluebear așa cum îi place. Unghiile sunt bune pentru anumite lucruri, dar aici sunt un lux inutil. Important este ca degetele mele să-și păstreze sprinteneala și agilitatea umană, ceea ce și fac. Serios, când au fost unghiile esențiale pentru oameni ultima oară? Probabil înainte să învățăm să mergem drept și, chiar și atunci, erau niște gheare slabe, în cel mai bun caz – un fel de greutate moartă.

Iată că apare din nou: *greutate moartă*.

Literele de neon din creierul meu sclipesc când sunt neatenți, dar nu se sting niciodată de tot.

Metaforă.

Bluebear s-a dat de-a dura, ca să mă pot ocupa de burta lui. L-am botezat Bluebear pentru că numele acesta seamănă cu *blubber*¹ amestecat cu *bear*². Știu ce sunt smiorcăielile și urșii, evoluția omenirii și algebra, și evenimentele mondiale, și multe alte lucruri din sesiunile de studiu de la clinica de Radianță Genetică la care am luat parte când eram mai mic, și de lecțiile mele neîntrerupte aici, la clinica din Consorțiul Remediilor Binecuvântate, dar așa cum mi s-a spus mereu, cheia învățării adevărate este să

¹ Smiorcăială (în limba engleză în original, n.tr.)

² Urs (în limba engleză în original, n.tr.)

asocia datele cu lumea reală. Aceste asocieri sunt deosebit de portante pentru cineva ca mine – cel puțin, așa am fost înforțat în mod repetat. Faptul că i-am dat unui lamantin numele „bluebear” este un exemplu al strădaniilor mele. I-am botezat pe „praiici”, în padocul marin, și în fiecare caz am făcut o asociere cu lumea reală.

Sunetele emise de Bluebear se schimbă. „Joacă?” sugerează el. „Trific translatorul ca să mă asigur că a interpretat corect sunetul. Distracție”, spune acesta. E destul de asemănător pentru limbajul lamantinilor.

O glumă.

„Tăstez „urmărește” și translatorul cârâie sunetele corecte. Bluebear înveselește și, când înot spre mijlocul grupului, vine imediat după mine. Puiul pe care l-am botezat Splotch, pentru că avea o pată din meleni pe spinare, merge în urma lui Bluebear. Urmăriți-liderul e un joc preferat de lamantini. Prin lumea albastră de lumină solară filtrată, sunt zepeline care mă urmăresc grațioase.

Metaforă.

După ce am înconjurat grupul de două ori, cu Bluebear și Splotch după mine, mă așez pe fundul oceanului, lângă lamantinul „Mountains”. L-am numit după modelul de pe spinarea lui, făcut din alge și lipitori mici, care seamănă foarte mult cu un lanț muntos. În realitate este o copie asemănătoare cu o secțiune a munților Ural, care din satelit se distinge ușor pe o hartă a lumii. Am reușit să mut lipitoare într-o poziție ceva mai exactă.

Mountains mă vede, dar nu se oprește din înaintarea prudentă, cu botul în iarba de mare. Îi scarpin pielea, ceea ce-l face pe Bluebear să plutească între mine și Mountains, ca să fie în continuare masat.

– Pleacă, îi spun prin translator.

Bluebear smucește din cap și scoate un sunet, dar e prea prietenos ca să se certe și, într-o clipă, el și Splotch se îndreaptă spre o zonă cu alge, în cealaltă parte a grupului.

– Văd, îi spun lui Mountains, care încet, cu viteza unui dirijabil se întoarce cu burta spre mine. I-am spus că vreau să „văd“ și el înțeles corect că vreau să-i văd tăieturile. Se află de-o parte și de alta a abdomenului său, de vreo douăzeci și trei de centimetri în lungime, depigmentate, dar în curs de vindecare. Sutura ar trebui să dispară în câteva zile.

Mountains mă privește răbdător cu ochii lui minusculi. Îmi dă prin cap că-mi studiază membrele de Frankenstein, în timp ce eu îl studiez, la rândul meu, pe el. A văzut mulți oameni în viața lui, dar oare recunoaște că am capul prea mare și cu o formă nefirească? Observă că picioarele mele nici măcar nu sunt de om, ci membre separate, lungi și puternice, care se termină cu înotătoare, ca și cum un delfin ar fi fost tăiat pe din două? Oare el crede că aparatul care-mi acoperă spatele, reciclându-mi aerul, și care scoate un șușu permanent de bule mici face parte din corpul meu? Pentru el, eu sunt un om neobișnuit sau o cu totul altă ființă?

Frankenstein.

Ten knives ran.¹

Mă numesc Alexios, după cum cred că am pomenit. E un nume grecesc, tradițional, care înseamnă „apărător“, deși ați ghicit, probabil, eu nu sunt un băiat grec tradițional. Totuși, sunteți plini de admirație? Priviți-l uluiți pe Alexios, apărătorul lamantinilor!

Înlătur cu grijă algele care au început să crească pe cicatricile în curs de vindecare ale lui Mountains. A fost dus în cabina chirurgicală acum o săptămână, unde medicii de la clinică au prelevat un ficat și o inimă, care de acum se află deja, probabil, în receptorul uman căruia îi erau destinate, în vreun colț îndepărtat al lumii. Mountains nu știe nimic despre omul ăsta și nici n-o să știe vreo dată. Și habar n-are că burta lui e plină de multe alte organe care așteaptă să fie recoltate.

¹ Zece cuțițe fugeau. (în limba engleză în original, n.tr.)

*Living organ tank.*¹

*Vagrant king lion.*²

Acesta chiar îmi place, deși un lamantin seamănă foarte puțin cu un leu.

Himera. Înseamnă o ființă vie care conține țesut de la două sau mai multe organisme distincte. Oamenii au folosit porci și oi, chiar și șobolan, ca să dezvolte ieftin și în siguranță organe umane. Dar lamantinii sunt mult mai mari, iar mișcărilor lor greoaie și atitudinea blândă sunt ideale pentru a cultiva în tihnă țesuturi străine, încât angajatorul meu, Consorțiul Remediilor Binecuvântate, i-a ales ca himere, fiind mult mai potriviți decât banalii porci. De asemenea, pot ascunde lamantinii sub apă, competitorii lor putând doar să speculeze.

Îl mângâi pe Mountains înainte să-l las să plece și să se întoarcă zigzag spre fundul oceanului, printre ceilalți membri ai grupului. Jumătate dintre lamantinii din grup sunt plini de organe umane. Cealaltă jumătate sunt mame, cele care poartă embrionii de himere și dau naștere acestor ferme vii de organe. Vedeți voi, magia are loc la nivelul embrionilor. Celule de inimă, de ficat, de pancreas, chiar și de sâni sunt grefate în embrionul de lamantin, unde cresc alături de părțile normale de lamantini.

Iar o metaforă. Nu e nimic magic, doar știință.

Himera.

Sau, întoarsă pe dos:

*Ah, crime.*³

Inspectez grupul, căutându-l pe Handsome, care a fost operat cu o zi înaintea lui Mountains, dar...

Dușman! Om!

Apa irupe de șuierături și țipete îngrozite și întregul grup de delfini apare în jurul meu. Cozile lor stârnesc mълul și se împart în

¹ Container viu cu organe (în limba engleză în original, n.tr.)

² Rege-leu hoinar (în limba engleză în original, n.tr.)

³ O, crimă (în limba engleză în original, n.tr.)

perechi, rostogolindu-se în tandem, acesta fiind modul lor de a spune că sunt gata de acțiune. Au surprins un intrus.

Schimb translatorul pe „delfin“ și-l pun să scoată șuieratul specific pentru Mike Gălăgiosul, cel mai mare (și mai gălăgios) membru al grupului. Mike Gălăgiosul se desprinde de ceilalți și înoată atât de aproape, încât îmi atinge pieptul în treacăt, ceea ce-mi dă ocazia să mă prind de aripioara dorsală. Tastesz „pornim toți“ și translatorul le transmite piuind. (Nu are sens să întrebi un delfin „unde?“, pentru că oricum nu poate decât să-ți arate.) O clipă mai târziu, pornim în plină viteză. Întregul grup – șapte delfini în total – se mișcă sincron, așa abordează un dușman. Îmbrățișez spina lui Mike Gălăgiosul și îmi lipesc corpul de al lui, ca să fiu mai ușor de cărat.

Apa se adâncește de îndată ce părăsim sălașurile ierboase ale lamantinilor. Tășnim prin pădurea de varec, unde tentaculele maro-verzui ale algelor înalte de nouă metri plutesc în bătaia curentului, într-un dans lent și demn, cu sclipiri argintii ale peștilor ce trec dintr-o zonă umbroasă în alta. Apoi ajungem deasupra parcului de distracții scufundat, care se afla cândva pe malul grecesc, înainte de cutremurul care a distrus jumătate din coastă. Clădirile din parcul de distracții au dispărut aproape de tot, sub corali și iarba de mare, în cele mai adânci colțuri ale rezervației noastre, dar caruselul se ridică până sus, unde apa este mai străvezie. Curbura jumătății superioare, îmbrăcată în specii fantastice de alge verzi și roșii, care lucesc în lumina soarelui, oferă o distracție matematică acelei părți a minții mele care nu este preocupată de situația presantă: circumferința „roții“ caruselului, aria „feliilor de plăcintă“ formate din brațele radiale, forță centrifugă ce s-ar produce la diverse viteze de rotație.

Desprind pistolul cu electroșocuri de aparatul de respirat, după ce trecem de parcul de distracții. Aici, adâncimea oceanului crește abrupt, apa fiind acum de un albastru foarte închis. Și iată rețeaua, peretele de plasă întins de la suprafață până pe fundul mării, care

me în captivitate himerele și paznicii mei, delfinii, în siguranța
normei cuști marine. Țin arma pregătită, în timp ce înotăm spre
navod. Am exersat partea asta de multe ori și nu e primul intrus
ce vine aici pe tura mea. Consorțiul Remediilor Binecuvântate
este o țintă frecventă a spionajului industrial.

Îl acolo, de cealaltă parte a plasei. În echipament de scafandru
complet. Are în mâini un dispozitiv voluminos, care nu poate fi
altceva decât o cameră de înaltă rezoluție, ca să vadă la distanțe
mari, sub apă. Pozează lamantinii, bineînțeles, dar când ne apro-
păm se întoarce să ne fotografieze și pe noi. Când suntem la doar
câțiva metri de el, dă drumul camerei și ridică mâinile, ca și cum ar
spune „Vin cu gânduri pașnice!”

*I come in peace!*¹

eu mai degrabă

*income apiece.*²

Face ochii mari prin masca de protecție când vede ce sunt, că
eu nu port ochelari de protecție, că picioarele mele au devenit alt-
ceva, că sunt la fel de gri ca delfinii care mă însoțesc.

Ridic pistolul cu electroșocuri și el ridică mai tare brațele,
când îngăduință. Îmi face semn spre suprafață, ca și cum ar spune
„Hai să discutăm despre asta, frate!” Apoi duce mâna la inimă și
arată din nou în sus. Ce înseamnă asta? „Te iubesc, semenul meu?
Sînt o legătură cu tine? Mă doare inima?”

Din nefericire pentru el, politica firmei la care lucrez este: mai
măi tragem și întrebăm pe urmă (dacă intrusul supraviețuiește).
Am apăsas deja pe trăgaci, eliberând torpilele, fiecare de mărimea
degetului meu mic. Pe fața lui se vede că a înțeles că s-a întâmplat
ceva foarte grav. Intrusul nostru plonjează într-o parte, dar torpi-
lele l-au reperat și o să-l găsească. Cât ai clipi, gloanțele trec prin
navod și-i străpung costumul, înfigându-se în pieptul lui. Câteva

¹ Vin cu gânduri pașnice. (în limba engleză în original, n.tr.)

² Căștig la bucată (în limba engleză în original, n.tr.)

picături de sânge cad în apă, iar mirosul stârnește o furtună de șuierături printre delfini.

Intrusul dă din brațe, se cutremură, apoi zvâcnește, când torpilele descarcă în trunchiul lui curenții electrici extrem de concentrați.

„Da, da, da! Bucurie! Fericire!“ fluieră delfinii în jurul meu „Victorie!“

Intrusul rămâne tranșilizat. Ajutajul a căzut, iar bulele de aer se scurg din gura lui, făcându-l să se deplaseze descendent.

Scot de la brâu cuțitul special conceput pentru ochiurile năvodului din perimetrul nostru. Lama lui despică fără efort fibrele elastice ale plasei și, din trei tăieturi rapide, decupez un panou care coboară spre mine, formând o poartă.

– Mike Gălăgiosul! Mike Tăcutul! Constantine! spun prin translator, care scoate șuierăturile specifice.

Cei trei îmi întorc fluierăturile: „Am recepționat, șefu, ascultăm!“

– Mergeți să luați, le spun eu.

Trec prin deschizătura creată. Mike Tăcutul îi scoate omului breteaua aparatului foto și înoată înapoi spre mine. Mike Gălăgiosul și Constantine ridică spre suprafață, cu botul, trupul amorțit, apoi îl împing spre însulița situată la mică distanță de arealul nostru.

Eu ies la suprafață, pentru prima oară azi, simțind, ca de fiecare dată, că sunt un monstru diform, ce iese din adâncuri. (Metaforă?) Las capul mare să se ștească din apă, unde clilesc ca să-mi schimb ochii pentru vederea în aer liber. Trebuie să mă asigur că fața intrusului a ieșit din ocean, ca să aibă șanse de supraviețuire. Văd vârful botului lui Mike Gălăgiosul deasupra apei, împungând repetat omul vlăguit, până când jumătate din corpul lui stă întins deasupra liniei de plutire, pe nisipul uscat al insulei. E de ajuns. Dacă omul trăiește, o să poată respira.

Mă uit în stânga, unde, pe partea opusă a rezervației marine, acolo perişul jos și prelung al Clinicii Oceanice de Remedii Binecuvântate se ridică deasupra nisipului și lansez o rachetă de semnalizare.

Clipeșc din nou și revin la vederea subacvatică, în timp ce mă adâncesc. În câteva clipe, tot grupul s-a reunit în pepinieră. Mișcând amperul cuțitului îi inversez funcția și-l utilizez ca să repar năvodul și să izolez foaia desprinsă.

În curând ne ajunge la urechi vibrația unei mici ambarcațiuni cu motor. Cineva pornește de la clinică să-l ia pe intrus, care trebuie să răspundă pentru intrarea frauduloasă. Deja totul mi se pare foarte îndepărtat. O problemă umană, pentru lumea de deasupra. Toate urmele omului au fost șterse din ocean. Cu excepția camerei foto, pe care o țin acum în mână.

„Jucărie?“ întreabă Mike Tăcutul.

„Jucărie, jucărie, jucărie?“ repetă și ceilalți. Încep iar să facă timbe, dar sunt mișcări jucăușe, nu amenințătoare.

„Joacă!“ spune cineva.

„Joacă, joacă, joacă!“ fluieră întreg grupul.

Li arunc camera Fetei Rechin (numită după tendința ei de a mușca și după gen), care prinde breteaua cu aripioara, apoi o lasă să cadă, ca s-o poată prinde pe coadă. Ceilalți se înghesuie, privind lăntila din sticlă, breteaua. E pasată de la un delfin la altul, dar în curând se plictisesc de ea. Camera e grea și se scufundă repede – nu e o jucărie ideală pentru delfini. Când ajunge iar la ea, Fata Rechin nu o mai prinde, apucă în schimb niște iarbă de mare și pleacă înot cu ea, urmărită de ceilalți șase.

Mă scufund și recuperez aparatul foto de pe fundul oceanului.

2. CLINICILE

Lumea printr-o lentilă de cameră foto e diferită de cea pe care o vezi cu ochiul liber. Există un moment, când faci o fotografie, când vezi ceva familiar și descoperi că nu e deloc familiar – e străin și nou, pentru că ai studiat acel lucru cu ochi noi.

Camera world.¹

Coward realm.²

A warmer cold.³

Câteva ore am privit toată rezervația marină prin aparatul foto, până am primit semnalul de la clinică. Semnalul este un bâzâit agasant, emis către urechile mele de om, care pulsează până revin la ponton și apăs butonul Oprit.

Deși urăsc zgomotul ăsta, înot încet, înapoi, pentru că nu-mi place clinica. Nu-mi place senzația din stomac, care apare ca prin farmec când se aude soneria.

Metaforă. Nu este nimic fermecat. E adrenalină.

Chiar în fața clinicii, un ponton se extinde până în interiorul pepinierii marine. Sub apă este o ușă metalică, încastrată în dig și înot către ea. Butonul de semnalizare, mare, roșu, vizibil, se află pe una dintre lateralele ușii. Îl apăs și alarma se oprește. Simultan, ușa se descuie și, când trag de mână, se aude un sunet ca o aspirație,

---

¹ Lumea camerei (în limba engleză în original, n.tr.)

² Ținutul lașilor (în limba engleză în original, n.tr.)

³ Un frig mai cald (în limba engleză în original, n.tr.)

...poi apa năvălește înăuntru. Ușa se deschide curată și albă pe interior, cum este întreaga clinică. Privesc în urmă să văd dacă vreun coleg subacvatic a decis să investigheze, acum că soneria s-a oprit, dar nu e niciunul prin preajmă. Delfinii și lamantinii știu din instinct să stea departe de ușa asta.

Dincolo de ea, sub apă acum, când ușa e deschisă, se află banda transportoare, care urcă oblic, cu mânere din jumătate în jumătate de metru. De îndată ce intru înot și mă apuc de cel mai apropiat mâner, banda se mișcă zbârâind. După câțiva metri, ajung la suprafață, iar picioarele mele cu labe de înot și aripioare de delfin rămân întinse și greoaie pe bandă, amintindu-mi de existența gravitației.

„Greutate moartă!” mă gândesc eu.

Pielea mea gri începe să se strângă și să se încrețească imediat. Dar niciuna dintre neplăcerile astea minore nu reprezintă motivul pentru care urăsc clinica.

Numărând îmbinările din tavanul tunelului, calculez la câți metri deasupra oceanului mă aflu cu fiecare secundă care trece.

Hated clinic.¹

Iceland itch.²

I clean ditch.³

Mai bine.

În cele din urmă, îmi amintesc că n-am nevoie de aparatul de respirat aici și-l las să-mi cadă de pe gură. Aerul lumii sau, cel puțin, aerul din tunelul transportor, îmi invadează plămânii. Este mai proaspăt, ceea ce e plăcut, dar pe de altă parte, e încărcat de gustul și mirosul lumii oamenilor.

Tunelul dă în incinta cu bazin, care este mare, deschisă și albă, cu tavan înalt. Lumina soarelui inundă încăperea. Laboranții, tot în alb, mă așteaptă când banda mă evacuează într-un fel de năvod din cauciuc, amplasată chiar la capăt.

¹ Clinică detestată (în limba engleză în original, n.tr.)

² Sete de Islanda (în limba engleză în original, n.tr.)

³ Curăț șanțul. (în limba engleză în original, n.tr.)

– Alexios! Mulțumim că ai venit.

Este domnul Tavoularis, bărbatul care conduce clinica.

Doi laboranți m-au apucat de sub brațe și mă ridică pentru a parcurge câțiva metri de pardoseală pe care nu o pot traversa singur, pentru că noile mele picioare nu pășesc. (Nici fostele picioare nu se mișcau, dar măcar aveau tălpi, dând impresia că mersul ar fi posibil.)

– Doar un salt rapid și ai ajuns, Alexios, spune un laborant cu o voce prietenoasă, în timp ce sunt purtat pe brațe deasupra podelei.

Mă coboară într-un bazin cu apă sărată. Pe urmă, ei și alți laboranți stau pe margine, uitându-se în jos cu viu interes cum înot spre scaunul pliant de sub apă, scaun pe care l-au creat doar pentru mine, pentru întâlniri ca aceasta.

– Ce-ai acolo, Alexios? mă întreabă domnul Tavoularis. Vorbește cu mine în engleză, cum face toată lumea. Este limba oficială a clinicilor în care mi-am petrecut viața, așa că e singura limbă pe care am vorbit-o vreodată.

Limbă. Figură de stil.

Domnul Tavoularis e înalt, cu mustața foarte mare, neagră și frumos pieptănată, care are capetele răsucite în sus, în timp ce părul de pe capul lui e tuns periuță. Poartă un halat de doctor și un costum elegant de pânză pe dedesubt.

Tavoularis

sau, așa cum mă gândesc deseori la el când îmi ține predici.
*saliva tour.*¹

N-am mai fost în clinică de câteva săptămâni. Asta înseamnă că nu mi-am folosit vocea umană de câteva săptămâni. Răgușeala ciudată a aerului din gâtul meu mă surprinde când spun:

– Pot să vorbesc. Vocea mea e aspră și par mai bătrân decât sunt. Dar e ceva obișnuit. O să se îmbunătățească pe măsură ce

¹ Tur de salivă (în limba engleză în original, n.tr.)

continuăm conversația. Asta e camera foto pe care am luat-o de la intrus, îi spun.

Excelent, spune domnul Tavoularis. L-am resuscitat, să știi. Tu și delfinii ați făcut o treabă minunată menținându-l în viață. O să aflăm pentru cine lucrează, ceea ce o să ne fie de mare ajutor. Popul nostru este întotdeauna să rămânem cu un pas înaintea concurenței.

Mi-o spune ca și cum o să fiu ușurat, dar nu-i dau prea multă atenție. Unul dintre laboranți e o femeie cu sâni mari, altul e un bărbat cu o burtă mare. Mă gândesc că, dacă ar fi poziționați corect, ar încăpea amândoi într-o cutie dreptunghiulară fără să irosească prea mult spațiu. Încep să fac calculele pentru greutatea lor combinată și ce spațiu ar mai rămâne. Nu-mi închipui niciodată că pun himere sau delfini în cutii, dar mereu mă gândesc la asta cu oamenii, din cauza formelor lor diferite.

– Așadar, spune domnul Tavoularis, dregându-și ușor glasul, ceea ce am învățat că e felul lui de a spune „Acum am nevoie de toată atenția ta, Alexios“. Deschide tableta, pregătindu-se să ia notițe. Relatează-mi incidentul cu intrusul.

Asta e procedura de câte ori se întâmplă ceva neobișnuit în apropierea rezervației. Consorțiul Remediilor Binecuvântate numește asta *post-mortem*, deși numele înseamnă „după moarte“ în latină, iar intrusul nu a murit. Deși mă gândesc că Remediile Binecuvântate l-ar putea uide după ce termină interogatoriul. Totuși, asta ar însemna că e un „pre-mortem“, nu-i așa?

*Blessed Cures.*¹

*Bleeds Curses.*²

În timp ce descriu ce s-a întâmplat cu intrusul, domnul Tavoularis spune lucruri precum „O, înțeleg“ și „Te rog, continuă“ și îmi este foarte greu să nu asociez încurajările astea conversaționale pline de

¹ Remedii binecuvântate (în limba engleză în original, n.tr.)

² Sângerează blesteme. (în limba engleză în original, n.tr.)

amabilitate cu examinările pe care le aveam la clinica unde am crescut – Radianța Genetică. Clinica aceasta aparținea tot Consorțiului Remediilor Binecuvântate, deși specialitatea medicală era diferită. *Eu* eram specialitatea acolo. Aici, la Remediul Binecuvântate, sunt doar un angajat.

Domnul Tavoularis dă din cap și ia notițe, cu două degete pe tastatura holografică a tabletei, așa că presupun că spun cuvintele potrivite pentru a descrie cum l-am imobilizat pe intrus și așa mai departe, însă nu mă mai aud pe mine însuși și de-abia îl mai văd pe domnul Tavoularis sau pe oricare dintre laboranții care stau înghețați și atenți la marginea bazinului.

În schimb, o văd și o aud pe Caroline, medicul meu specialist de la Radianța Genetică. Dacă nu mă înșel, retrăiesc o anumită conversație cu ea de când aveam șapte ani.

Nu mă înșel. Conversația asta mi-a rămas întipărită în conștiință. Metaforă.

Douăzeci la sută din atenția mea rămâne la savantul grec, cu mustața stufoasă.

Zece la sută din atenție e folosită pentru a pune laboranții, ca niște piese de puzzle întrepătrunse, în cutii.

Alte zece procente din atenția mea sunt ocupate cu calcularea modului în care pot fi urmărite mai multe înlănțuiri complet diferite de idei în același timp.

Șaizeci la sută din atenția mea se concentrează pe trecut, urmărind amintirea cu doctorița Caroline desfășurându-se în fața mea:

– Hm, da, înțeleg asta, spune Caroline. Dacă prietenul tău și-a pierdut mama, ar fi cu siguranță de ajutor să ceară ca altă femeie să o reprezinte pe mama lui, să o înlocuiască. Dar, te rog, gândește-te cu atenție, Alexios – mai există vreun alt răspuns?

Îmi face un test. Aproape întotdeauna îmi face teste. Acesta se numește PEEU, care înseamnă Patos, Empatie și Emoție Umană. Nu e mare distracție. Testul dinaintea acestuia era cel pe care

te buie să-l fac cel mai des, InFuMin, care înseamnă, evident, Inteligență Funcțională la Minori.

Aș putea să mă mut în altă parte, ca să nu-l mai văd, spun eu după ce mă gândesc puțin.

Sigur că – ai putea. Dar întrebarea era cum ai putea să-l ajuți pe prietenul tău după pierderea mamei lui. Cum l-ar ajuta pe prietenul tău dacă *tu* te-ai muta?

N-am un răspuns la întrebarea asta. Soluția mea nu l-ar ajuta pe prietenul meu cu pierderea mamei, dar ar îmbunătăți dramatic situația, pentru că n-ar trebui să-l mai ascult. Cele mai multe întrebări PEEU sunt ca asta, lungi și plictisitoare.

– Ai alt răspuns, Alexios? mă întreabă Caroline. Expresia ei rămâne prietenoasă, dar e ceva diferit în ochii ei, ceva mai nerăbdător.

– Călătoriile în timp ar putea răspunde la oricare dintre aceste întrebări, îi spun eu. Cu toate astea, nimeni nu a dovedit că este o posibilitate practică, deși matematic există paradigme în care ar fi posibil.

– Da, am discutat despre asta de câteva ori. Dar există un răspuns *la întrebarea asta*?

– Da, spun eu.

– Care e răspunsul, Alexios?

– Nu știu. Dar el există. E scris pe foaia de răspunsuri, bineînțeles.

– Bine, atunci, spune Caroline. Aud frustrarea din cuvintele ei, deși se pricepe s-o ascundă. Bifează întrebarea asta și o citește pe următoarea de pe proiecția care plutește în aer între noi: Animalul tău de companie prinde o pasăre și o aduce în casă cât e încă vie. Vezi că animalul are dureri...

– Pisica sau pasărea?

– Pasărea. Vezi că animalul are dureri...

Se oprește.

– Asta e tot? N-a fost o întrebare, subliniez eu.

Caroline derulează restul întrebărilor din testul PEEU cu o expresie nemulțumită. Știu că mai sunt douăzeci și una, însă nu mai continuă.

Sesizez ocazia și spun:

– Putem să facem în schimb testul IQ?

– Da, în regulă, răspunse ea. Cuvintele sunt aproape o șoaptă, dar desigur că le aud perfect.

Testul IQ e mult mai bun, pentru că e plin de probleme ca asta

Ce literă urmează în șir?

TTTFFS

Răspunsul este S, evident, pentru că literele pot fi înțelese cu ușurință ca înlocuitoare pentru zece, douăzeci, treizeci și așa mai departe.

Iată tipul de întrebare preferat:

$$6236 = 2$$

$$7032 = 1$$

$$9516 = 2$$

$$8968 = 6$$

$$5367 = 1$$

$$3344 = 0$$

$$2005 = 2$$

$$6819 = 4$$

$$2984 = 3$$

$$7100 = ?$$

Răspunsul la asta e 2, pentru că întrebarea este câte cercuri se află în numărul din stânga. Îmi place genul acesta de puzzle, care îți cere să-ți schimbi perspectiva față de cea evidentă. Testul are sute de întrebări ca asta și de tipuri diferite, care sunt aproape la fel de bune.

Începem testul IQ, dar după doar o mână de întrebări (metafora, apropos), Caroline e chemată afară din cameră. Pune tableta pe tava de lângă patul meu și mă lasă să termin singur.

În timp ce răspund la întrebări, îmi las mintea să amestece și să dezlege cuvintele pe fundal:

*Genetic Radiance.*¹

*Ice teen cardigan.*²

*Incinerated cage.*³

*Aptitude tests.*⁴

*Attitude pests.*⁵

Tocmai am răspuns la...

Șase pahare stau în șir, primele trei sunt pline cu vin și următoarele trei sunt goale. Dacă miști un singur pahar, poți să le rearanjezi astfel încât paharele goale și cele pline să alterneze?

...când o observ pe Caroline în holul din fața camerei, vorbind cu cineva.

– Mă tem că nu este nicio schimbare, spune Caroline.

– Nici măcar una?

Devin puțin curios, pentru că e vocea mamei mele! Numele ei e Philomena și vizitează clinica din când în când. Uneori aduce chiar și un bărbat pe nume Paulos, care e tatăl meu, deși au trecut mai bine de doi ani de când l-am văzut ultima oară.

Continui testul, pentru că îmi doresc foarte mult să-mi bat propriul record de viteză, dar încă ascult conversația de pe hol, în timp ce lucrez. Caroline uită deseori să comute meniul auzului meu de pe

¹ Radianță genetică (în limba engleză în original, n.tr.)

² Hanorac adolescentin de gheață (în limba engleză în original, n.tr.)

³ Cușcă incinerată (în limba engleză în original, n.tr.)

⁴ Teste de aptitudini (în limba engleză în original, n.tr.)

Paraziți cu atitudine (în limba engleză în original, n.tr.)

opțiunea ascultare la mare distanță. Îi aud discutând acolo, în șoapta de parcă ar sta lângă mine, în cameră, vorbind pe un ton normal.

– Credeam că vi se pare că se îmbunătățește, spune mama. Raportul de acum șase luni ne-a lăsat impresia asta, știți... aveam motive să fim optimiști.

Urmează o pauză. După o vreme, Caroline spune ca o scuză:

– Am sperat că se va îmbunătăți. Poate că raportul meu a reflectat speranța mea mai mult decât ar fi trebuit. Eram toți atât de nerăbdători să observăm o îmbunătățire, încât micile schimbări păreau mult mai mari decât erau cu adevărat. În realitate, singura schimbare pe care am reușit s-o documentăm pe termen lung a fost o înrăutățire ușoară a procentajelor de empatie.

– Dar inteligența lui...

– IQ-ul e încă în creștere, îi spune Caroline mamei. Asta e sigur. Aveți un fiu foarte inteligent. Dar nu...

– ...într-un fel care să conteze, se pare că a terminat mama ideea Carolinei.

Am o senzație neplăcută în plămâni, ca și cum s-ar strădui să scoată oxigen din aer. Și stomacul se comportă ciudat, de parcă ar fi gata să leșină. Nu-mi pasă de vorbele pe care le spune oricare din ele, însă nu mă pot opri să le ascult.

– E foarte bun la puzzle-uri, spune Caroline, ca și cum asta ar fi o consolare.

O aud pe mama oftând. Oftaturile, după cum am observat, pot însemna o varietate de lucruri. Uneori pot comunica plictiseala, monotonia sau durerea. Oftatul acesta mă surprinde pentru că are în el ceva irevocabil.

– Vă mulțumesc pentru sinceritatea dumneavoastră, spune mama. Știți că eu și soțul meu ne gândeam să vă acționăm în justiție. Promisiunile care ni s-au făcut în faza embrionară...

– Eu nu lucram atunci la clinică, dar am fost adusă să evaluez baza științifică a pretențiilor noastre genetice. Din perspectivă

absolut tehnică, Radianța Genetică a îndeplinit promisiunile care vi s-au făcut.

Absolut „tehnică“?

Philomena, IQ este ceea ce ați specificat în chestionarul despre cea mai importantă trăsătură, spune Caroline. În toate testele făcute, Alexios ne-a arătat tuturor un IQ mult peste medie. În sensul strict legal, clinica a respectat contractul.

– Dar nu ni s-a spus niciodată că...

– Că IQ e doar o părticică din ansamblu? Că a fi mai deștept nu te face și mai bun, mai interesat de a-i ajuta pe ceilalți sau chiar mai util? Că acestea sunt trăsături intrinseci sau, uneori, deprinse? Philomena, aici am deschis un drum nou. Caroline folosește prenumele mamei mele, ca să evidențieze cât de prietenoasă e Radianța Genetică. Toți pacienții din generația lui Alexios au depășit limitele înțelegerii științifice. Reevaluăm tot programul.

– Eu sunt ușurată pentru ceilalți care sunt suficient de noi în program ca să se facă schimbări, spune mama, dar eu unde mă regăsesc în chestia asta? Am rămas cu un copil care nu-și folosește geniul decât ca să dezlege cuvinte încrucișate, să calculeze câți oameni încap în cutii de diferite mărimi și cât durează să ajungă la noi mesaje primite de la stelele mai apropiate. Lui nu pare să-i pese că nu există mesaje venite de la stelele apropiate și că nu o să i se ceară niciodată să așeze oameni în cutii.

Caroline nu răspunde. Am încetat să mai fac puzzle-uri. Afară se înserează, ceea ce înseamnă că fereastra din camera mea a devenit o oglindă. De obicei mă văd pe mine în fereastra-oglină, dar Caroline mi-a mutat patul când a venit să facă testele și acum mă trezesc uitându-mă în aparatul de fotografiat la propria imagine.

Am mărimea unui băiat normal de șapte ani, dacă măsoari volumul integral. Însă detaliile proporțiilor mele diferă foarte mult de medie. Capul meu e două ori mai mare ca al unui om adult. Modificările de inteligență pe care le-au testat pe mine cei de la Radianța

Genetică – pe când eram doar câteva sute de celule într-o capsulă Petri – au avut ca rezultat creșterea considerabilă a creierului și a cutiei craniene. Intenția lor era să am capul un pic mai mare decât în mod normal – în partea superioară, care ar părea normală, dar ca volumul crescut în mod moderat să-mi permită să dezvolt din zece ori mai mult decât numărul obișnuit de neuroni. N-au reușit de zece ori, dar mulți ani au fost mulțumiți, totuși, de capacitatea în plus care-mi fusese dată. Problema care a devenit evidentă pe la a treia mea aniversare era că aveam capul mult mai mare decât anticipaseră. Cealaltă problemă, pe care mi-a explicat-o Caroline în cele din urmă, era că nu părea că-mi folosesc mulți dintre neuroni în plus. Foloseam un număr similar cu cel existent într-un creier de mărime obișnuită.

Și totul în detrimentul restului corpului meu. Îmi văd în fereastră picioarele pipernicite, care atârnă sub trunchiul meu ca ale unei păpuși. Nu pot sta pe ele, darămite să merg. Brațele au aproape mărimea corectă, deși par uriașe, pentru că atârnă mult sub torsul scurtat. Ridic un braț, cu pumnul strâns spre tavan, și-l scutur.

*Curses and damnation.*¹

*Scan dread mountains.*²

*Am Dad's uncertain son.*³

Caroline vorbește în continuare cu mama pe hol, cu o voce consolatoare.

– Va trebui să găsiți o viață pentru el. O slujbă, ceva ce poate să facă. Vă putem ajuta oferindu-vă câteva opțiuni. Pe măsură ce Alexios crește, mintea lui poate fi direcționată.

Mama nu pare să asculte foarte atent. Spune:

– Caroline, am fi putut concepe un copil în modul obișnuit. Ne-am schimbat viața pentru asta, ca să-i oferim lui Alexios toate avantajele.

¹ Blesteme și distrugere (în limba engleză în original, n.tr.)

² Scanează munții groazei. (în limba engleză în original, n.tr.)

³ Și fiul nesigur al tatei (în limba engleză în original, n.tr.)

prima consultație ni s-a spus să ne închipuim cum ar fi viața lui dacă ar avea o inteligență net superioară nouă. Veneau oameni noi și copiii noștri ar fi fost dezavantajați, dacă nu făceam ceva.

Probabil a fost vorba de vreo înșelătorie, recunoaște Caroline.

Vreo înșelătorie? E greutate moartă. Fiul meu e greutate moartă și așa o să fie tot restul vieții.

Philomena, ați putea lua în considerare să vă mutați cu Alexios în SUA? Există un program la care aș vrea să vă gândiți, condus de o clinică-fiică din Grecia. Aveți descendență grecească, nu-i așa? Ar fi perfect...

Încă pot să îi aud, dar aleg să n-o fac. Nici nu vreau să mă gândesc la modificările care au urmat, la tegumente, la ochi, la picioare, ca să-mi pot trăi restul vieții sub apă. În schimb, îmi direcționez cele șaizeci de procente ale atenției care au rătăcit în trecut spre domnul Tavoularis, în clipa de față.

3. RUGĂMINTEA

Domnul Tavoularis a terminat de luat notițe despre incidentul cu intrusul. Închide tableta, o pune sub braț și-mi zâmbește.

– Ai făcut treabă foarte bună, Alexios, spune el. Se apleacă ușor ca să pară mai puțin impozant în timp ce se uită în jos, la mine, în bazin. După cum știi, Remedii Binecuvântate are mulți dușmani. Mai există alte consorții în întreaga lume care ar plăti scump să afle exact ce facem noi aici, în rezervația marină pe care tu o supraveghezi pentru noi.

See and oversee.¹

See oversea.²

Aceleași sunete, înțelesuri diferite.

– Și salvăm vieți, spun eu, pentru că știu că asta urmează să zică domnul Tavoularis. O face de câte ori vorbim. Uneori îmi imaginez că o spune și când e singur.

– Salvăm vieți, încuviințează el mulțumit. Fiecare himeră din grup o să salveze între șase și zece ființe umane, care altfel ar muri. Poate că presupune că nu văd greșeala evidentă din logica lui „Dacă ceea ce facem salvează vieți, de ce nu împărțim totul cu restul lumii?” Dar nu-l întreb lucrul ăsta, pentru că nu sunt sigur că are importanță.

Domnul Tavoularis spune:

---

¹ Vezi și supraveghează. (în limba engleză în original, n.tr.)

² Vezi dincolo de ocean. (în limba engleză în original, n.tr.)

- Acum, Alexios...

Știu ce urmează. O să mă întrebe despre vorbitul cu delfinii. Nicio conversație cu domnul Tavoularis nu e completă fără șirul ăsta de întrebări. Laboranții stau acum cu picioarele încrucișate în jurul capătului de bazin. Îi simt cum se apropie, anticipând.

- Săptămânal stochezi un vocabular tot mai bogat în translator - documentezi foarte bine limbajul delfinilor, Alexios. Totuși, când descrii întâlnirea cu intrusul, mi se pare că nu mai folosești translatorul. Sau, mai degrabă, că-l folosești ca să vorbești, dar nu ca să înțelegi. Așa e?

Are impresia că m-am bazat pe translator când am venit prima dată în rezervația marină. Adevărul este că n-am considerat niciodată că traducerile lui sunt corecte și suficient de utile, până când am început să-l programez eu însumi.

Ridic din umeri. Încă de când aveam trei ani, acesta a fost răspunsul meu standard de fiecare dată când nu voiam să dau cuiva o explicație adevărată. Dar domnul Tavoularis nu acceptă azi acest lucru. Își drege glasul și întreabă:

- Poți să-mi explici cum funcționează chestia asta, Alexios?

Mi-a pus aceeași întrebare, cu aproape aceleași cuvinte, de prea multe ori să mai rețin. E o hiperbolă. Într-adevăr, nu există „de prea multe ori să mai rețin” și, întâmplător, știu că mi-a pus o versiune a acestei întrebări de patruzeci și șase de ori. Continuă să mă întrebe pentru că nu i-am dat niciodată prea multe explicații. Comunicarea cu delfinii e un puzzle și, ca toate puzzle-urile, devine evident pe măsură ce piesele sunt puse la locul lor. Însă, în acest caz, procesul de a lăsa piesele să se așeze trebuie să aibă loc în propria minte, firește; nu e ceva ce poți forța. Dacă îi explic domnului Tavoularis nu înseamnă că o să înțeleagă cu adevărat limba delfinilor. Ar trebui să trăiască lângă ei, ca să facă asta. De asemenea, nu știu dacă vreau să o înțeleagă.

- Nu comunică altfel cu mine decât comunică între ei, spun eu evaziv.

– Poți să elaborezi puțin? întreabă domnul Tavoularis.

E tenace azi. Uitându-mă de la mustață la ochii lui, la părul tuns scurt, văd un savant hotărât. Poate are parte de presiune din partea superiorilor. O să-i dau ceva.

Oftez și-i spun:

– Au folosit cuvinte precum „dușman“ și „acolo“, cuvinte pe care le-am identificat deja. Iar eu le-am spus lor cuvinte ca „du-te“ și „repede“. Așa am comunicat când era intrusul acolo.

– Nu sunt multe cuvinte pentru a ajunge la comportamentul complicat de a înlătura camera de fotografiat a unui om și a-l împinge la mal.

– Au exersat înainte acele mișcări, i-am arătat eu.

– Nu chiar în felul acesta. Vocea lui devine severă. Sunt un angajat recalcitrant sau poate un animal de companie recalcitrant, care trebuie să fie disciplinat. Acum, Alexios, cum știu ei ce vrei să spui și de unde știi tu ce vor să spună ei?

– Pur și simplu, știm.

– Dar *cum*?

Aș putea să-i explic ce am învățat în prima lună petrecută în ocean, când încă învățam să folosesc picioarele noi și mă obișnuiam cu noua mea piele. Puteam să-i spun că delfinii sunt mult mai conștienți de prezența celorlalți decât oamenii, că delfinii comunică înțelegând contextul mai profund decât oamenii, că delfinii au... nu sunt ca o turmă, ci au, mai degrabă, o „afinitate de grup“, rar întâlnită la oameni, că delfinii știu mai mult decât jumătate din ce se spune doar prin locul și modul în care este spus. Aș putea să-i explic asta, dar nu vreau. Și chiar dacă aș face-o, n-ar înțelege cu adevărat. Dar se uită răbdător la mine și laboranții par să-și țină răsuflarea la unison, așteptând să-i luminez.

În silă, aleg să dezvălui o piesă mică din puzzle și-i spun domnului Tavoularis:

– Dacă un copil ar arăta la o jucărie și ar spune „Vreau“, ai înțelege ce dorește, nu-i așa?

– Da, încuviințează domnul Tavoularis. Te rog, continuă.

– Așa e cu delfinii, numai că nu arată la un lucru, s-ar putea spune că gesticulează spre absolut orice. Știu foarte multe despre mediul înconjurător în care comunică. Știu că se află într-un loc aproape de alt loc în care s-a întâmplat altceva, știu că temperatura apei se aseamănă cu temperatura din alt moment important din viața lor, știu că s-a întâmplat ceva periculos sau distractiv într-o situație similară celei actuale. Și toți ceilalți delfini înțeleg toate aceste lucruri în același fel. Nu sunt necesare atât de multe cuvinte.

Domnul Tavoularis mă privește fix. Văd că se împotrivește impulsului de a-și mângâia mustața. Poate că i-a atras cineva din familia lui atenția că e un obicei care ar trebui descurajat.

– Dar cum știi *tu* aceste lucruri, Alexios? mă întreabă în cele din urmă.

– Nu știu, spun eu.

Domnul Tavoularis bate ușor din picior, de frustrare. Laboranții, care se apleacă deja atât de mult încât par gata să cadă în bazin, se uită unii la alții șocați de această scăpare a autocontrolului său.

– Nu sunt supărat, spune repede domnul Tavoularis.

Dar eu cred că e, pentru că s-a îmbujorat destul de mult la față, dar nu contează. Furia vine și pleacă. Vedeam asta tot timpul la Radianța Genetică.

Human emotions.¹

O, minute moans!²

– Nu mai sunt și alți oameni care studiază delfinii? îl întreb. Nu poți să-i întrebi pe ei despre limbajul delfinilor?

– Cei care-și fac publice studiile încă nu știu aproape nimic, răspunde domnul Tavoularis, ceva mai puțin mânios acum. Măcar i-a recăpătat stăpânirea de sine. Toți ceilalți sunt ca noi – cercează în particular, ca să dețină monopolul descoperirilor valoroase. Înțelegi conceptul de proprietate intelectuală, Alexios?

¹ Emoții umane (în limba engleză în original, n.tr.)

² O, gemete micuțe! (în limba engleză în original, n.tr.)

– Da, spun eu. Înseamnă să știi ceva și să nu lași pe nimeni altcineva să afle, dacă nu plătește.

*Mercenary.*¹

*Near mercy.*²

– Te rog, mai gândește-te la cum ai putea să exprimi comunicarea delfinilor pentru noi, ceilalți.

Nu răspund, pentru că fac ceea ce spune: mă gândesc la cum ar putea exprima comunicarea delfinilor pentru ceilalți oameni.

– Nu chiar acum, îmi spune domnul Tavoularis, din nou cu o umbră de frustrare în glas. Mă refer la zilele și săptămânile următoare. În regulă?

Dau o dată din cap. N-am spus da, dar e liber să interpreteze cum vrea răspunsul meu. Capul meu iese doar pe jumătate din apă, așa că, atunci când îl mișc, bărbia și gura sunt sub apă. Sunt gata să mă scufund de tot și să-i las aici pe oamenii ăștia. O parte din laboranți se ridică în picioare. Dar domnul Tavoularis n-a terminat cu mine. Își drege glasul din nou. Nu cred că știe că are acest tic. Într-o zi, poate, unui membru al familiei o să i se pară la fel de enervant ca mângâiatul mustății și o să-i sugereze să n-o mai facă.

– În curând e ziua ta, Alexios.

– Da, așa e. Nu mă gândesc la săptămânile și lunile de când trăiesc sub apă, dar o parte a minții mele le calculează, totuși, mereu. Azi este ziua 413 de când am venit în rezervație. Am auzit oameni făcând comentarii precum „Pare a fi mai mult de un an!“ și, invers, „Timpul pur și simplu a zburat!“, dar eu nu resimt trecerea timpului în niciunul din modurile astea. E un lucru exact, cert.

Zile petrecute în cușca din ocean: 413.

Zile petrecute în lume: 4009.

– Știi câți ani ai, nu-i așa?

– Împlinesc unsprezece, răspund eu.

¹ Mercenar (în limba engleză în original, n.tr.)

² Aproape milă (în limba engleză în original, n.tr.)

– Exact.

Este un mister pentru mine de ce întrebările domnului Tavoularis sunt atât de discordante. Îmi cere să-i explic limbajul delfinilor și întreabă dacă știu ce e proprietatea intelectuală, apoi mă întreabă dacă pot să-mi calculez propria vârstă. Crede că viața sub apă îmi terge cunoștințele elementare, lăsând intacte funcțiile intelectuale superioare? Ar fi o teorie greu de demonstrat.

Îmi vine o idee.

– Pot să primesc un cadou de ziua mea?

Asta îl face pe domnul Tavoularis să se oprească, ai zice că se miră că știu ce sunt cadourile aniversare. Dar am experiență personală cu ele, pentru că Philomena mi-a adus de câteva ori câte un cadou.

– Poate, răspunde el. Ce ți-ai dori?

– Am făcut poze cu aparatul foto în după-amiaza asta. Dau din cap spre aparatul de fotografiat al intrusului care stă pe beton, în apropiere. Poți să le printezi, ca să le păstrez în habitatul meu?

– Ei bine, spune domnul Tavoularis ușurat de simplitatea rugăminții, cred că... o să văd ce se poate face.

Îi face semn unui laborant, care ia camera foto și dispare în clinică, dincolo de încăperea cu bazin. Nu-mi place să mă gândesc la celelalte încăperi din clinică. Ultimele modificări aduse structurii mele tegumentare au fost făcute într-o astfel de cameră și-mi amintesc durerile, mirosul de iod și alcool, usturimea noilor celule care se prindeau.

– În timp ce ne uităm la pozele tale, Alexios, o să participi la lecție. Termenul e depășit de mult.

– Nu-mi plac lecțiile, spun eu.

– Așa cum îți place să-mi tot spui, răspunde el răstit. Însă educația e una dintre condițiile angajării tale aici. Conform acordului dintre Remediile Binecuvântate și părinții tăi.

Așadar, azi nu pot să scap de lecții. Poate că părinții mei chiar stau undeva, în fotolii, și citesc rapoarte despre mine. Dar mă îndoiesc.

4. LUMEA

– Azi o să-ți predea Frances, îmi spune domnul Tavoularis.

De obicei îmi predă chiar el sau un laborant mai vârstnic, numit Mark, amândoi fiind plictisitori. Îi face semn unei tinere laborante pe care am mai văzut-o o singură dată până acum. Ea pune un proiector pe marginea bazinului, dar se uită la mine când se prezintă.

– Bună, Alexios, spune ea. Eu sunt Frances.

– Da, răspund, pentru că domnul Tavoularis tocmai mi-a spus cum o cheamă.

Domnul Tavoularis se apleacă spre ea, pentru a-i spune în șoapta câteva instrucțiuni finale, pe care le aud perfect („Asigură-te că îți răspunde cu adevărat la întrebări“ și „Dacă se preface că nu pricepe, să știi că de fapt înțelege“), apoi rămânem singuri în camera cu tavan înalt, inundată de soare.

Frances se așază cu picioarele încrucișate lângă proiector. Are părul negru, scurt pe o parte și împletit în modele răsucite și ciudate, pe cealaltă parte. Are pielea de un cafeniu-deschis și ochii căprui, care ies foarte mult în evidență datorită machiajului negru, consistent. Pare mult mai tânără decât toți ceilalți laboranți.

– Domnul Tavoularis crede că am nevoie de o persoană tânără care să mă învețe? o întreb.

Am început să înot încet, în jurul bazinului.

Ea spune:

– Sunt aici cu un permis de lucru și studiu. Trebuie să învăț despre predarea pentru persoanele cu nevoi speciale.

Asta sunt eu? Un elev cu nevoi speciale? întreb.

Ochii și urechile mele stau la suprafață, în timp ce plutesc mai departe.

Hm... tehnic vorbind, da, spune ea, ronțăind gânditoare colțul degetului mare. Trăiești sub apă. Asta e special, deși ești mult mai deștept decât mulți alți oameni, ceea ce e, presupun, special, într-un mod cu totul diferit.

Nu este lingușire în vocea ei. Doar îmi prezintă faptele. O dovedește când adaugă:

- De asemenea, nimănui nu-i place partea asta a meseriei, așa că mi-au pus-o mie în cârcă.

Blunt honesty.¹

The lost bunny.²

Hotly bent sun.³

Încetez să mai înot și mă îndrept în apă, ca să mă uit direct la Frances.

- O, acum îmi acordați toată atenția, Înălțimea Voastră? întreabă ea. E o glumă, pentru că sunt distant. Ca un rege, presupun, deși nu mai există regi de foarte multă vreme. Frances nu e prima persoană care observă asta la mine. E bine, pentru că n-ai avut o lecție de luni de zile, ceea ce înseamnă că ar putea dura o veșnicie.

Hiperbolă. E imposibil, nimic nu durează o veșnicie.

- Ascult, spun eu. Trebuie să am săptămânal cel puțin o ședință de jumătate de oră, dar multă vreme am reușit s-o evit. Putem face matematică?

- Nu. Ești mai bun la matematică decât mine, așa că n-ar avea rost. Facem istorie.

Nu spun nimic. Istoria ar trebui să mă conecteze cu lumea oamenilor, dar acest subiect nu prea mă pasionează.

¹ Sinceritate crudă (în limba engleză în original, n.tr.)

² Iepurașul pierdut (în limba engleză în original, n.tr.)

³ Soare încins și încovoiat (în limba engleză în original, n.tr.)

– Ai primit informații despre istorie în fragmente aleatorii, probabil, pentru că domnul Tavoularis nu vrea să-ți explice totul, spune ea. Mi-a zis să te pun treptat la curent, dar având în vedere tot ce s-a întâmplat în ultimele șase luni, are mai mult sens să începem cu evenimentele actuale și să completăm informațiile pornind de acolo.

Afirmația nu e tocmai incitantă, dar măcar nu e plictisitoare. A legănat în fața mea un mister. Metaforă.

– Ce s-a întâmplat în ultimele șase luni? o întreb fără tragete de inimă.

Observ că am înotat ceva mai aproape de partea ei de bazin.

– E un dezastru, Înălțimea Voastră, spune ea. Lumea se desparte în două.

Pornește proiectorul și deodată, deasupra apei piscinei, prinde viață o imagine video tridimensională, în culori, atât de reală, încât pare tangibilă. Îmi arată Congresul Statelor Unite, care se poate recunoaște imediat, după cuvintele *Camera Reprezentanților Statelor Unite*, scrise în partea de jos a proiecției.

– Probabil te gândești: Fata asta s-a potcovit cu mine în ultima clipă și a încropit o lecție, dar te înșeli, spune Frances, cu ochii plini de entuziasm ațintiți asupra proiecției video. M-am gândit la materia pe care ar trebui să o parcurgem – ce aş vrea *eu* să știu, dacă aş fi în locul tău, Alexios. (Sunt sigur că domnului Tavoularis nu i-a trecut vreodată prin cap ce aş vrea să știu eu, Alexios. Sunt captivat.) De fapt, sunt trei lucruri pe care vreau să ți le spun. Mai întâi, ce se întâmplă în Statele Unite.

Cadrelor care par să plutească deasupra piscinei se schimbă, o doamnă reporter stă în fața unei clădiri cu o cupolă albă. Picioarele ei parcă dispar în apa bazinului.

– Astăzi, Statele Unite au dat a patra lege de îmbunătățire a manipulării genetice a oamenilor, spune femeia, extinzând considerabil lista modificărilor permanente aprobate – cele care pot fi

transmise prin ADN generațiilor viitoare – și lista celor valabile doar pentru o generație, ce pot fi realizate legal în SUA.

Frances oprește filmul.

Ce ți-a spus domnul Tavoularis despre modificările din SUA? mă întreabă ea.

– Nimic, îi răspund. Dar în loc să mă scufund la loc în tăcere, mă trezesc spunând mai mult: Însă prima clinică la care am fost se afla în Statele Unite. Acolo nu mi s-a permis niciodată să ies afară, dar știu că se fac modificări în SUA și că ele nu funcționează întotdeauna așa cum se așteaptă oamenii. Dar continuă să încerce.

Frances își roade degetul și se uită la corpul meu, care e aproape complet sub apă.

– De fapt, e un rezumat destul de bun. Dar o să-ți mai dau detalii care constituie... ei bine, știi tu. Face un semn în jurul capului, într-un fel care ar trebui, probabil, să cuprindă întreaga lume. Primele transformări reale trebuiau să fie pentru sănătate. Reconstruirea părților distruse și eradicarea bolilor de care sufereau oamenii.

– Domnul Tavoularis mi-a vorbit o singură dată de eliminarea bolilor, spun eu.

– Deci, nu e complet inutil. Ce ușurare! Ea își adună gândurile. Au fost derulate ample programe pentru eradicarea bolilor, ceea ce înseamnă, în acest moment, că cea mai mare parte a lumii are un ADN sănătos. Afecțiunile moștenite, cele infecțioase, chiar și aspecte precum tendința spre îngrășare sau vederea slabă, toate au dispărut încă de pe vremea când părinții mei erau copii, îmi spune ea. Și cam tot atunci, oamenii au început să își facă modificări cosmetice simple, ca asta.

Își trage gulerul lat al halatului alb. Pe dedesubt, poartă o bluză și pe pielea cafenie de pe partea superioară a pieptului apare o operă de artă în mișcare, un tatuaj în alb și negru, care dansează. Un ou mic se sparge pe umărul ei drept și din el iese o pasăre micuță, care îi traversează împletit pieptul, apoi devine mai sigură pe picioarele

ei și începe să zboare. Pasărea pare să-i iasă în zbor din piele, pe partea stângă a corpului, dar reapare în formă de ou, pe cealaltă parte și o ia din nou de la capăt. Îmi dau seama că Frances e mândră de opera ei și mulțumită că are ocazia s-o arate.

– Ai mai văzut vreodată așa ceva? întreabă ea. Scutur din capul parțial scufundat, împrăștiind unde în apă. Un tatuaj în mișcare e destul de ușor de făcut, dar când eram mică – cu mult înainte să te naști tu – au început să fie posibile transformări cosmetice mai semnificative. Puteai, de exemplu, să adaugi chestii corpului tău, mușchi mai puternici, oase mai lungi, păr diferit, ochi mai mari.

– Creier mai mare? sugerez eu.

Frances se uită la mine și la creierul meu mare, plutind în fața ei.

– Da, au încercat asta. Ceea ce mă aduce la al doilea lucru. Știi cine este omul ăsta?

Pornește din nou înregistrarea și acum îmi arată o imagine care-ți captează privirea, cu un bărbat în spatele unui pupitru auriu. Pupitrul e înțesat cu membre aurii, întinse în sus – brațe omenești, aripioare de pești, picioare de câini și cai, tentacule de caracatițe și așa mai departe, toate întinzându-se în extaz către acest bărbat.

Nu-l auzim pe el, în schimb ascultăm prezentatoarea, care vorbește, ca majoritatea crainicilor, pe un ton care nu se schimbă nici odată, indiferent dacă este vorba despre o naștere reușită sau despre distrugerea unui oraș. Ea spune: „Căutătorii Progreselor Evolutive cunoscuți de mulți drept CPE – au anunțat azi că transmisiunile zilnice ale pastorului Tad Tadd sunt urmărite acum de un miliard și jumătate de oameni.

Frances oprește sonorul, lăsându-l pe omul acela să vorbească fără să-l putem auzi, plutind în aer, deasupra bazinului.

– Ai auzit de el, nu?

– Da, răspund eu, interesat, în ciuda voinței mele. Caroline, de la Radianța Genetică, mi-a arătat câteva înregistrări. E un personaj religios american. Dar filmul acesta e mai recent. Arată diferit.

Pastorul Tadd încă are părul negru ondulat pe o parte a capului și păr mai deschis și cârlionțat pe cealaltă parte, mai are un ochi albastru și unul negru, dar și-a făcut ceva nou la piele, așa că fiecare parte are altă culoare. Brațul drept are pielea de un maroniu atât de închis, încât pare aproape negru; cel stâng are o culoare intensă, maroniu-roșcată, ca mahonul. Iar mâinile lui... au o nuanță ciudată, verde-pal, ca și cum ar fi sorbit culoarea din frunzele plantelor.

Publicul pastorului Tadd, plutind pe deasupra apei, aplaudă și cântă, rânduri de oameni de culori variate și ciudate, ba chiar văd niște caracteristici neobișnuite – degete în plus și masive rezervoare solare, implantate sub piele.

Frances examinează degetul pe care și-l tot roade și se uită cu ochii mișiți la imaginea pastorului Tadd.

– Hm, partea ciudată la el este că a început ca fiind credincios, labotnic chiar, dar atât de mulți oameni erau interesați de modificări, încât a sfârșit prin a strânge la un loc grupuri de la care nu te-ai aștepta să se înțeleagă. Ca savanții sau cei care cred că Pământul e plat și cei care susțin drepturile oamenilor.

Cadrela proiectată se schimbă din nou, acum se poate vedea un miting de proporții, cu aceeași clădire cu o cupolă albă pe fundal. Mii de oameni mărșăluiesc împreună – bărbați pe motociclete, tatuați din cap până în picioare, oameni cu veșminte lungi, care cară cruci, copii în scaune cu rotile, un grup de femei cu cicatrice decorative pe față. Mulți poartă pancarte cu diverse versiuni ale sloganului *Libertatea oamenilor acum!* și aproape în fruntea coloanei de manifestanți se află varianta mai tânără a pastorului Tadd, ținându-se de mână cu o femeie în halat de medic și un bărbat în robă de magistrat.

Frances oprește filmul și spune:

– Și asta ne aduce la al treilea lucru, cel mai important, probabil. Ai văzut publicul pastorului Tadd. Tatuae mișcătoare pe tot corpul, degete în plus, motorașe implantate sub piele. Cu cât pot doctorii

mai mult, cu atât vor oamenii mai mult. Acum savanții pot chiar obține țesut uman folosind celule crescute în culturi de mei.

-Ce-i meiul? E a șasea întrebare pe care am pus-o în timpul acestui curs – poate e un record.

-E o cereală, un fel de grâu. Versiunile obținute prin inginerie pot genera celule ca să modifice oamenii. Fermierii le plantează în toate statele cu prerie. Dar unde ar trebui să spunem stop?

Nu-mi pune mie întrebarea. E doar un artificiu retoric și o acompaniază cu un ronțait agresiv al degetului mare.

-Știi cine este asta? întrebă ea, arătându-mi imaginea unei femei de vreo cincizeci de ani.

Înainte să pot răspunde, crainica răspunde:

-Am vorbit astăzi cu Elsie Tadd, fiica pastorului Tadd, al cărui mesaj de Omenire Naturală – o mișcare de opoziție față de credințele tatălui ei – ajunge la sute de milioane de oameni din toată lumea.

Frances oprește proiecția și femeia rămâne încremenită deasupra apei. Este un cadru foarte apropiat, iar capul ei pare enorm.

-La Radianța Genetică, am văzut o înregistrare cu ea când era mică, spun eu.

-Pe atunci trebuia să asculte de tatăl ei, spune Frances. Acum nu mai e cazul.

Mă interesează să studiez acest copil al celebrului pastor Tadd. La fel ca tatăl ei, Elsie Tadd are ochi diferiți și păr în mai multe culori, dar în afară de aceste trăsături arată ca un om obișnuit. Și, spre deosebire de tatăl ei, Elsie Tadd nu încearcă să pară mai tânără decât este. Îmbătrânește firesc.

Când Frances pornește din nou pelicula, Elsie Tadd gesticulează spre propria față. Spune:

-Păstrez acești ochi și acest păr ca semn al smereniei. Un exemplu al lucrului împotriva căruia luptăm – manipularea frivolă și egocentrică a speciei noastre. Ne luptăm în Statele Unite, dar suntem auziți în toată Europa de Est și în Asia.

*Disaffected daughter.*¹

*Farsighted feud cadet.*²

– Unii spun stop la propriu, Alexios.

Cadre surprinzătoare apar deasupra bazinului. Soldații îngheție uriașă masă de cetățeni din fața lor folosind bastoane și gaze lacrimogene când întâmpină rezistență. Oamenii fug complet panicați, unii căzând și fiind călcați în picioare de gloata ce se apropie. Îmi dau seama că soldații sunt ruși, după însemnele de pe chipiu.

– Această ultimă epurare are ca scop scăparea Republicii Ruse de orice așa-zis susținător al transformărilor, cei care sprijină modificările genomului uman dincolo de vindecarea bolilor, spune prezentatoarea. Pentru a rămâne în Rusia, cetățenii trebuie acum să facă Jurământul de Principiu, asumându-și „simplitatea formei omenești...”

Soldații urmăresc învâlmășeala maselor îngrozite de cetățeni, care fug spre linia de frontieră din depărtare, când Frances pune pauză.

– Înțelegi ce înseamnă asta?

– Rusia alungă oamenii care vor să se modifice, spun eu.

– Da, și savanții care lucrează în acel domeniu, și profesorii care discută despre asta la cursuri, și familiile lor.

– Când s-a întâmplat asta?

– Ultima epurare? Imediat după ce s-a dat noua lege în SUA. Dar epurările au loc de ani de zile, într-o formă sau alta.

Derulează din nou filmul și într-o clipă apar alte cadre, de data asta cu soldați ruși care mărșăluiesc și conduc tancuri pe străzile mai multor orașe cu aspect învechit.

Crainica anunță:

¹ Fiică neloială (în limba engleză în original, n.tr.)

² Mezinul vizionar al vrajbei (în limba engleză în original, n.tr.)

– Soldații ruși ocupă capitalele Letoniei, Estoniei și Lituaniei, cu scopul declarat de a „restabili ordinea”. Ministrul de externe rus a descris aceste democrații ca „fiind în pragul unui război civil”, în mijlocul unor diferențe politice, religioase și fundamentale, cu privire la accesul la terapiile medicale moderne. Rusia a intervenit, după cum spune prim-ministrul, „pentru a proteja viitorul cetățenilor lor”. Guvernele mai multor țări europene și al Statelor Unite se întrunesc într-un summit de urgență...

Ea dă sonorul mai încet.

– Nu e de ajuns că Rusia face regulile pentru ea însăși, îmi spune Frances. A ocupat și alte țări, ca să se asigure că vecinii ei respectă tot regulile rusești. Europa e neutră în privința modificărilor, dar și ei se distanțează de americani, restricționând comerțul și călătoriile. Frances pare tulburată.

– Am învățat despre Roma și Evul Mediu la Radianța Genetică, îi spun eu. Și despre Primul și al Doilea Război Mondial. Istoria e plină de invazii și filosofii contradictorii. De ce te supără tocmai această versiune?

Se pare că am călcat-o pe nervi pe Frances cu întrebarea asta. (Metaforă). Se ridică în picioare și se uită în jos, la mine, în bazin, cu ochii conturați, părul negru, unghiile zimțate, devenite brusc amenințătoare. Pentru o clipă, am impresia că vrea să sară în apă și să mă scuture, dar dacă e așa, se abține.

*Self-control.*¹

*Tell of scorn.*²

– Sunt supărată, spune Frances cu un calm forțat, pentru că asta se întâmplă *acum*. Domnul Tavoularis nu-ți spune despre evenimentele recente, pentru că îi place să-ți țină mintea captivă în cușca marină. Dar asta nu e istorie străveche, Alexios.

Bănuiesc că ideea ei e corectă, deși îmi e greu s-o văd.

¹ Autocontrol (în limba engleză în original, n.tr.)

² Semn de dispreț (în limba engleză în original, n.tr.)

Deci Rusia nu modifică oamenii? întreb eu. Întrebarea nouă.

Nu vor ca oamenii să nu mai arate a oameni, dar fac adăugări mecanice și robotice în armată. Așa că... Ridică din umeri. N-am fost niciodată în Rusia, ca să văd personal ceva.

Atunci se așază la loc o piesă din puzzle-ul lui Frances.

– Ești americană? o întreb.

Am observat în sfârșit felul în care pronunță anumite cuvinte.

– Acum am cetățenie britanică, îmi spune defensiv.

Nu vreau să mă intereseze viața lui Frances, dar mă interesează.

– De ce ai plecat?

Frances bate darabana cu degetele pe un picior, adunându-și gândurile. În mod clar, ne-am îndepărtat de la traiectoria lecției. (Metaforă). S-a frecat la ochiul stâng și și-a întins machiajul negru, ceea ce-i face ochiul să pară mai luminos.

– Părinții mei spuneau că americanii se prefac că respectă natura, dar în realitate o exploatează. Așa că am venit în Europa, unde poți să-ți faci modificări, dacă într-adevăr vrei asta, condițiile sunt mai blânde.

Îmi vine în minte o întrebare ciudată și o adresez înainte să-mi dau seama ce fac:

– Părinții tăi ar crede că eu n-ar trebui să exist? Că sunt greuta-tea moa...

– Sigur că n-ar crede asta, Alexios! Pare furioasă acum. Dar dacă ai fi avut de ales la început, asta ai fi ales?

N-am răspuns.

– Nu este vorba doar despre modificări, totuși, spune ea. De când s-a schimbat legea, oamenii din SUA se mută în orașe speciale. Trebuie să achiți o taxă uriașă, dacă vrei să trăiești în afara lor. Se retrag de la țară, ca să lase pură zona rurală – pentru vizite, cum spun ei. Dar cred că motivul este altul, că atunci când îți schimbi drastic corpul, trebuie să te afli într-un oraș, ca să poți

primi ajutor de urgență, dacă se întâmplă ceva rău – de exemplu, dacă pielea ta nouă începe să se desprindă sau dacă mâna ta în plus paralizează. Rusia începe să mineze sistemul solar, iar americanii o să-și lustruiescă acele coarne de unicorn și să-și creeze copii cu gheare și aure multicolore.

Mă holbez la Frances și ea mă privește cu ochii mari. Sunt siguri că amândoi ne gândim că, indiferent ce o fi o aură multicoloră, nu sună prea rău. Dar Frances oftează.

– Era prea mult pentru părinții mei, așa că am plecat.

– Dar pentru tine? o întreb eu. Rareori se întâmplă să adresez o întrebare atât de personală, pentru că nu am motiv să-mi pese, însă sunt curios să aud răspunsul.

Frances ridică din umeri și-și roade degetul.

– Poate.

Înțeleg că lecția mea oficială s-a terminat și că mi-a spus mult mai multe decât mi-ar fi spus vreodată domnul Tavoularis. Aș putea să cer să mă trimită înapoi în rezervație, dar nu o fac.

– Spune-mi care e cea mai ciudată modificare pe care ai văzut-o, spun eu.

Frances nu se opune. Se așază la marginea bazinului și îmi vorbește despre un bărbat cu coadă și o femeie cu al treilea ochi, de alta care avea piele-oglină, astfel încât era aproape invizibilă într-o anumită lumină. Nicio modificare nu arăta natural, îmi explică ea, dar într-o zi așa vor părea, poate. O ascult în timp ce plutesc pe spate, în bazin, uitându-mă în sus, la tavanul văruiț și calculând de câți laboranți ar fi nevoie ca să-l acopere complet, așa încât să nu se vadă suprafața deloc. Mă întreb și dacă o să stau și eu vreodată în public, la una dintre predicile pastorului Tadd. Ar aduce un acvariu special, cu apă sărată, pentru mine? Ideea e amuzantă, dar irelevantă. Pastorul Tadd, fiica lui, Elsie, toată lumea de care mi-a povestit Frances... aceste lucruri îmi pare îndepărtate ca luna de pe cer.

*Land-based problem.*¹

*Old bedpans ramble.*²

Totuși, acum înțeleg că nu sunt doar Alexios, băiatul de la clinica Radianța Genetică, acela care trăiește acum la Remedii Binecuvântate. De fapt, sunt un produs, o piesă a întregii lumi. Versiunea domnului Lavoullaris de istorie este la fel de clinică precum clinica în care lucrează. Dar în povestea lui Frances sunt o persoană.

---

¹ Probleme terestre (în limba engleză în original, n.tr.)

² Ploști vechi trăncănesc. (în limba engleză în original, n.tr.)

E. FOTOGRAFIILE

Habitatul meu e sub apă, construit într-un capăt al pontonului. Există o uşă în partea inferioară, ca să pot înota în sus, în interiorul presurizat şi apoi să mă trag înăuntru, cu un sistem special de pârghii, pe care l-au construit laboranţii pentru mine. De la banda transportoare mă întorc în rezervaţia marină şi apoi în habitat, la timp pentru masa de după-amiază. Aş fi putut mânca în clinică, dar nu-mi place felul în care mă privesc laboranţii cum mestec şi înghit, de parcă plănuiesc să facă o diagramă medicală a întregului proces mai târziu.

Habitatul meu este o încăpere sferică, prin care mă deplasez cu pârghiile. Folosind traversele de pe pereţi, pot să trag leagănul ori unde vreau să mă ducă, iar acesta alunecă pe o şină de pe tavan. Nu am prea mult spaţiu de parcurs: am un birou mic şi markere colorate, în cazul în care aş vrea să scriu ceva sau, presupun, să desenez. Am un ecran video, prin care vorbesc cu domnul Tavoularis şi laboranţii, şi pentru înregistrarea observaţiilor privind grupul de lamantini şi cel format din delfini. Încăperea mai e dotată cu o cadă, o toaletă şi un robinet cu apă de băut. Mâncarea îmi este adusă pe propria bandă transportoare mică, direct de la bucătăria clinicii, şi ajunge printr-o fantă din peretele din spate. Nu am pat, pentru că membrilor mele de Frankenstein le place să doarmă în leagăn. Totul e ud, pentru că a fost făcut pentru ceva jilav. Noile mele picioare şi pielea nouă preferă umezeala.

Cina sosește la puțin timp după ce mă întorc, iar lângă tava cu mâncare se află un plic mare, cu poze, printuri ale instantaneelor luate de mine în după-amiaza cand am avut aparatul foto. Le frunzăresc în timp ce mănânc curcanul cu piure de cartofi. E mâncarea mea preferată, apropo, mai ales când vine cu sos de merișoare, ca astăzi. Mai sunt și două pahare cu o mazăgă verde, care nu e atât de groaznică la gust pe cât ați crede, pentru că i s-a adăugat aroma de plăcintă cu mere, pentru a acoperi celelalte mirosuri – de medicamente, vitamine, poțiuni pentru dezvoltarea celulelor care vor hrăni partea de delfin din mine. Per ansamblu, e un fel de masă de Ziua Recunoștinței.

I am a chimera.¹

Aim, aim, reach!²

Azi nu savurez pe deplin mâncarea, pentru că cel puțin optzeci la sută din atenția mea se îndreptată spre fotografii. Am făcut portrete cu fiecare delfin și fiecare lamantin și mă bucur că fiecare creatură e ușor de recunoscut. Aranjez aceste portrete într-un șir lung, în jurul peretelui curbat al habitatului, cu pasta lipicioasă pe care laboranții o lasă în incintă, care îmi permite să decorez, chiar dacă lucrurile sunt ude. După portrete am făcut poze cu parcul de distracții și cu toate tipurile de alge care se găsesc în rezervație. Sunt douăzeci și șapte de specii, apropo, și sortez instantaneele după mărime și culoare. Când începe să devină prea evident, rearanjez algele în funcție de procentajul pe care-l ocupă în crescătorie, apoi încerc alte câteva metode de triere, inclusiv ordinea în care le-am remarcat prima dată. Într-un final mă declar mulțumit. Lipesc pozele cu alge pe perete, sub seria cu delfini.

Cinci la sută din atenția mea se îndreptată spre mâinile mele, în timp ce lucrez. O muncă delicată, ca asta, îmi amintește că am degetele mai butucănoase ca înainte. Au devenit mai groase, așa

¹ Sunt o himeră. (în limba engleză în original, n.tr.)

² Țintește, țintește, atinge! (în limba engleză în original, n.tr.)

cum au devenit cenușii, pentru că pielea cauciucată se expandează. Dar încă mai pot să apuc pozele, să țin un pix și să fac tot felul de activități cu mâna. În schimb, unghiile sunt ca niște așchii și în curând o să dispară complet. Nu mă deranjează, dar uneori mă întreb dacă ar fi trebuit să mă deranjeze.

*Vanishing Alexios.*¹

*Exhaling is so vain.*²

În teanc se află și poze în care apare clinica, pe care le-am făcut scoțând capul deasupra apei. Într-una dintre fotografii se văd mai mulți laboranți care iau prânzul împreună, într-o curte interioară, în aer liber. Observ că printre ei este și Frances. Pun poza asta deasupra lamantinilor, nu pentru că-mi place să-i privesc pe laboranți, ci pentru că sunt una dintre formele de viață care trăiesc în lumea mea, la fel ca algele și delfinii. Sunt conștiincios.

Mă cuprinde o senzație ciudată când ajung la ultimele fotografii din teancul de poze, de parcă am mâncat ceva stricat. Sunt trei imagini cu mine, Alexios. Uitasem de ele și acum, privindu-le, nu mă dumiresc de ce le-am făcut. Nu există oglindă în habitatul meu, așa cum nu aveam oglindă nici în fosta mea cameră, de la clinica Radianța Genetică. Nu-mi place să mă văd. Totuși, iată aceste trei poze. Una este un prim-plan, în care mi se vede doar capul. Celelalte două sunt cu întreg corpul, plutind în apropierea parcului de distracții. Ca să le fac, am pus aparatul foto pe cel mai înalt punct al caruselului și am folosit temporizatorul. De ce? Tot din conștiinciozitate?

Fac un pas înapoi, dar nu-mi pot lua ochii de la aceste fotografii. Mă paralizează, mă simt încătușat de ele.

Toate sunt figuri de stil.

Iată-mă, cu un cap mare și gri, cu ochii bulbucăți, adaptați pentru vederea subacvatică. Trunchiul scurt, cu brațe lungi. Când stau

¹ Alexios dispare. (în limba engleză în original, n.tr.)

² E inutil să expiri. (în limba engleză în original, n.tr.)

cu ele apropiate, picioarele mele seamănă cu partea inferioară a unui delfin, dar când le mișc, arată ca două vâsle prelungi și cenușii. Deasupra lor e singurul articol vestimentar pe care îl port, o pereche de chiloți, ca un costum de scafandru, gri, cum este întreg corpul, care să-mi ofere puțină pudoare, specifică oamenilor.

Iată-l pe Alexios. Îmi închipui că așez doi ca mine într-o cutie dreptunghiulară și încerc să calculez cele mai bune poziții de folosit. Îmi e greu, din cauza mărimii capului. Dar, dacă ar fi trei ca mine într-o cutie mai mare, aș putea găsi o soluție satisfăcătoare.

Three monsters.¹

Stern theorems.²

Ten storms here.³

Dacă ar fi să pun pozele astea pe perete, pe ce rând m-aș așeza? În cel cu alge? Cu laboranții? Cu mamiferele subacvatice? În schimb, las autoportretele pe birou. Lumea se vede altfel prin lentila camerei foto. Și Frances e un fel de lentilă de aparat de fotografiat? Nu pot să explic cum, însă doar conversând cu ea, fața lucrurilor s-a schimbat.

Am terminat cina. Mă legăn prin cameră, ca să pun tava înapoi, în fantă. E timpul să mă întorc la lucru.

¹ Trei monștri (în limba engleză în original, n.tr.)

² Teoreme rigide (în limba engleză în original, n.tr.)

³ Zece furtuni aici (în limba engleză în original, n.tr.)

6. OCEANUL

Deasupra rezervației marine, soarele apune. A traversat din Grecia în Italia și o ia spre vest. Este încă o figură de stil, o personificare. Soarele este un obiect neînsuflețit, staționar, prin comparație cu Pământul. Noi suntem cei care se deplasează, cu 1 668 de kilometri pe oră la ecuator – deși aici, în Grecia, sunt mai degrabă 1 288 de kilometri pe oră (dacă aș ști locația noastră exactă, aș avea o cifră mai bună, dar așa stând lucrurile, pot doar să estimez).

Estimations.¹

Time is a snot!²

Cu toate astea, este încă îndeajuns de multă lumină. Grupul de himere s-a dus mai aproape de mal, așa cum procedează în fiecare zi, pe la ora asta, adus de marea, ai putea zice, deși ar fi o metaforă, pentru că aici, în apropierea țărmlui, unde apa este mai caldă, abia dacă există flux și reflux.

Am nevoie doar de câteva clipe să-l găsesc pe Șarpe, care for-
năie prin algele roșii, aproape în mijlocul grupului de foci. Șarpe
s-a dezvoltat complet, dar e mai scund decât lamantinii adulți obiș-
nuiți. Compensează însă, prin gabaritul depășit. E aproape de două
ori mai gras decât cei mai mulți dintre semenii lui. Mai degrabă o
minge gonflabilă decât un dirijabil. Deci, „Șarpe“. Ironie.

---

¹ Estimări (în limba engleză în original, n.tr.)

² Timpul e un muc! (în limba engleză în original, n.tr.)

Grupul mormăie și chirăie, în timp eu ce plutesc pe deasupra lor. Am o căpățână de salată într-o mână și asta le atrage atenția. Lamantinii adoră gustul salatei, alga de pe uscat, însă are un efect polarizant dramatic asupra grupului. Cei cărora li s-au prelevat organe se îndepărtează, nu atât de iute încât să-mi atragă atenția, dar destul de repede încât să dispară, într-o clipă, în umbra apelor adânci. Lamantinii care n-au fost niciodată în capsula chirurgicală plutesc nerăbdători spre mine.

Vedeți voi, salata e o momeală, o ispitire, modul în care îi păcălesc, pentru a-i duce la operație. După câteva intervenții chirurgicale, trebuie să folosesc ceva mai bun, cum ar fi bananele. Dar asta e prima dată pentru Șarpe, așa că fornăie surprins și încântat când îl scarpin pe spate – din tot grupul, am venit la el! Desprind o foaie de salată și o urmăresc cum dispare în botul lui. Îi spune prin Translator „Urmează!” și asta face, înghițind salata pe care o presar... firimituri de pâine prin pădure, la asfințit. Metaforă.

În timp ce înotăm, observ că toți cei șapte delfini s-au adunat la oarecare depărtare și ne urmăresc. Înțeleg succesiunea evenimentelor care începe cu salata și se termină cu un lamantin rănit, care miroase a sânge și a oameni și, ca niște fani înverșunați ai sporturilor, vor să privească, dar numai de la distanță. O comparație și o metaforă, dar nu-i nevoie să vă tot repet, nu?

Capsula chirurgicală seamănă cu un submarin de pe vremuri, fără hublouri. La fel ca în habitatul meu, vizitatorii pot intra pe dedesubt. Doctorii intră pe deasupra, cu ajutorul unei rampe de pe ponton.

„Mâncare, mâncare, mâncare, mâncare“, acesta este sensul sunetelor emise de Șarpe, făcând o tumbă impresionantă, ca să se apropie de căpățâna de salată.

– Mâncare, încuviințez eu prin translator.

Am atras lamantinii aici de nouăzeci și șapte de ori, dar în seara asta observ în mod special cât de ușoară e treaba asta. Când apăs butonul de deasupra capetelor noastre, imediat se aude ușa

metalică deschizându-se. Șarpe privește în sus, uitându-se cu ochii înfundați în orbite la structura necunoscută de deasupra.

– Mâncare, spun eu din nou, rupând jumătate de salată.

Când ușa se deschide complet, văd doi doctori și mai mulți laboranți în capsula presurizată de sus, privind în jos, sub luciul apei. Leagănul coboară deja și, în timp ce Șarpe consumă restul de salată, îi prind curelele în jurul corpului.

„Mâncare, mâncare, mâncare?” întreabă Șarpe, uitându-se într-o parte și-n alta după salată. Dar a mâncat-o pe toată.

Cu un scârțâit, trolitul pornește. Leagănul se strânge în jurul corpului Șarpelui și începe să îl ridice.

„Joacă?” mă întreabă, observând presiunea dispozitivului. Nu este pic de teamă în ochii lui mici, pentru că Șarpe s-a născut în rezervație și aici și-a petrecut viața. Nu are de ce să-i fie frică.

Nu-i răspund. Încearcă să miște aripioarele, dar trupul lui a ieșit deja pe jumătate din apă. Corpul lui îmi pare diform, ca și cum partea aflată deasupra ar fi prea mică, iar cea de sub apă, mult prea mare. Trece din lumea lui în alta, unde stăpânesc oamenii și gravitația. Acolo, sus, el nu mai e Șarpe. E doar Himera624, proprietatea Consorțiului Remedii Binecuvântate. Dacă ar fi să verific cărțile Consorțiului, m-aș găsi și pe mine trecut la proprietăți?

Șarpe a fost ridicat cu totul din apă, iar un laborant se apleacă și-mi face semn cu degetele mari în sus.

All is well here.¹

We'll raise hell.²

Pentru o clipă, văd leagănul care-l duce pe Șarpe spre masa de operație din oțel inoxidabil, dar ușa se închide și mă întorc cu spatele. Vor fi scoase o inimă și un pancreas, iar Șarpe nici nu-și va da seama că-i lipsesc. Va pleca din capsula chirurgicală doar cu niște cusături și cu o vagă senzație de spaimă.

¹ Totul e bine aici. (în limba engleză în original, n.tr.)

² Vom dezlănțui iadul. (în limba engleză în original, n.tr.)

Prin preajmă, câțiva lamantini încă plutesc, plini de speranță, căutând salata.

„Mâncare, mâncare, mâncare?“ întrebă în timp ce înot printre ei.

Din câte știu eu, în lamantină nu există un cuvânt pentru *nu*. Există doar o indiferență solemnă, așa că plutesc impunător mai departe, acesta fiind modul meu de a le răspunde. Mă gândesc la cei șase oameni pe care i-am văzut în capsulă și calculez câte copii din fiecare ar trebui ca să o umplu complet. Răspunsul variază în funcție de Șarpe, dacă las loc pentru el sau nu. Am sentimentul că aș prefera să nu-i las loc. În scenariul acesta imaginar nu pot să mi-l închipui înotând liber, neatins de mâini omenești?

Plutesc fără țintă o vreme, până găsesc răspunsul: cincizeci și unu. De atâția doctori și laboranți ar fi nevoie pentru a umple capsula chirurgicală. Mai mulți ar trebui tăiați în bucăți mai mici, pentru a completa colțișoarele, dar asta se întâmplă deseori.

Amurgul a pătruns cu adevărat în rezervație, aducând umbre și mistere. E o figură de stil? Răspunsul nu e întotdeauna atât de evident pe cât îl fac să pară. Caroline, de la Radianța Genetică, e cea care mi-a explicat limbajul figurat. „Este limbajul imaginației, a spus ea. Ne permite să descriem o lume obișnuită în moduri neașteptate.“

În seara asta, iată ceea ce înțeleg: evoluția limbajului se îndreaptă spre metaforă. Cu sute de ani în urmă, dacă spunea cineva: „Ard de dorință!“, ar fi fost o metaforă. Acum, poți găsi definiția aceea imaginară stabilită, în detalii prozaice, în orice dicționar. Știu pentru că mi s-a permis să accesez douăsprezece dicționare. Am luat imaginația și-am transformat-o în rutină.

Atingerea destinului.

Furtuna din ochii tăi.

Pumnalul din inima mea.

Toate au fost cândva figuri de stil, însă toate au fost anulate și desființate de lexicografi. Cu timpul, limbajul nostru a devenit tot mai figurat. Asta înseamnă că oamenii, ca rasă, au permis imaginației și

frumuseții să ne infiltreze viețile de la o generație la alta? Sau au distrus imaginația și frumusețea capturându-le și codificându-le? Caz în care – eu sunt rezultatul final? Sunt o metaforă, o ironie întrupată și banalizată?

Lamantinii care au fugit când l-am luat pe Șarpe se întorc acum, mormăind „bună“, în timp ce se îndreaptă, în amurg, spre straturile lor preferate, cu iarbă de mare. Bluebear înoată spre mine, dar apoi percep gândurile neplăcute care-i trec prin minte: „salată, joacă, urmează, stomac, au“. Se gândește mai bine și se îndepărtează, așezându-se pe fundul oceanului, alături de ceilalți. O să uite până mâine, dar deocamdată sunt și eu mânjit prin asociere cu unica sursă de durere din lumea lui protejată.

De unde știu ce i-a dat prin minte lui Bluebear? l-am spus domnului Tavoularis că „pur și simplu“ știu la ce se gândesc pentru că trăiesc printre ei. Dar acum îmi dau seama: mi s-a dat un cap mai mare, am mulți neuroni în plus, pe care nu i-am utilizat în perioada petrecută într-un pat, la clinica Radianța Genetică. Îi folosesc acum? Au format, în capul meu diform, căi alternative de conștiință pentru lumea asta subacvatică?

Dolphin brain.¹

I, blind orphan.²

Am plutit în derivă până la pădurea de varec. Siluetele zvelte ale algelor se profilează din toate părțile, în lumina slabă, când un cor de șuierături și fluierături erupe în depărtare. Zgomotul devine imediat mai puternic – grupul delfinilor se deplasează spre mine în cea mai mare viteză. Clipesc de două ori, ca să pornesc vederea nocturnă. E o modificare pe care o folosesc mai rar, pentru că transformă oceanul într-un peisaj marin nefiresc, de un alb luminos, lăsându-mă fără percepția adâncimii. Dar acum sunt recunoscător

¹ Creier de delfin (în limba engleză în original, n.tr.)

² Eu, orfanul orb (în limba engleză în original, n.tr.)

„A o am, pentru că văd șapte delfini apărând din întuneric în jurul meu, țipând agitați.

„Dușman, dușman, dușman! Om! Mulți!“

Mike Gălăgiosul înoată aproape și, după ce m-am prins de aripioara lui dorsală, pornim. Cu vederea mea nocturnă, oceanul e o ceață cu puncte luminoase. Trecem din pădurea de ierburi, pe lângă carusel, apoi ne apropiem de plasă. Rețeaua arată ca niște fâșii contrastante de lumini și umbre și, așa cum m-au avertizat delfinii, sunt trei intruși umani, care plutesc de cealaltă parte.

„Dușman, dușman, dușman!“ îmi spune Mike Gălăgiosul.

Delfinii, care pot percepe lumea aproape la fel de bine noaptea ca ziua, datorită ecolocației, nu sunt niciodată siguri ce pot eu să văd, iar Mike Gălăgiosul numără intrușii pentru mine.

Am scos arma cu electroșocuri și o ridic spre ei, când văd trei siluete de cealaltă parte a plasei făcând ceva neașteptat. Aprind o lumină și nu o îndreaptă spre noi, ci spre ele însele. Strălucesc atât de puternic în vederea mea nocturnă încât trebuie să închid ochii și să mă întorc cu spatele. Apoi o voce străbate apa, vorbind în engleză.

– Am venit pentru tine, spune vocea.

Cum pot vorbi sub apă? Clipesc de două ori și revin la vederea normală.

– Vrei să discuți cu noi? se aude vocea din nou, pătrunzătoare și stranie.

În lumina lanternei lor, văd că bărbatul care se află cel mai aproape de mine poartă ceva în jurul gâtului, un dispozitiv prin intermediul căruia poate să mi se adreseze. După limbajul trupului, toți trei îmi transmit: „Privește, nu suntem dușmani. Îți arătăm cine suntem!“

Țin arma îndreptată spre ei, dar degetele mele ezită pe trăgaci. Unul dintre ei ține o cameră, care era îndreptată spre capsula chirurgicală până acum o clipă, dar acum e ațintită spre mine. Ceilalți doi bărbați au mâinile goale.

*Empty hands.*¹

*Many depths.*²

– Am venit pentru tine, îmi repetă cel din apropiere prin aparat. Drept răspuns, ridic arma.

– Stai! Stai! spune el.

N-ar trebui să aștept. Dar în seara asta, nu știu din ce motiv, o fac

– Unde e prietenul nostru? întreabă el.

Aș putea să le arăt în sus, să le spun că bărbatul care a venit mai devreme în rezervație e în lumea de aer și uscat, dar nu știu sigur dacă așa e. Consorțiul Remedii Binecuvântate poate că-l interoghează chiar acum pe amicul lor sau poate că el se întoarce liber la consorțiul pentru care lucrează, sau poate că e mort și plutește în mare.

Delfinii mei șuieră curioși: „Mergem? Luăm? Dușman?”

Bărbatul cu aparatul pentru voce ridică mâinile cu un gest împăciuitor. Ochii lui, în spatele ochelarilor de protecție, sunt ațintiți pe arma mea, dar îmi face semn să mă apropiu.

– Putem să te luăm, spune el. Să-ți oferim o viață mai bună decât cea de aici. Să-ți oferim demnitate.

Așa, deci. N-au venit doar să fure secretele industriale ale Consorțiului Remedii Binecuvântate despre creșterea lamantinilor și instruirea delfinilor. Au venit să mă fure pe mine.

– Te putem ajuta, spune intrusul.

A plutit mai aproape de plasă. Prin ochelari, ochii lui mă imploră.

Mike Gălăgiosul mă împunge în umăr. Ceilalți delfini fluieră neliniștiți. Nu asta am exersat noi.

Cei trei intruși plutesc până la plasă, fixându-mă cu privirea.

Îmi imaginez cum arăt în ochii lor. Gri, cauciucat, cu capul ca de meduză, cu restul corpului atârând în jos. În cel mai bun

¹ Mâini goale (în limba engleză în original, n.tr.)

² Profunzimi numeroase (în limba engleză în original, n.tr.)

az, un vasal al Consorțiului Remedii Binecuvântate; în cel mai rău, un sclav.

Dacă ar fi să merg cu ei, unde m-ar duce? În alt habitat subacvatic, deținut de altă companie pentru care aş sporovăi cu delfinii? Într-un laborator de cercetare, unde ar studia modificările făcute de Radianța Genetică? Într-un grup pentru drepturile omului, care m-ar include în materialele filmate, ca pe o victimă a aroganței științifice?

*Human monstrosity!*¹

*Man mounts history!*²

– Te rog, îmi spune intrusul cu vocea lui mecanică și stranie. Vino cu noi.

Apăs pe trăgaci. Apoi îndrept meticulos arma spre ceilalți doi, apăsând trăgaciul de încă două ori. Șase torpile fâșnesc spre năvod.

Intrușii, orbiți de propria lanternă, nu văd proiectilele care se îndreaptă spre ei și se împrăștie doar în ultima clipă, când e prea târziu. Până ajung eu la plasă, toți trei intră în convulsii, apoi se înmoaie, până când brațele le atârnă și din gură le ies bule de aer.

Iau cușitul special și tai năvodul. Delfinii sunt extaziați și fluieră în jurul meu, în timp ce lucrez. „Da, da, da! Bucurie! Victorie, victorie, victorie!” După ce am făcut o deschizătură mare, scot șuieratul specific întregului grup:

– Toată lumea! Mergeți și luați!

Toți opt înotăm prin plasă, spre intrușii tranchilizați. Dar, când mă apropii de siluetele vlăguite, înțeleg că am înțeles greșit situația. Nu sunt deloc imobilizați. Al treilea intrus, cel din apropierea camerei, începe să se miște.

„Privește!” fluieră Mike Gălăgiosul.

Al treilea bărbat se eliberează de ceilalți doi. Se întoarce spre delfinii care se apropie și ridică un dispozitiv în formă de farfurie.

¹ Monstruozitate umană! (în limba engleză în original, n.tr.)

² Omul stăpân pe istorie! (în limba engleză în original, n.tr.)

Și atunci...

...lumea sughiță.

E ca și cum ceva străbate apa spre noi, dincolo de noi. Un val de forță trece prin mine, gâdilându-mă.

Delfinii țipă la unison, scot mai multe sunete ascuțite, pe care nu le-am mai auzit vreodată, dar care, în mod clar, înseamnă „Durere! Multă durere!“

Bărbatul trage din nou în noi și simt al doilea val care alunecă prin mine. Urechile îmi pocnesc, în timp ce delfinii scot iar țipete frenetice. E un fel de armă sonică, atacând simțul lor acut al auzului. Deși sunt imobilizați, el înoată spre mine cu un cilindru în mâna dreaptă. Îl recunosc – e o seringă subacvatică. O să mă ia.

Spre uimirea mea, am lăsat arma să plutească la capătul firului. Bărbatul a parcurs distanța și mă prinde de braț. Îl lovesc cu o înotătoare, dar nu-i dă atenție – picioarele îmi permit să înot, dar nu sunt un mod eficient de atac. Întinde seringă spre gâtul meu, iar în spate îl aud pe Mike Gălăgiosul spunând „Au, au, au!“

Sunt cuprins de o senzație pe care n-am mai simțit-o niciodată. Nu vreau ca delfinii să sufere. Și mai e ceva: îl urăsc pe omul ăsta.

Mai mult decât atât:

Ard de mânie!

Ard de indignare!

Mă aprind de furie!

Aruncându-mă în față, împing seringă într-o parte și-l prind de gât. Omul se zbate. Acum văd că o singură torpilă i s-a înfipt în piept. A evitat șocul electric, dar e rănit. Strâng mâinile în jurul gâtului său.

Fierb de răzbunare!

Mă lovește cu labele de scafandru, împingându-mă. Înșfac arma și-l împușc de la o distanță de șaizeci de centimetri. De data asta nu are cum să scape.

Zvâcnește și se cutremură, o marionetă manevrată de mâini invizibile. Când se moleșește, seringă și arma lui sonică se scufundă încet, spre fundul oceanului.

Care era planul lor? Să-i imobilizeze pe paznicii delfini, să patrundă prin plasă și să mă prindă? Să ne captureze pe mine și pe lumiere? Să ne prindă pe toți, inclusiv delfinii? Să recreeze rezervația subacvatică în altă parte, sub controlul lor?

Acum înțeleg înțelepciunea din politica Remediilor Binecunătățite privind reținerea intrușilor. Dacă nicio iscoadă nu se întoarce vreodată la concurență, atunci următorii intruși vor fi la fel de nepregătiți.

– Mergeți și luați! le spun delfinilor.

Și-au revenit de pe urma șocului provocat de arma bărbatului, dar nu vor trece cu vederea ce-a făcut. Își răsucesc trupurile mânișoși și fâșnesc spre cei trei oameni care plutesc, împingându-i mai tare decât este strict necesar pentru a-i direcționa spre insulă.

Când ajungem pe țărm e deja noapte, ies la suprafață, clipesc din ochi și mă târăsc pe nisip. Înotătoarele nu sunt făcute pentru uscat, dar pot să mă mișc târându-mă cu spatele, ridicându-mă în sus, pe plajă. De acolo, îi ajut trăgând oamenii dincolo de porțiunea unde nisipul este ud – unde sunt în siguranță, dacă mai sunt încă în viață, până vine cineva după ei. Apoi stau așa o vreme, simțind briza serii.

„Vii, vii, vii?“ întreabă delfinii, dând scurt din cap deasupra apei, în timp ce mă urmăresc cu ochii luminoși.

Ridic o mână, un răspuns pe care ei îl înțeleg: „Așteaptă“.

Acoperișul habitatului meu și al capsulei chirurgicale, pontonul și marginea superioară a năvodului care înconjoară golfulețul nostru sunt tot ce se vede din rezervație de aici. La suprafață, clinica e luminată de instalația nocturnă de siguranță și e tăcută, închisă. Cineva e de gardă, dar majoritatea laboranților și, cu siguranță, domnul Tavoularis însuși au plecat acasă în seara asta. E plăcut să

respiri câteva minute fără aparat, stând pe plajă. Dar pielea deja mi se strânge și începe să mă mănânce.

Trag o rachetă de semnalizare și mă strecor înapoi în apă. Delfinii sunt în jurul meu când mă scufund în îmbrățișarea rece a oceanului. Clipesc, ca să trec la vederea subacvatică și, în timp ce mă îndepărt de insulă, privesc dincolo de plasă, ale cărei falduri fâlfâie într-o parte și-n alta, în bătaia vântului, dincolo de îngrăditura rezervației. Habitatul meu. Clinica. Lumea de uscat și aer. Bluebear și lamantini. E ciudat să observi lucrurile astea de la suprafață și apoi să le vezi din nou, imediat, de sub apă.

Ar trebui să vezi ce e acolo, de oriunde te-ai uita, totuși, nu e așa mereu. Punctul din care vezi ceva... este totul.

În locul rezervației, ceea ce văd în clipa asta este o întrebare cu multiple variante de răspuns, scrise cu litere de neon în interiorul țestei mele:

Un băiat este creat să fie foarte deștept, dar procedura eșuează. I se dau apoi picioare și piele de delfin și este trimis să-și petreacă viața păcălind lamantinii, ca să meargă la operație. Acest băiat este:

- A) uman
- B) inuman
- C) greutate moartă
- D) altceva

Știu că răspunsul de la finalul cărții este B sau C. Mama a ales C, iar domnul Tavoularis, dacă era solicitat, ar fi ales B, probabil.

Întorcând capul în cealaltă direcție, scrutez întunericul din adâncul oceanului: prădători, pradă, cunoscute și necunoscute.

Și iată-mă aici: plămâni, dispozitivul pentru respirat, înotătoare, mâini. Sunt menit să trăiesc în ambele locuri și în niciunul. Este ceva ce înveți după ce ai făcut sute de teste: persoana care a scris testul a

ales un răspuns ca fiind adevărat. Dacă nu alegi acea variantă, ești bătut că ai ales greșit. Totuși, făcând testul, poți să alegi care răspuns crezi tu că e corect. E alegerea ta, întotdeauna, să vezi răspunsul diferit față de oricine altcineva.

Vezi că

dead weight

poate deveni

eight waded?

Pentru că noi suntem opt, șapte delfini și ce-oi fi eu. Am înaintat spre insulă și acum ne întoarcem în adâncimile oceanului.

Mă întreb: Cum vreau să trăiesc?

Răspunsul nu este: Ca un om normal.

Pentru că așa ceva nu a fost niciodată posibil.

S-ar putea ca răspunsul să fie: Diferit.

Vreau să fiu băiatul din clinica Radianța Genetică sau băiatul din cușca acvatică?

Răspuns: Poate nu vreau să fiu niciunul din lucrurile astea.

Întrebare practică: Există opțiuni în privința asta?

Răspuns: Probabil că nu.

Totuși: Alexios poate primi mai mult decât ce a trăit și l-a mulțumit în rezervația marină?

Răspuns: Posibil.

Cea mai bună întrebare ar putea fi: Aș vrea să aflu?

„Joacă, joacă, joacă, joacă?“ întreabă Mike Gălăgiosul și Fata Rechin. Se rotesc și fac tumbe, mândri că s-au spălat pe mâini de oamenii ăia chinuitori. Metaforă. O să încetez să mai evidențiez lucrul ăsta.

Ceilalți delfini îi imită, așa că devin o masă de mișcări circulare, elegante. „Victorie! Victorie! Victorie!“ spune unul dintre ei.

Mike Gălăgiosul se aruncă în fața mea, lăsându-mă să mă prind de el. Simt ceva nou în această atingere a mâinilor pe aripioară.

După ce l-am apucat bine, nu-i spun „joacă“. În schimb, înclinând corpul spre largul oceanului, le zic: „Fugiți!“

O clipă mai târziu, toți opt țâșnim ca unul, în mare grabă, împingându-ne una, prin întuneric.

*Into the sea*¹

devine

*no hesitate*².

Așa că nu spun asta. Și iată că pornim.

---

¹ În mare (în limba engleză în original, n.tr.)

² Fără ezitare (în limba engleză în original, n.tr.)

Tinerețea este cu totul experimentală.

ROBERT LOUIS STEVENSON

Acum suntem cu siguranță în viitor...

PARTEA A CINCEA

CALIFORNIA

1. FURTUNA DE ZĂPADĂ

Se întâmplă atât de repede încât Jake nu-și dădu seama că fuseseră reperați până când oamenii îi înconjurau deja – era cu doar câteva clipe după ce el și Kostya se târâseră prin deschizătura zimțată a gardului de plasă, care marca perimetrul parcului industrial. Poate atrăseseră atenția pentru că, în mijlocul unei aparente furtuni de zăpadă, purtau doar cămăși și pantaloni largi, de pijama, și căciuli împletite și subțiri, pe care le furaseră din vestiarele echipajului de pe navă. Ba nu, realizează Jake în timp ce se uita la Kostya, care se ferea de mâinile întinse ale bărbaților, pielea lor îi dăduse de gol. Groaza lui Kostya de a fi din nou în Rusia îi copleșea rezerva de piele. Mâinile se topeau din nou spre interior, din pricina încordării, dezvăluind metalul și cristalul de dedesubt. Când doi bărbați îl înhățară pe Kostya, lucrurile se înrăutățiră: craniul de metal începea să apară pe sub marginea căciulii lui și fruntea îi sclișea în lumina felinarelor.

– „*Chyort voz'mi!*“ La naiba! înjură Jake în gând, încercând să scape de alți trei oameni.

Înjurăturile americane nu mai păreau reale. Șefii țipau la el, numai Dumnezeu mai știe de când, și acum nimic nu mai părea destul de agresiv, dacă nu era în rusă.

Oamenii strigau „*Zakhavtit' eti katorzhniki*“, ceea ce în mintea lui Jake se traducea automat în „Prindeți deținuții!“ și apoi oamenii – înalți, bărboși, masivi în hainele lor de iarnă reușiră să-l prindă și pe Jake.

El și Kostya se priviră unul pe altul: „Acum!”

Jake întinse brațul secundar stâng, ținând strâns un cuțit în mână micuță. Simți cum pumnalul mușcă din carnea bărbatului.

– „*Chyort voz'mi!*” La naiba! şuieră acesta, dându-i drumul lui Jake.

Kostya se smulse din strânsoarea celorlalți în același fel. Schimbând încă o privire, ca să-și confirme înțelegerea, alergară în direcții diferite, prin ninsoarea care cădea din plin, mai repede decât ar trebui să poată cineva alerga. Fusesse planul lor simplu când fuseseră văzuți – fuga subită și surprinzătoare.

Jake nu se așteptase să aibă nevoie de un plan atât de curând după sosirea lor; așteptaseră să se înnopteze înainte de a fugi de pe navă și a se aventura în orice oraș rusesc o fi fost, sperând să găsească străzi abandonate, dar orașul, care înconjura parcul industrial într-o strânsoare puternică, era viu și gălăgios. Pe trotuarele aglomerate, în timp ce se strecura printre trecătorii înghesuiți din pricina ninsoarii bogate, trebuia să încetinească.

În colțul străzii se întoarse încă o dată. Kostya era departe, în direcția opusă, ascuns prin mulțimea de oameni. Bărbatul pe care îl tăiasă Jake stătea în depărtare, ținându-se de brațul care sângera. Zăpada, întinată de urme de pași, părea verde sub luminile nocturne de siguranță de lângă gardul înalt, din metal, iar sângele părea maroniu. Atâtea culori după lăsarea întunericului pe navă! Ceilalți bărbați care încercaseră să-i prindă strigau unii la alții, cu o emoție înspăimântată, încântată, răutăcioasă: „Deținuți? De unde? N-am mai văzut alții ca ei până acum. Credeam că o să fie mai puternici. Dar sunt ca niște copii”.

„Noi *suntem* copii”, își spunea Jake în timp ce alerga. Șefii ruși nu erau proști. Nu voia ca sclavii din mină să-i poată ataca. Așa că Jake și Kostya, și toți ceilalți aflați încă în lagăre, în vidul îndepărtat al spațiului cosmic, erau slăbiți ca niște pisoi, dacă încercau să se împotrivescă oamenilor normali. Un singur braț de mărime normală al lui Jake putea folosi forța împotriva unui om – și acesta era

un accident fericit, ca urmare a proastei mentenanțe făcute de șefi. Brațele secundare, pe care le folosiseră ca să scape de atacatori, erau membre firave, făcute pentru muncă delicată și inutile fără o armă.

Picioarele lui Jake se scufundau în zăpada pufoasă la suprafață, unde abia se așeza stratul proaspăt, și fleșcăită dedesubt, unde se afla neaua mai veche. Oamenii îl urmăreau din priviri, pentru că avea mâinile și picioarele goale. Erau încă acoperite de piele, totuși, iar brațele secundare erau îndoite lângă coaste și ascunse pe sub cămașă, așa că, atât timp cât Jake continua să se miște, le-ar fi fost greu să vadă că era diferit. Iar Kostya... spera că prietenul lui reușise să-și controleze pielea și că-i creștea la loc peste fruntea și mâinile metalice.

Jake se împinse printr-un grup de bărbați care cântau și beau, blocând trotuarul. Când se deschise un culoar în dreapta, el a încetinit îndoit de la mijloc și s-a furișat în umbrele dintre clădiri.

Aleea dădea într-una mai lungă, acoperită în mare parte de zăpadă, care trecea prin spatele unei străzi din oraș. Era foarte întunecat aici, cu excepția unei lumini slabe, ce pătrundea pe alocuri printre clădiri. Întunericul nu conta, ochii lui Jake vedeau și în lumina orbitoare a soarelui, și într-o beznă aproape totală.

Hai, „*rab chertovski*“! Sclav blestemat! se răsti la el însuși. Concentrează-te. Găsește haine!

Un bărbat era întins în fața unei uși dosnice, murdare, cu obrazul în zăpadă și vomă împrăștiată pe jos, în fața lui. Beat. Cuvântul englezesc îi veni lui Jake pentru prima dată, de ani de zile, invocând o după-amiază însorită, pe o plajă, cu tatăl lui în scaunul pliant, cu o bere în mână. „Du-te în apă dacă vrei, Jakey, dar eu am de gând să stau aici și să mă îmbăt.“

Bețivul bombănea în sinea lui, dar Jake nu reușea să-i înțeleagă cuvintele. Cele nouă luni pe navă, în drum spre centrul minier, fuseseră petrecute, în mare parte, în fața ecranelor care le băgaseră în cap limba rusă, dar bălmăjitul rusului beat încă îl depășea.

Nouă luni. Făceți-vă lecțiile, „*grebanyye raby*“! Sclavi nenorociți „Câte luni ca să ne întoarcem?“ îl întrebase una pe șeful aflat la datorie, când învățaseră destul de bine rusește încât să pună întrebări. Șeful privi în jos, la fata care stătea deznădăduită în cușeta ei de dormit și lătră la ea: „Să vă întoarceți? Nu o să vă mai amintiți de treaba asta“. Niciunul dintre ei nu înțelesese atunci ce voise să spună, dar sunase ca o condamnare pe viață.

În timp ce Jake se chinuia să-i scoată hanoracul bețivului, duhoarea de vomă și bere îi invadă nările. Îi plăceau ambele mirosuri. Erau *vii* și atât de diferite de cele simțite în mine! În micile sfere gonflabile, cu aer puțin, tot ce simțai de obicei, dacă mai aveai miros, era cel de ars produs de gaterile electrice, care tăiau piatra, și cel înțepător, al platinei topite.

După ce se înfășură în hanorac, Jake își puse haina acestuia, cizmele și mănușile, așa că nu se i mai vedea decât fața. Era în regulă, pentru că fața lui arăta, în mare parte, așa cum ar trebui să arate o față, câtă vreme nu o examinei prea de aproape.

Înaintă pe alee. Deasupra, pe cerul apăsător și plin de ninsoare, se conturau forme uriașe – dirijabile, își zise el, sau ceva asemănător – patrulând orașul cu o placiditate amenințătoare. Puteau să-l vadă și să afle ce era? Nu avu timp decât să se întrebe în treacăt.

După o vreme, ieși într-o stradă largă, plină de bărbați, femei și chiar de copii. Își dădu seama că nu era târziu, de fapt. Era iarnă și, dacă orașul era atât de departe în nord, era posibil să fie doar după-amiază. Și iată-l acolo, scăpând prin mulțimea de la ora de vârf.

Familii peste tot. Era ciudat să le vadă după atâta vreme, deși tocmai ideea de familie și cămin îi dădea putere să continue. Familia lui Jake dispăruse de mult, cu siguranță. Și dacă mai exista casa lor, se afla de cealaltă parte a lumii și o părăsise pentru un drum atât de lung și de ciudat, încât nu avea cuvinte să-l descrie. Poate că toate cuvintele rusești le alungaseră pe cele americane și-l lăsaseră fără nimic. Simțea o furnicătură în colțurile ochilor, dar

nu avea de ce să se teamă de lacrimi; sclavii din mină nu aveau abilitatea de a plânge.

„Concentrează-te, *nekrasivi rab*, sclav urât“, își spuse el. Dacă voia să aibă măcar o șansă să descopere dacă mai rămăsese ceva din casa lui, trebuia să rămână cu gândurile în prezent.

Zări fata când se opri pe trotuar, la capătul străzii. O fericire nebună îl cuprinse pe Jake. *Stradă. Trotuar.* Cum de puteau fi încă acolo asemenea lucruri demodate, comune? Cum de era lumea atât de banală când Jake însuși devenise altceva?

Fata îi atrase atenția pentru că părea tânără – probabil, era încă adolescentă. Ca Jake. El mai era adolescent? „*Sfocusiruy*, Jake, concentrează-te.“

Din câte putea să observe, pe sub căciulița tivită cu blană, era foarte frumoasă, dar nu în felul acela generic, în care fețele tuturor fuseseră splendide în centura de asteroizi. Fata era atrăgătoare pentru că avea defecte. Avea pielea rozalie, de la frigul aspru. Avea lacrimi în ochii mari și negri, din pricina vântului, buzele crăpate și pielea uscată. Frumoasă.

Ceva din postura elegantă a fetei sugera că era pe teritoriu cunoscut, că se relaxa, pentru că aproape ajunsese acasă. El îndoi încheieturile de la brațul și mâna stângă, singurul membru care mai putea exercita vreun pic de forță împotriva unui om.

Cum se făcea? Să privească în trecut era ca și cum ar fi mijiț ochii în bătaia soarelui. Amintirile erau atât de vii încât erau dure-roase. Fete în costume de baie, băieți în șorturi de înot. Pusese un braț în jurul cuiva, cu ani în urmă... numele ei era Dahlia. Păr blond, lung și încâlcit, pielea înnegrită de soare. O cuprinsese cu brațul și ea nu se supăraseră. Dahlia se sprijinise de el. Așa se făcea. Își desprinsese brațul secundar stâng de cutia toracică și-l lăsă să se întindă sub hanorac. Degetele metalice, la jumătate din mărimea normală, încă strângeau arma, o bucată ascuțită de metal, pe care el și Kostya o șterpeleră de pe platforma de încărcare, la întoarcerea pe Pământ. Fata urca treptele spre ușile unui bloc vechi.

„Hai, *rab!* își spuse Jake. Hai acum!”

Se urni în sus, pe scări, în pas alergător și brusc ajunse în capul
chiar lângă fată, când ea scotea mâna din mănușă, ca s-o apese pe
cititorul de amprentă de lângă ușa.

– „*Privet, kroshka!*” spuse el, cuprinzând-o cu brațul stâng, cel
normal, cât de strâns putea. „Bună, drăguțo.” Chipul uluit al fetei se
întoarse spre el și, într-o clipă, îl stropi cu un spray în ochi. Când el
nici nu tresări și strânsoarea de pe umărul ei rămase fermă, fata
păru nedumerită, apoi îngrozită. Du-mă înăuntru, spuse el, con-
nuând să vorbească în rusă.

Brațul secundar stâng ieșise din hanorac și o împungea într-o
parte cu lama ascuțită, de metal, suficient de tare ca ea să înțeleagă
faptul că vorbea serios.

– Te rog, nu, începu fata.

Jake strânse brațul normal pe umărul ei și se aplecă spre ea ca și
cum ar fi dat s-o sărute. Pentru oricine ar fi trecut pe acolo, erau doi
îndrăgostiți pe treptele din fața blocului.

– *Acum*, șopti el în urechea ei.

2. APARTAMENT

Fata se numea Iulia Boykov, după cum descoperi Jake când o puse să se dezbrace până a rămas doar în lenjeria intimă. Conținutul buzunarelor ei era acum împrăștiat pe pernele canapelei din livingul micuț: monede, cartea de identitate, șervețele, încălzitoare pentru mâini, telefon mobil (sau cum s-o mai numi acum – era un dispozitiv de comunicare, care se afla în scobitura claviculei ei, ținut acolo de un dispozitiv magnetic implantat sub piele). Recipientul pe care îl folosise ca să-i dea cu spray în față era și el pe canapea. Era spray paralizant, își dăduse seama Jake după ce se uitase la tub câteva clipe. Îl stropise cu spray paralizant și nu se întâmplase nimic. Ochii lui arătau ca vechii ochi umani, dar fuseseră izolați și aveau pielea înlocuită, pentru a fi rezistenți la vaporii de platină și ca să poată privi direct în lumina soarelui, fără nicio protecție. Sprayul nu a avut niciun efect, iar șocul acestei descoperiri o speriasse destul pe Iulia Boykov, încât să poată profita de asta.

Fata stătea în dreptul ușii deschise a bucătăriei minuscule. Sprâncenele negre, arcuite se conturau armonios deasupra ochilor căprui, mărginiți de gene la fel de negre. Părul ei lung era foarte blond la vârfuri, dar foarte negru la rădăcină. Șefii din mină se rădeau pe cap, așa că Jake uitase cum era părul lung. Era așa de ciudat, să-ți crească fire de proteină din cap, într-un șuvoi nesfârșit! Oamenii erau atât de *animalici*!

Fata nu a încercat să se acopere, în timp ce stătea acolo, în leninism intimă. Doar îl privea temătoare, de la o distanță sigură. Dacă era un animal uman, era altceva, un lucru steril, care îi tulburase viața.

Jake știa de la Kostya că rușii aveau dispozitive de comunicare pe dinafară, nu pe dinăuntru. Era o chestie de mândrie. Așa că Iulia Boykov nu putea să cheme acum poliția, după ce-i luase totul.

– Ce ești tu? îl întrebă ea în limba rusă. Un deținut?

Jake clătină din cap. Brațul secundar stâng încă ținea arma, iar mâna mică se zărea dintre faldurile hanoracului. Pe peretele de lângă ușa bucătăriei era o oglindă ieftină, înaltă, în care se putea vedea într-o imagine vălurită – fața lui cu aspect uman, cu scalpul acoperit de căciulă, trupul de mărime și formă normale, pe sub hanoracul uriaș. Dar acolo unde hanoracul se deschidea în fața silueta lui scheletică și coastele cristalizate erau vizibile.

– Nu sunt deținut, îi spuse el tot în rusă.

Se mira cât de puternic era accentul lui. El și Kostya vorbeau în engleză între ei, ceea ce însemna că Jake nu folosea rusa prea mult.

– Atunci, ce ești? șopti ea cu ochii fixați asupra părților neumane din el, pe care le putea vedea.

– Vrei să stai jos? Să stai mai comod? o întrebă el.

Ea scutură capul, că nu. O urmă de teamă îi înăsprea expresia, ca și cum oferta era preludiul unui lucru mai intim, ce se putea petrece între ei.

– Ești speriată?

– De ce m-ai pus să mă dezbrac? întrebă ea, măsurându-l din priviri.

– Nu pentru sex, spuse el. Nimic de genul ăsta.

Dar fata nu se relaxa.

Jake își scoase hanoracul și apoi, în timp ce Iulia Boykov îl privea uluită, își scoase pantalonii și cămașa. Despuiat, dezvăluia asexualitatea totală a corpului său. Picioarele mărite, cu încrengătura indestructibilă a oaselor, se uneau în carapacea netedă a coastelor

crystalizate/metalice a părții superioare a corpului, protejând o rețea de țesuturi încețoșate din spatele ei. Nu se vedea nimic între picioarele lui. Încă mai existau funcții de eliminare în zona aceea, dar despre sex nici nu mai putea fi vorba.

– Nu ești băiat? întrebă ea, încă temătoare. Vorbești ca un băiat.

– Cred că încă sunt băiat, spuse el. Dar, după cum poți vedea, nu o să te forțez.

În oglinda aceea lungă, el văzu cum fața elastică, aproape umană, a rearanja subtil. Încă mai avea toate expresiile. Era el însuși, sub toate astea.

Iulia era vizibil mai calmă. Nu se așeză, dar Jake luă loc, lăsându-se pe canapea. Nu avea terminații nervoase fine de-a lungul suprafeței metalice a picioarelor și feselor, dar simți cum se scufundă în pernă și știu că era cel mai moale obiect pe care se odihniuse în ultimii ani.

Își desprinsе brațul secundar drept și accesă cu el un panou de-a lungul părții de jos a cutiei toracice. Tastele de acolo erau create special pentru degetelele membrelor mai mici. Rămânând cu ochii la Iulia, ajustă setările și, în câteva momente, începură furtivitățile întregirii. În timp ce fata privea cu o fascinație înspăimântată, toate colțișoarele spațiilor goale de pe trupul lui Jake se umplură cu un lichid transparent.

Privindu-se în oglindă, peste umărul Iuliei, observa cum un robot devenea om. Măinile, picioarele și capul lui arătau deja normal, dar fluidul acoperi treptat oasele picioarelor, coastele trunchiului, brațele. Nu era un lichid în sensul obișnuit, ci o substanță cu o consistență între brânza topită și pielea moale. Deși era albă la începutul procesului de întregire, când a ajuns la forma finală, când a devenit om în fața ochilor Iuliei, ea căpătă nuanța pielii, aceeași culoare ca fața lui. În oglindă, de la distanță, era adevărat (dacă puteai să treci peste lipsa părților masculine); avea mușchi, piele, chiar și unghii. Își scoase căciula când pelicula de lichid termină de

completat părțile scalpului pe care le ținuse ascunse, apoi întoarce capul într-o parte și-n alta, ca să le vadă în oglindă. Trecuse multă vreme de când își întregise pielea.

– Deținuții nu pot face asta, spuse Iulia încet.

– Ce fac ei? o întreabă Jake.

Văzuse câțiva deținuți, se gândi el, în drumul lui pe străzi. Fuseseră gunoieri pe una dintre aleile înguste pe care alergase, bărbați construiți ca niște mașinării scheletice de adunat gunoiul, miezul forțelor lor umane abia se putea distinge prin carapacea de brațe mecanice. Adunau sârguincioși pubelele, rostogolindu-se tot înainte.

– Fac un singur lucru până li se termină sentința. Fie stingă incendiile, fie adună gunoiul, repară canalizările, orice au fost modificați să execute. Se uita la brațele secundare ale lui Jake, care nu aveau piele și care ieșeau în evidență față de restul corpului. Tu ce ești creat să faci? îl întreabă ea.

– Să exploatez asteroizii, spuse el.

Știa acele cuvinte în limba rusă pentru că erau printre primele pe care le învățase.

Iulia primi cu uimire această informație.

– De ce?

Jake se văzu zâmbind în oglindă. Scotoci printre obiectele de pe canapea și apucă dispozitivul ei de comunicare, apoi cartea ei de identitate.

– *Platina*, spuse el, cuvântul rusesc pentru platină. Vedeai panglicile de platină, care traversau actul ei oficial de identitate și, cu toate că nu vedea interiorul telefonului, știa că era umplut cu metal. O folosești la orice. Vine din asteroizi.

– Credeam că vine de pe Pământ.

– Cu ani în urmă așa era. Dar nu acum.

– Ai putea fi un deținut trimis pe asteroizi, reflectă ea. Ezită, apoi adăugă: Dar n-am auzit niciodată de așa ceva și nu pari să fii rus. Pari să fii englez.

El se întrebă dacă ea încerca să discute ca să-l împiedice să-i facă vreun rău. Jake privi în oglindă trupul ei perfect, de păpușă, îi văzu gura strâmbându-i-se într-o grimasă. Era dureros să pronunțe cuvintele, pentru că aminteau de altă viață:

– Sunt din California.

Iulia râse involuntar înainte să se oprească brusc. Întoarse privirea spre cuțitul pe care el îl ținea cu brațul secundar metalic și pipernicit.

– De ce râzi? întrebă el.

– Nimeni nu mai e din California.

Vorbea în engleză acum, cu un ușor accent rusesc. „Cal“ din California sunând mai degrabă „Kel“.

– Ce vrei să spui? întrebă el, tot în engleză. California a... dispărut?

Se întâmplase ceva îngrozitor, de care nu auzise niciun sclav? Sau ceva ce nu voise Kostya să-i spună? Gândul era devastator.

Iulia negă, dând din cap.

– Nu. Doar că nu mai e pentru noi. Dușmani. Nu mai vorbim cu America. Expresia ei deveni gânditoare. Chiar ești de acolo?

– De cât timp? întrebă Jake. De cât timp sunteți inamici?

Iulia ridică din umeri: „De prea multă vreme ca să mai ținem minte treaba asta“.

Se prelinse pe lângă perete, acum stătea în șezut. Era încă atentă, uitându-se la cuțitul lui o dată la câteva secunde, însă Jake simțea că o copleșea curiozitatea.

Ea înclină capul într-o parte și-l întrebă:

– Cum e California?

3. SANTA BARBARA

Plajele nisipoase și apa albastră. Aerul răcoros al nopții. Plimbări în picioarele goale, maree. Apa rece dimineata, ceara pentru surfing și soarele cald la amiază. O porțiune vastă de peluză verde întinzându-se sub fereastra de la dormitorul lui, până la stâncile de deasupra oceanului. Tatăl lui, în cămașa polo și pantalonii scurți, aruncând mingile de tenis dincolo de peluză, pentru cei trei câini. Mama lui, cu pălăria cu borul lat, ferindu-și de soare fața ușor modificată până când se vindecau toate cicatricile, comandând cina, în timp ce Jake alerga pe plajă.

Așa era California.

Jake iubise toate aceste lucruri, oarecum. Fuseseră decorul copilăriei sale. În prim-plan, cel mai important element, vedeta, fusese Jake însuși. Părul castaniu, deschis de soare, și pielea foarte bronzată.

Când Iulia Boykov îl întrebă cum era California însă, primul lucru la care se gândi a fost pariul. O noapte de primăvară. Hormoni și orgoliul.

– Dahlia nu o să facă asta cu mine pe plajă, șopti Jake. E total nedrept. Tu ești deja *cu* Allie! Eu m-am sărutat cu Dahlia *o dată*. Ai un avantaj uriaș.

Cody îl trase pe Jake din grupul de adolescenți întinși în jurul focului de tabără. Soarele apunea, proiectând lumini dramatice pe cer, portocalii și roșii. Nisipul era cald încă, dar nu avea să mai fie multă vreme. Jake își puse gluga când Cody se aplecă spre el.

– Nu e nevoie să fie Dahlia și, oricum, trebuie să iei mai multe fete, pentru că eu sigur nu o să iau doar una, îi spuse Cody. Poate o să fie mai ușor pentru mine cu Allie, dar am mai mult de pierdut când va afla de celelalte fete. Se egalizează scorul.

– O să afle cu siguranță, spuse Jake, aruncând o privire înapoi, spre grupul de fete din partea opusă a focului.

Picioarele lor bronzate erau întinse spre flăcări; părul lung flutura sălbatic în briza schimbătoare a serii. Era clar că Allie se uita spre ei, dar se prefăcea că nu. Poate că simțise deja planurile lui Cody.

Cody scoase o sticlă ridicol de mare dintr-un buzunar al bluzei sport. Jake o ținuse destul cât să citească pe etichetă *votcă cu aromă de ananas*, după care Cody i-o smulse și o scutură în aer, între ei.

– Chestia asta ți se urcă imediat la cap, dar e atât de dulce, încât nici nu simți alcoolul. Fetele *nu* o să mai țină cont de nimic după câteva pahare.

– Avem destulă?

Cody râse.

– Sunt vreo doi litri. Suntem în regulă.

– Hmm. Jake se gândi la ultimele detalii și întrebă: Dacă o facem de mai multe ori cu aceeași fată? Se pune?

– Nu. Ar fi un fel de bonus, dacă suntem la egalitate. Altfel, nu.

Cody se pricepea la detalii, era un fel de savant în astfel de lucruri.

– Și ce primim, dacă e să câștigăm? întrebă Jake. Deja se simțea pregătit pentru această provocare, iar mintea îi fugea spre laurii victoriei. Cel care pierde dă de băut până în iunie, la terminarea școlii? sugeră el.

– Inclusiv la bal?

Jake se gândi puțin.

– Nu, putem pune alt pariu pentru asta – mai sunt vreo trei luni până atunci.

Cody părea mulțumit.

– Batem palma.

Se uitară înapoi, la toți cei din jurul focului, la fetele care începeau să frigă bezele și care uitaseră, poate, pentru moment, de Jake și Cody. Au bătut palma pe furiș.

– Arată-le cine-i șefu', șoptiră ei unul altuia.

Era mantra lor.

* * *

Când Jake reveni lângă foc, inițial se așeză aproape de Dahlia Hanoracul purtat neglijent lăsa la vedere sutienul costumului de baie și rotunjimile sânilor. Jake îi zâmbea în timp ce discuta cu toți ceilalți și ea sorbea, dintr-un pahar de plastic, votca aceea oribilă, iar ochii ei albaștri și frumoși scăpărau în lumina focului.

– O să mă săruți? șopti Dahlia, după ceva vreme de când stăteau unul lângă altul.

Cerul devenise deja de un violet-închis, cu dungi întunecate de-a lungul orizontului unde se adunau nori îndepărtați. Îi dăduse paharul să i-l umple la loc și se trase mai aproape de Jake.

– Când te prind singură, îi răspunse el în șoaptă.

– Întotdeauna dai răspunsul potrivit, șopti ea.

Surâsul pe care i-l oferi era unul neașteptat. În loc de flirtul unei fete amețite de aburii alcoolului, ea zâmbea ca și cum n-ar fi avut prea multă încredere în Jake, fără a fi însă deranjată de minciunile turnate de el. Își lăsă mâna să alunece în jos, pe pieptul lui... o invitație clară.

– Mă întorc cu alte băuturi, spuse el, ridicându-se brusc.

Dahlia avea să fie floare la ureche. Putea s-o păstreze pentru final.

* * *

– În sfârșit, spuse o fată pe nume Aubrey, după ce Jake ocolise focul, îndreptându-se spre lada frigorifică plină cu sucuri și bere.

Erau în afara strălucirii puternice a focului, unde Jake era destul de sigur că nu-i putea vedea nimeni, dar era suficient de multă lumină pentru ca Jake să observe culoarea din obrajii lui Aubrey.

lira la al doilea pahar de votcă. De câteva minute își tot aruncau priviri cu subînțele peste umărul Dahliei.

– Termină-l pe ăla, spuse el și o luă de mână.

Aubrey sorbi ultima picătură de votcă și aruncă paharul. Într-o clipă, mergeau alături, pe nisipul ud, aproape de valurile ce se spărgeau la mal.

– M-am gândit toată noaptea la tine, îi spuse Jake.

– Ai fost preocupat doar de cum-o-cheamă.

El sesiză supărarea din glasul ei. Aubrey și Dahlia mergeau la școli diferite și grupurile lor de prieteni nu prea se intersectau – deși Jake era sută la sută sigur că Aubrey cunoștea foarte bine numele Dahliei. Cu toate astea, nu erau prietene, ceea ce însemna că aveau să fie mai puține complicații mai târziu.

Jake râse ușor.

– Pentru că voiam să fiu preocupat doar de *tine*.

Cuvintele sunau ridicol, dar Cody avusese mare dreptate cu votca de ananas. Practic, Aubrey tremura de plăcere. Își împleti degetele cu ale lui Jake și-l trase departe de grup, spre stâncile înalte de pe mal, ca și cum spusese cel mai romantic lucru din lume și voia să-l răsplătească. În întunericul mai adânc, la umbra stâncilor, asta a și făcut.

După aceea, se întoarseră separat în apropierea focului. O văzu pe Aubrey furișându-se înapoi, în grupul de fete, foarte nonșalantă, de parcă nu se întâmplase nimic. Deja nu se mai vedea la orizont decât o dungă ștearsă, indigo, indicând unde se întâlnea marea cu cerul. Deasupra, ieșiseră stelele, care păreau tridimensionale în albastrul-închis al cerului. Jake respiră adânc aerul curat, de câteva ori, delectându-se cu propria invincibilitate.

Apoi simți un fior de teamă când îl văzu pe Cody îndepărtându-se de foc, însoțit de silueta unei fete care zburda în urma lui. Își pierduse adversarul din vedere. Era tot cu prietena lui, Allie? Nu, văzu Jake când se apropie de grupul principal, Allie era lângă foc, fără Cody, ceea ce însemna că era posibil ca el să fie la conducere acum.

Jake analiză posibilitățile. Dahlia și o altă fată beau ținând paharele cu dinții, în timp ce doi băieți le prinseseră mâinile la spate. Încă mai voia s-o lase pe Dahlia la sfârșit. Atunci, cine? Erau câteva tineri pe care nu le cunoștea prea bine. Putea s-o facă, probabil, cu una dintre ele, dar ar fi trebuit să ducă multă muncă de convingere...

Un gând viclean și frumos îi încolți în minte, când privirea i se întoarse spre Allie. Schimbându-și expresia cu una de îngrijorare, Jake îi făcu semn. Allie se îndepărtă de foc, legănându-se amețită și uitându-se spre plaja întunecată – începuse să observe absența lui Cody. Când ajunseră suficient de departe pentru a fi singuri, Jake îi spuse că-l văzuse pe Cody ștergându-o cu altcineva.

Allie era atât de șocată, încât Jake aproape râse. Era destul de băută și expresia feței ei îl ducea cu gândul la un personaj din desenele animate, era comic de teatrală. Era *zdrobotită*. Era *indignată*.

– Cine era? întrebă ea.

Strânsese pumnii de parcă ar fi avut de gând să se repeadă, ca o furtună, prin întuneric și s-o bată măr pe fata aceea. Și pe Cody.

Jake își transformă râsul în tuse și spuse:

– Nu sunt sigur. Vrei să mergem împreună să-i găsim?

Era atât de recunoscătoare, încât aproape îl pufni iar râsul. Trăgându-l încet de mână, porni cu ea prin întuneric – mergând în direcția opusă, ca să-l găsească pe Cody. Curând ajunseră departe de foc, iar alcoolul o amețea mai tare pe Allie. Se împletici prin nisip și el o prinse. O îndreptă spre piatra nisipoasă a stâncii și o sărută.

– Oprește-te! îi spuse Allie scandalizată. Îl împinse la o parte. Ce faci?

– Ești dată naibii de frumoasă, zise el. Cum poate Cody să te înșele?

– E un nemernic!

Jake o sărută pe gât.

– Ar trebui să-i arăți că nu e singurul care poate s-o facă...

– Oprește-te! repetă ea.

– Bine, zise el îndepărtându-se.

S-au privit o secundă, apoi Allie s-a aplecat și l-a sărutat. După câteva minute, când făceau mai mult decât să se sărute, ea îi spunea să nu se oprească.

* * *

Până să ajungă la Dahlia, Jake nu se mai simțea presat. Putea să se distreze. Se plimbară departe, pe plajă, ținându-se de mână, și când o simți tremurând o cuprinse în brațe. Briza oceanul se răcise, dar se mai simțea ceva din căldura după-amiezii, în aer și pe nisip.

– Nu prea vreau să fac asta, îi spuse când începură să se sărute.

– Știi cât de mult îmi place de tine, spuse el. *Atât* de mult.

– O, serios? „*Atât* de mult?”

– Extrem de mult.

– Spui numai prostii.

El o sărută din nou.

– Ba nu.

O îndruma departe de ocean, într-un loc retras, unde țărmul abrupt se prelungea cu un pâlc de stânci. Dahlia mergea ușor împleticit și avea gust de ananas, alcool și bezele. Pășea cu spatele, în brațele lui, până s-a lovit de stânci.

– Of, ție îți plac multe fete, Jake. Ești cam dezmițat.

În seara asta, Jake era în toiul uneia dintre cele mai promiscue activități imaginabile, însă vorbele ei îi stârniră o senzație de iritare.

– Nu sunt.

Dahlia râse.

– Nu ești? Serios? Ce sunt eu, planul tău de rezervă în seara asta?

Acum era mai mult decât iritat, era nervos. Cum îndrăzneala să înțeleagă adevărul exact al situației?

– Sigur că nu! Flirtez. E... distractiv. Dar m-am gândit la tine toată noaptea. Ea încă se ținea de el, așa că trecu peste furie și o folosi ca să-și facă numărul. M-am tot gândit în ce fel te-aș putea lua de lângă foc, Dahlia. Și iată-ne aici.

O sărută din nou și, în același timp, ea îl cuprinse cu piciorul lipindu-se suplă de corpul lui.

– Otreapă, șopti ea în urechea lui.

Suna erotic, suna sincer. Încă avea nervi la stomac din cauza iritației, dar ea era atât de fierbinte lângă el și să fii dat de gol de o fată era o senzație nouă. El *era* un depravat, iar ea *era* planul lui de rezervă.

– Nu prea fac asta, spuse ea din nou, dar nu-l respingea. Sunt beată. Chestia aia continuă să te amețească mult timp după ce ai băut-o.

– Ai gust bun.

Se mai sărutară și era diferit decât fusese cu celelalte. Poate că Dahlia nu știa chiar totul despre el, dar era convinsă că nu era romantic, serios sau fidel.

– Ești cea mai nepotrivită persoană cu care să fac așa ceva, spuse ea în timp ce el îi descheia cu îndemănare pantalonii scurți, care i-au alunecat în jos, pe picioare. Probabil ești plin de boli venerice.

Dacă ar fi știut ea! Dacă ar fi știut el!

– Sunt cel mai potrivit cu care s-o faci, șopti el, pentru că eu am experiență.

Și apoi era deja a treia în seara aceea, dar era altfel decât se așteptase. Practic, era ca și cum ar fi făcut dragoste cu ea, cu picioarele în nisip, cu trupul ei lipit de baza stâncii, cu vântul suflând peste crăpătura de deasupra lor, cu stelele și luna furișându-se pe cer.

– Otreapă, zise ea aproape iubitor.

Jake își spuse: „Cu siguranță o să câștig pariul. Apoi se gândi: Fata asta e minunată“.

4. SIBERIA

– Asta e tot? Ocean, nisip, fete? întrebă Iulia Boykov. Ca un film vechi?

Nu intrase în toate detaliile. Iulia stătea cu picioarele încrucișate, cu spatele lipit de perete lângă ușa deschisă a chicinei. Jake alunecase și el pe podea, în fața canapelei. Nu avea nevoie să stea jos – poziția nu era mai confortabilă decât statul în picioare sau mersul, însă era o nostalgie în șezutul pe podea. Cândva i se păruse natural. Răsuci cuțitul din brațul secundar stâng, în timp ce amintirea acelei nopți, a acelor fete – *Dahlia* – se estompa.

Toate acele emoții. Toate acele lucruri pe care să le *simți*. Neuronii reconstruiți din „pielea“ lui simțeau covorul aspru de sub picioare, plușul pernutei de pe canapea, temperatura aerului. Era o senzație, într-un fel. Dar trăirile adevărate erau în trunchiul lui, unde restul corpului fusese ascuns în spatele cristalului și metalului. Avea furnicături pe acolo, în timp ce se gândea la căldura pielii Dahliei, la buzele ei care zâmbeau lângă obrazul lui.

– Dar domnul Tadd? întrebă Iulia, trezindu-l la realitatea din apartamentul sărăcăcios.

– Cine?

– Domnul Tadd. E un Dumnezeu pentru oamenii din America, nu? Ca papa sau ceva de genul acela. Sau ca un star rock.

– Cine? întrebă Jake din nou.

Prima lui reacție era că nu mai auzise numele acela vreodată, dar apoi simți că-i stârnește o amintire foarte vagă.

– Domnul Tadd, zise Iulia, tot mai intrigată de faptul că el habar n-avea despre cine era vorba. A început să dea din brațe, fluturându-le în jurul capului, ca pe niște tentacule de caracatiță, apoi a făcut cercuri cu degetele mari și arătătoare și le-a lipit de temple, formând doi ochi noi pe lateralele capului. „Schimbă-te! Fii pasăre, fii pește! Dumnezeu vă iubește, oameni proști!” Termina cu încă un gest energic al brațului, imitând mișcările unei caracatițe, și cu o grimasă uriașă. Asta o făcu să râdă cu poftă, sprijinindu-se de perete, ceea ce-i smulse un zâmbet involuntar lui Jake. Domnul Tadd? Încercă ea din nou. El e motivul principal pentru care Rusia trebuie să izoleze America de restul lumii. De asta le place atât de mult americanilor să își facă modificări și nu le mai pasă de alte lucruri.

Lui Jake i-a apărut în minte o imagine cu bucătăria din casa părinților de pe malurile abrupte din Santa Barbara. Televizorul de pe bufet, un interviu cu un bărbat cu părul frumos, negru și des, care avea guler de preot și vorbea despre modificările oamenilor sau despre tehnicile medicale moderne, sau ceva de genul acela. Bărbatul dădea din brațe într-o versiune mai liniștită decât gesturile Iuliei, iar părul lui de vedetă de matineu îi căzuse peste ochi în furia lui privind acest subiect. Jake observase televizorul doar pentru că mama lui stătea lângă chiuvetă, cu un pahar de vin în mână, întinzând brânza pe un tocător. „Tipul ăsta e nebun de legat, spusesese ea. Vezi cât transpiră? Cine e el să le spună oamenilor să nu se îmbunătățească? Uite, reporterului nu-i vine să creadă că trebuie să-i pună întrebări“. Jake nu prea îi dăduse atenție, totuși... scrisese pe ecran *pastorul Tad Tadd*? Amintirea începea să semene a crâmpei de speranță, nu a ceva care se întâmplase în realitate. Cu siguranță, nimeni n-ar putea să se numească Tad Tadd.

Iulia renunțase să mai încerce să-i explice cine era domnul Tadd și acum îl întreba în rusește, ca și cum găsisese greșeala evidentă din povestea lui Jake:

– Cum ai ajuns din California pe asteroizi?

– Foarte încet, răspunse el.

Timp de cincisprezece minute, senzorul de proximitate din colțul ochiului său stâng, proiectat pentru a-i ține interconectați pe mineri, vibrase, dându-i de știre că era Kostya pe aproape. Dar acum semnalele erau tot mai puternice. Kostya scăpase de mulțime și venea după Jake. Ar trebui să iasă afară și să aștepte? Decise că o va face în ultima clipă.

– Ce-o să faci cu mine? întrebă fata în limba engleză, când a observat că nu mai era atent. Se relaxase destul cât să abordeze subiectul, dar părea neliniștită. La ce te gândești?

– Aștept să mă găsească prietenul meu... aveam nevoie doar de un loc, să nu stau pe străzi. Și, poate, se uită în jos, la trupul mai mult gol, poate de niște haine mai bune. Dacă ai ceva bani... și asta mi-ar fi de folos.

– Deci, pleci?

– În curând.

– Nu faci nimic cu mine? Sunt doar un loc de stat?

Jake confirmă, dând din cap, și Iulia părea mai degrabă tulburată decât ușurată. Se uită la lucrurile ei, încă împrăștiate pe canapea.

– Ce e? întrebă Jake.

– Nimic.

Dar, după câteva minute, după ce o urmărise în micul alcov de lângă patul ei, pe care o folosea și pe post de șifonier, după ce scotocise după niște blugi vechi și un tricou cu mâneci lungi, care ar fi putut să-i vină – ambele mai bune decât ce purtase el – Iulia se încruntă.

– Chiar ești din California?

– Da, chiar sunt.

El își puse hainele, care păreau nefirești. Slavii din mine purtau uneori echipament de protecție când lucrau, dar blugii și bluza i se lipeau de trup, îl îmbrățișau, îl scoteau în evidență. Îl copleși un

val de amintiri: cum învăța să-și încheie singur pantalonii în corărie, cum își punea uniforma de fotbal, cum îmbrăca o cămașă curată după duș.

– Învățăm despre California la școală, îi spuse ea. Ținutul unde totul e permis.

Jake aproape râse.

– Da, cam așa era.

Ea încă se încrunta. Fata își pierduse teama, dar se lupta cu altceva.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jake.

Iulia înghiți în sec, dar nu se uită la el.

– Vine poliția.

– Ce?

– Spray-ul meu, îi explică ea în rusește. Când îl folosesc, alertează cea mai apropiată secție. Am crezut că o să ajungă mai repede aici, dar *guvernul*, știi! Lent, ca un câine cu două picioare, dacă nu e vorba de bani. Dar o să apară în curând.

Vestea îl lovi pe Jake ca un pumn înfipt într-o inimă sensibilă, umană. Bineînțeles că fata nu era atât de prietenoasă pe cât păruse! Desigur că îl asculta doar ca să câștige timp. Iată ce făceau rușii cu propriii deținuți! Îi transformau în gunoieri vii și târători prin canale. De ce l-ar fi ajutat?

– M-ai denunțat? spuse el, luându-și cizmele și haina. Nu-și putea ascunde nuanța rușinoasă de spaimă din glas. Nu voiam să-ți fac niciun rău.

– Nu am avut de ales! Semnalul pornește automat când folosesc spray-ul.

Ea se gândea intens la ceva, jucându-se cu șuvițele blonde ale părului, în timp ce Jake se schimba. Deodată, Iulia a luat o decizie.

– Poftim! spuse, aruncându-i mânușile și căciula.

Apoi a început să se îmbrace și ea, cu haine din maldărul de pe podea. Jake o ignora, voia să fugă.

Se îndrepta spre ușă, când se auzi soneria.

– Ajung aici exact când m-am răzgândit, spuse Iulia dezgustată.

Se uită pe o fereastră care dădea spre stradă, în fața clădirii. Lumini roșii și verzi sclipeau dedesubt. „*Chyort voz'mi!*“

Se întoarse din nou spre Jake, care stătea încremenit lângă ușă. Din doi pași, ajunsese la interfon și rămase cu degetul în aer, deasupra butonului.

Jake își imagina poliția rusă ca pe un șir de șefi din mină, cu seringi cu tranchilizante în mâini, gata să-l adoarmă și să-l facă bucăți. Fata asta îl ajuta sau nu? Se îndreptă din nou spre ușă, dar Iulia îl atinse pe braț.

– Stai. Apăsă pe interfon. *Da?* spuse ea cu o voce calmă, ca și cum habar nu avea de ce ar fi trecut poliția pe acolo.

Cunoștințele de limbă rusă ale lui Jake erau suficiente pentru a-i permite să priceapă că vocea de la celălalt capăt al firului întreba dacă era în regulă după apelul de urgență. Ea spuse că da, era bine. Că totul fusese o greșală. Ei voiau să urce și să verifice. Jake încercă să-și amintească planul clădirii. Putea trece pe lângă ei, să sară pe o fereastră?

– Da, desigur, spunea Iulia la interfon. Etajul patru. Apăsă pe buton, ca să lase poliția să intre la parter. Apoi îi spuse lui Jake: *Vino!*

Luându-l de mânecă, l-a scos pe Jake pe ușă și o clipă mai târziu alergau pe hol. L-a condus spre niște scări întunecate, aflate la capătul opus al holului, comparativ cu locul de unde veniseră. Au coborât două etaje, apoi s-au oprit și au rămas pe loc, când i-au văzut pe polițiști urcând scara principală, în cealaltă parte a clădirii. Apoi, Iulia l-a tras tot mai jos, spre o ușă veche, metalică, de la baza scărilor. Au ieșit într-o alee ticsită. Senzorul de proximitate al lui Jake era în plină alertă și, urmându-i indicațiile, a fost atras pe alee spre un șir de brăduți piperniciți, care străjuiau o zonă pustie. În umbra copacilor stătea Kostya. Era înfășurat în haine furate, cu trupul acoperit de piele, așa că arăta ca un adolescent normal... aproape

normal. S-au prins unul pe altul de umeri, într-un fel de îmbrățișare, iar Jake a observat că era atât de ușurat și recunoscător de reîntâlnirea cu prietenul lui, încât la început nici nu a putut să vorbească.

– A mers, îi spuse Kostya, referindu-se la planul lor simplu de a se separa și evita urmărirea. Nu ne-au urmărit. După ce am făcut rost de haine, am fost doar un rus oarecare, mergând prin zăpadă, spre timp.

A atins cu degetul colțul ochiului, unde îl îndrumase propriul senzor de proximitate.

Iulia, care-l urmăsea pe Jake în umbră, aruncă o privire spre girofarurile mașinilor de poliție, care se vedeau din cealaltă parte a clădirii, după care decise că erau toți trei departe și în siguranță. În studia cu interes pe Kostya și pe Jake.

– Ea e Iulia, îi spuse Jake lui Kostya, când își recăpătă glasul. A venit poliția, dar ea m-a ajutat să scap.

– Mă bucur să te cunosc, spuse Kostya curtenitor, în rusește, deși o privea temător pe Iulia, din cap până-n picioare. Eu sunt Kostya.

– Ești rus? întrebă ea puțin surprinsă, după ce îi auzi vocea.

– *Da*, răspunse el.

Era pe punctul de a-l mai întreba ceva, când sunetul unui radio-transmițător de poliție ajunsese până la ei din clădire. Ar fi fost un moment firesc pentru ca ea să plece, dar fata nu dădea semne că ar avea de gând. De fapt, își dresе glasul și întrebă:

– Ce plan aveți?

– Mergem spre est, îi spuse Kostya.

– În Siberia, zise Jake.

– Siberia? Dar sunteți în Siberia, le zise ea, gesticulând spre orașul din jurul lor.

– Suntem în Udachny, îi explică Kostya. Cam la jumătatea drumul prin Siberia. Aceea fusese sarcina lui Kostya când se despărțiseră – să afle unde se aflau. Așa că trebuie să ne deplasăm spre est.

El și Jake schimbă o privire, reafirmându-și hotărârea. Aveau să plece cât de departe spre est puteau. Vor merge până nu mai

aveau unde să se ducă – fie pentru că îi oprea cineva, fie pentru că ajunseseră la destinație.

Jake dădu din cap spre girofarurile poliției.

– O să te caute în continuare?

Iulia a ridicat din umeri, vârându-și sub căciulă cele câteva mușchițe răsfireate.

– Nu pentru mult timp, dar poate că da. Ar trebui să plecăm de aici. Vreți să luați trenul? întrebă Iulia. Au încuviințat amândoi, dând din cap. Aveți bani?

Se scotociră în buzunare, de unde au scos o mână de monede – rușii încă le foloseau în orice împrejurare. Kostya îi explicase asta lui Jake, pe lângă alte detalii, deși îi fusese greu să-i spună prea multe. Chiar și vorbitul despre patria-mamă îl întrista pe Kostya.

– Nu e destul, zise Iulia, o să vă ajungă pentru zece străzi. Se uită la Kostya. Avea o cusătură pe gâtul gol, unde fața lui pliabilă se întâlnea cu gâtul acoperit cu piele refăcută. Iulia își scoase eșarfa și o legă cu atenție în jurul lui Kostya, ascunzând cicatricea.

– O să-mi spui cum ai ajuns pe asteroid? îl întrebă pe Jake în engleză.

El și Kostya s-au privit în ochi, întrebându-se ce ascundea interesul fetei pentru ei și dorința de a-i ajuta. Totuși, sprijinul ei putea să facă diferența între succes și eșec.

– Bine, se învoi Jake.

Iulia Boykov dădu din cap, îi prinse de braț și-i conduse de acolo.

5. ULTIMUL EFORȚ

– E un aspect nostim al acestei boli – nu e chiar nostim, bineînțeles, *straniu* ar fi un cuvânt mai bun, presupun – acela că, dacă ești tânăr și în formă, tocmai rezistența aceea, într-un mod general poate masca majoritatea simptomelor luni sau chiar ani de zile. Doctorul îl lua prin învăluire, apropiindu-se cu multă precauție de adevăr, apoi se îndepărta iar de la subiect, revenind ulterior din nou la ideea de bază. Dacă faci sport, cum practici tu cu fotbalul, Jake, durerile tălpilor și genunchilor și orice ar mai putea să apară nu atrag atenția cuvenită, pentru că îți soliciți corpul mereu. Durerea bună, sănătoasă, o ascunde pe cea rea.

Traducere: „Erai bolnav de când lumea, puștiule, și n-a observat nimeni. Acum ești distrus“.

Se gândea la durerile vagi, pe care le simțea și le ignora de luni de zile. Dacă nu s-ar fi dus la o consultație când glezna răsucită refuzase să se vindece, boala n-ar fi fost nici acum diagnosticată.

Doctorul proiectase o serie de radiografii tridimensionale ale corpului lui Jake pe mijlocul biroului și acum îi arăta, cu detalii minuțioase, de unde se declanșase, probabil, cancerul și toate locurile în care se răspândise apoi, în lunile în care îl măcinase neștiut de nimeni. Devenea un tur al organelor vitale ale lui Jake: oase, plămâni, inimă, creier.

– Am nevoie de cele mai multe dintre ele, nu-i așa? glumi Jake șovăitor, în timp ce doctorul atinge diverse locuri pe imaginile

rotative. Metastazele erau marcate cu un argintiu strălucitor, pe fiecare organ în parte. Există vreun loc care să *nu fie* mâncat de cancer?

Părinții lui stăteau stoici, pe două scaune din lemn demodate. Îi adresaseră doctorului mai multe de întrebări care, din câte înțelegea Jake, erau doar pentru el, pentru că ei purtaseră deja toate aceste discuții cu doctorul în particular. Era un exemplu abil al felului în care dai cuiva cu grijă o veste cumplită, oferind doar câte o fațetă a problemei, rând pe rând, până când totalul prindea contur. „De fapt, ai trecut de faza de «distrus» acum câteva luni. Ești cu un picior în groapă, puștiule“.

Mama lui avea lacrimi în ochi, dar era evident că plânsese deja destul înainte de întâlnirea asta, singură în dormitorul ei, poate, în timp ce Jake făcea surfing. Tatăl lui părea ca lovit de tren, dar cumva reușea să se țină tare. Jake se întreba cum arăta el. Știa că ar fi trebuit să fie supărat. Dar nu îl încerca niciun sentiment încă. Mâinile lui, bronzate de la fotbal și plajă, strângeau brațele scaunului atât de tare, încât i se depigmentau articulațiile degetelor.

* * *

– Dar de ce nu faci chimioterapie sau ceva? întrebă Dahlia o săptămână mai târziu.

Se plimba în sus și-n jos pe podeaua din dormitorul lui Jake, în timp ce el zăcea întins în pat, uitându-se pe fereastră și încercând să nu se gândească la nimic. Pe noptieră era o sticlă de calmante, dar nu avea prea multă nevoie de ele. Nu încă.

– Jake, spuse ea, așezându-se între el și fereastră, așa că era obligat s-o vadă.

– Ce e?

– De ce nu te duci la cel mai bun spital din țară, pentru chimioterapie, pentru un tratament experimental sau altceva? *Știi* că acum pot să vindece cancerul. Folosesc celule stem și medicamente speciale și sistemul tău imunitar. Mama ascultă NPR tot timpul.

– Am fost consultat de douăzeci și două de ori, zise el. Vreo trei prizi. Cum fereastra era blocată de Dahlia, se uita în tavan, simțind greutatea membrelor lui pe patul moale, atingerea hainelor pe piele, presiunea din plămâni în timp ce inspiră și expiră. Totul e temporar...

– Și...? insistă Dahlia.

– Și pot vindeca unele tipuri de cancer, iar altele încă... nu pot fi tratate. Adică, sunt cancere prin excelență. Și aș putea să fac chimioterapie, dar șansele de vindecare sunt mai mici de unu la sută. Ești bună la matematică? Pentru că, știi, unu la sută e cel mai mic procent. Așa că, mi-aș petrece următoarele patru luni vomitând, făcându-mă cenușiu, căzându-mi tot părul, arătând ca un schelet și mi-aș pierde mai întâi ambele picioare, pentru că acolo cancerul e cel mai avansat. Și aș fi un ciot scheletic, gri, care varsă tot ce înghite.

Zâmbea pentru că, deși era adevărat, era ridicol. Trupul lui, care se simțea atât de viguros pe pat, atât de viu, îi era măcinat pe dinăuntru.

– Dar.

Doar atât spusese Dahlia. Jake o înțelegea. Doar atât era de zis: „Dar”

Stătea pe marginea patului, unde lumina soarelui pătrundea prin fereastră, cuprinzând părul ei într-o vâlvătaie de foc. Își trecu degetele prin părul acela luminat de soare, ceea ce o făcu pe Dahlia să se îndepărteze. Aflase de celelalte două fete cu care fusese în noaptea aceea pe plajă și apoi despre multe altele. Îl făcuse otreapă cu afecțiune, când erau singuri pe plajă, în liniștea de la umbra stâncilor, dar când se dovedise că avea dreptate nu fusese prea bucuroasă. De atunci nu-l mai lăsase s-o atingă, deși devenise, cumva, singura fată pe care și-o mai dorea. Dahlia se afla aici doar pentru că îi părea rău că Jake era pe moarte.

Se întreabă câte fete ar simți la fel. Dacă le putea convinge sa vină aici, în casa lui, înainte de a deveni cu adevărat slăbit, poate că ar câștiga pariul dinaintea balului, pe care-l făcuse cu Cody: număr

le fete și numărul de partide. Putea să moară din postura de câștigător detașat.

– De ce zâmbești? întrebă ea.

– Mă gândeam... ce-ar fi dacă ți-ai scoate hainele?

– Asta n-o să se întâmple, zise ea râzând.

El îi oferi cel mai cuceritor zâmbet și întrebă:

– De ce nu?

Dahlia îl privi precaută.

– Nu fi scârbos.

– Ok, nu-i nevoie să-ți scoți hainele. Dar ce-ar fi dacă mi-aș scoate *eu* hainele?

– Chiar te folosești de situația asta ca să agăți fete?

Era jignită și nu-i venea să creadă, dar și impresionată... puțin de tot.

– Nu fete, zise el. Doar una. Pe tine. O luă blând de mână. M-ar face să mă simt viu. Și, știi, nu e contagios. Și e... ești tu.

El îi zâmbi. Glumea. Ba nu glumea. Voia ca Dahlia să-l sărute. Voia s-o atingă fără să se ferească. Și nu voia pe nimeni altcineva. Vedea mânia care încă se ascundea în ochii ei. Își amintea că o folosisese și o mințise. Înțelegea că o folosea și acum. Dar... Dahlia îl *înțelegea*. Așa stăteau lucrurile cu Dahlia.

Ea se ridică de pe pat și se îndreptă spre ușă. El credea că va pleca. În schimb, o auzi încuind și, o clipă mai târziu, se întoarse în pat.

* * *

Părinții lui așteptau pe hol, în fața dormitorului lui Jake, la plecarea Dahliei. A trecut pe lângă ei cu un „La revedere, domnule și doamnă Emmitt“ rostit încet, iar ei s-au prefăcut că habar n-aveau ce făcuseră ea și Jake. Sau poate că pentru ei pur și simplu nu mai conta – iubitele, regulile casei, precauția, toate lucrurile de acest fel deveniseră nesemnificative.

Jake stătea în prag, simțindu-și toată greutatea corpului prin picioare. Cât va mai putea simți lucrul acesta? Părinții l-au privit

fără să spună nimic atât de mult, încât devenise de-a dreptul stăpânitor. În cele din urmă, tatăl lui se căzni să vorbească:

– Jakey, vrem să te ducem în Estonia.

* * *

Restul conversației se derulă după ce toți trei citiseră cu glas tare o definiție din dicționarul aflat pe un raft din living, lângă șemineu:

Criogenie: înghețarea completă a corpurilor omenesti care tocmai au murit în speranța că descoperirile științifice vor permite reanimarea lor în viitor.

Sintagma „tocmai au murit“ era toată șmecheria. Dacă voiai să înșeli moartea prin înghețare, pentru a fi dezghețat la un moment dat, într-un viitor îndepărtat, când lumea va fi plină de curcubeie și acadele, și când toate felurile de cancer vor fi fost eradicate de zâne bune, cu înclinații medicale, mai întâi trebuia să mori.

Dar asta nu are niciun sens! Îți spui. Cu siguranță ar trebui să fi congelat cu mult înainte de a fi ucis de cancer. Ar trebui să te îngheți când boala este încă sub control, cât de cât. Ar fi mult mai ușor de luptat cu această maladie în viitorul acela imaginar, înainte ca boala să te fi distrus deja. Pare evident. Totuși, prin lege, nu era. Chiar dacă doctorii din Singapore reanimaseră cu succes un tânăr care se criogenase voluntar un an de zile, iar doctorii din Polonia resuscitaseră o femeie în vârstă, în ultimele faze ale unei afecțiuni cardiace, care își dorise să fie conservată pentru ca ea și soțul ei să moară împreună, la o dată ulterioară – în ciuda acestor cazuri și a zecilor de alte situații de acest fel, Statele Unite nu permiteau nimănui să recurgă la criogenie, dacă nu decedase deja.

Așadar, Estonia. Cu totul alte legi. Estonia, care ajuta oamenii să vină pentru proceduri mai neobișnuite. Mai periculoase. Sau chiar, ocazional, oarecum fatale.

Stăteau toți trei în bucătărie, unde prin fereastra cu vedere spre golf, în depărtare, puteau zări valurile înspumate, stârnite de briza ce bătea deasupra Oceanului Pacific.

– Există trei instituții care fac procedura asta, Jakey, zicea tatăl său.

– Tată, te rog. Nu mai am șase ani. Spune-mi Jake.

– Nu te răsti la tatăl tău, Jake, rosti mama. Încercăm să rămânem uniți.

– E în regulă, spuse tatăl lui, punând împăciuitor mâna pe brațul lui. Tatăl lui, bronzat, puțin ridat în jurul ochilor, cu un pulover care costa cât o mașină de lux luată la preț redus. Mama lui, elegantă și nerăritându-și adevărata vârstă. Aveau să treacă împreună peste greutățile astea, își zise Jake, și să-și dea seama cum să trăiască fără el.

Tatăl lui reluă discuția.

– Jake, există o instituție în Singapore, una în Dubai și una în Estonia. Se uitau pe o hartă, unde Estonia părea o țară mică, chiar la granița de nord-vest cu Rusia. Mama lui a deschis o broșură pe blatul din bucătărie și împreună au început să deruleze hologramele care prezentau fiecare pas al procesului de admitere. Unele erau filmări reale, cu alți pacienți. Erau niște imagini cu persoane care vorbeau în fața camerelor, spunându-și numele, afecțiunile și cât timp ar fi trebuit să „doarmă”. Filmările cu etapele ulterioare – cu oame-nii care se trezeau după congelare – erau animații, nu filmări adevărate pentru că, bineînțeles, nu făcuseră încă reanimări. Dar, potrivit broșurii, viitorul acela magic era foarte aproape.

Părinții lui Jake explicau logica pe baza căreia aleseseră Estonia, dar el nu-i asculta. Se uita la filmările reale, cu pacienți adormind, exact înainte de a fi înghețați. Păreau în regulă. Chiar nerăbdători. Când ai de înfruntat moartea sigură, orice posibilitate de a trăi vine ca o ușurare.

– Dar s-ar putea să nu mai fiți în viață când mă trezesc, zise Jake.

A rostit aceste cuvinte pentru că așa i-a părut că e politicos. Părinții lui voiau să știe că îi păsa de ei și că avea să le ducă dorul.

Însă Jake înțelegea deja că șansele de a fi reanimat erau infime. Chiar dacă s-ar mai fi trezit vreodată, toți cei pe care îi cunoștea ar fi fost deja morți, probabil. Asta era alegerea lui: agonie și moarte acum sau un adio scurt și un viitor neprevăzut.

Ceva mai târziu, când Jake se uita pe fereastra din bucătărie, conștientiză că tatăl lui nu mai vorbea. Observă că îl priveau amândoi, așteptând să audă ce decizie luase.

Alegerea a fost mai ușoară decât se așteptase.

– Da, hai s-o facem, zise el.

Întrebarea era când. Dar, și de data asta, a fost mai simplu decât crezuse. Trupul lui era încă puternic, bronzat și arăta perfect, chiar dacă putrezea pe dinăuntru. Putea să aștepte până la final sau putea să plece chiar acum – acestea erau cele două opțiuni valabile. După o plimbare lungă și o cină bună, el și părinții lui au hotărât să o facă acum.

La o săptămână după acea după-amiază însorită, Jake și tatăl lui erau într-un avion, spre Estonia. Jake nu-și luase adio de la nimeni. Somnul care-l aștepta sau moartea temporară, sau oricum ai vrea să-i spui, nu părea reală, câtă vreme nu le spunea prietenilor lui nimic. Îi va lăsa pe părinți să le comunice mai târziu. Sau niciodată. De ei depindea. Ce-i păsa lui? Avea să fie mort sau să trăiască fără ei, într-un alt timp.

6. ȘINELE

„Nu te mai holba, *rab proklyatyy*, sclav blestemat! își spuse Jake. De parcă n-ai mai fi văzut niciodată trenuri. Poartă-te normal.“

Dar chiar nu mai văzuse trenuri ca acestea. Sigur, Jake fusese de două ori pe o navă spațială. Călătorise prin lumea soarelui orbitor și prin cea a umbrelor tenebroase din minele de pe asteroizi, zburând prin vidul cosmic cu patruzeci de kilometri pe secundă. Dar altceva nu mai văzuse de când fusese reanimat.

Gara era dărăpănată, era mult jeg la îmbinarea podelelor cu pereții și pe treptele scărilor, orice colțișor unde prindea vopseaua era mâzgălit cu graffiti. Căile de acces erau pline de gumă de mestecat veche și pete negre de tutun. Totuși, era magnifică. Când au intrat în gară, pe platforma principală, peroanele atârnav zăbrele deasupra lor, sub o cupolă mare, din sticlă. La parter erau trenurile vechi, cele pe care le recunoștea Jake, deși erau și acestea mai aerodinamice, mai silențioase, aproape plutind pe șine, în timp ce opreau în stație sau începeau să alunece din nou. Deasupra erau trenuri care doar cu greu mai puteau fi numite astfel. Erau niște capsule plutitoare, în tuburi pneumatice translucide, ca sistemele de corespondență antice, ale clădirilor de birouri din filmele vechi, pe care le urmăreau mama și tatăl lui cu plăcere. Capsulele treceau în toate direcțiile, executând un dans grațios prin aer. Și, de jur-împrejur, zidurile exterioare erau prevăzute cu spații de aterizare pentru vehiculele aeriene. („Pentru auto-drone“, îi șopti Kostya.)

Câteva drone goale erau parcate ici și colo, insecte sclipitoare din metal, cu aripile închise – aterizate din pricina furtunii de zăpadă bănuia Jake.

În ciuda ninsorii, Jake zări prin paravanul întunecat un dirijabil negru plutind în apropiere.

– Purifică aerul din orașe și sunt pilotate de deținuți, șopti Kostya. Nu sunt pentru supraveghere, așa că nu te mai zgâi!

Îl împunse pe Jake cu cotul.

Kostya nu părea uimit de ce se afla în jur. Nu fusese niciodată înghețat. Lumea în care se aflau era lumea lui și îi venea greu să si amintească faptul că Jake era din alt timp.

– Mergem spre est, o să luăm căruța, zise Iulia în rusă, îndreptându-i spre trenurile mai vechi, de pe platforma principală.

Gara era aglomerată, deși nu ticsită. Interiorul era puternic luminat, în contrast total cu noaptea troienită de afară. Jake își trase căciula mai jos când văzu un trecător uitându-se la el. Textura artificială a feței lui era vizibilă? Sau atrăgea atenția pentru că se tot holba? Se aplecă mai aproape de Kostya, în timp ce mergeau.

Acum, când știa cum să-i recunoască, Jake vedea deținuți peste tot. Pe străzile întunecate, în drum spre gară, fuseseră alți gunoieri și câțiva pe care Iulia îi numise electricieni, care se târau în jurul unei deschizături pe stradă, cu trupurile cocoțate pe cărucioare care puteau fi introduse în spațiile de sub asfalt, cu brațele și degetele încorporate într-o instalație de unelte. Aici, în gară, era alt electrician care meșterea sub unul dintre peroanele superioare, unde el (sau ea) lucra în tăcere la sistemul de iluminare.

– Nu te mai holba, șopti Kostya din nou. Ți-am spus despre deținuți.

Dar abia dacă îi pomenise lui Jake despre ei. Kostya îi povestise atât de puțin despre Rusia și Jake întrebese și mai puțin, pentru că subiectul era dureros pentru prietenul lui. Petrecuseră o mare parte din timp împreună, încercând să se facă unul pe altul să râdă.

Iulia cumpără bilete de la ghișeu, folosind toate monedele pe care i le dăduseră și alte câteva din buzunarele proprii, pentru a nu asocia achiziția cu creditul ei, presupunea Jake. Asta le oferi un moment de intimitate lui Jake și Kostya.

– De ce e cu noi? șopti Jake. E atât de neclar! O să ne denunțe? Kostya scutură din cap.

– Ar fi putut să o facă deja. De mai multe ori.

– Atunci, de ce? Practic, eu... am atacat-o. De ce ne-ar ajuta?

– Nu râde, da, cred că... pentru că ești american, șopti Kostya. Americanii pentru noi... e ca și cum ai întâlni pe cineva care trăiește pe fundul oceanului sau pe Lună. Bineînțeles că vrei să știi mai multe, vrei să discuți mai multe.

– Peronul doisprezece, zise Iulia senină, când se întoarse cu biletele.

Bucuria i se stinse o clipă mai târziu, când văzu trei polițiști intrând în partea principală a gării. Iulia se uita cu încăpățănare în pământ, în timp ce mergeau pe peron.

– Se uită la noi?

– Nu, stai calmă, zise Kostya. Doar patrulează.

Dar el adoptase aceeași postură, cu privirea în pământ, târșâind pașii, cu Jake în urma lui.

Când ajunseră la peronul doisprezece, lui Jake i se păru că polițiștii se opriseră să verifice mulțimea. Iulia îl trase după ea, dincolo de platforma suspendată a gării, unde stăteau în bătaia rafalelor de zăpadă și vânt, unde niciun călător nu și-ar fi dorit să fie. Se uită în urmă și oftă.

– Polițiștii au plecat, le spuse ea.

Tremura în atmosfera geroasă, gârbovindu-se sub gulerul hainei. Jake și Kostya, care nu simțeau nici pic de frig, care înduraseră temperaturi extreme, mult mai severe decât oriunde pe Pământ, stăteau strâns lipiți de fată, ca să o încălzească.

– Nu trebuie să stai cu noi, zise Jake. Poți să ne dai biletele și să te duci acasă.

Iulia râse.

– Credeți că vă puteți urca în tren singuri și să vă descurcați până în est? îi întreabă ea în limba rusă. O să vă scoateți hainele și căciula pentru că o să atrageți atenția, dacă le păstrați atâta vreme. Veți călători întreaga zi până veți ajunge la capătul liniei. Arătați a oameni, dar nu îndeajuns pentru atâtea ore în care oamenii se vor zgâi la voi. Apoi șopti în engleză: Vor observa că nu sunteți normali.

– Poliția?

– Oricine! Vorbea tot rusește, părând că a decis că era mai sigur așa, în acest loc public: Și noi denunțăm deținuții. Așa obținem mai mulți.

Dădea din cap spre o platformă vizibilă din poziția lor. Deda subțitul peronului, doi deținuți electricieni lucrau la cablurile de sub plăcile din plafon.

– E adevărat, încuviință Kostya fără tragere de inimă. O să m-dăm singuri de gol.

– Tu... vii cu noi, cu trenul, atunci? întreabă Jake.

– Am ore vineri după-amiază. Trebuie să mă întorc până atunci.

– Ce zi e azi? întreabă Jake.

– Miercuri. E momentul perfect. Și poate o să-mi oferiți inspirație pentru lucrarea mea de sfârșit de semestru.

Jake și Kostya au avut un schimb de priviri, iar Kostya a șoptit „American“. Cât de ciudate deveniseră oare lucrurile în America încât să i se pară atât de interesant?

– Estonia face parte din Rusia acum, zise ea, întrerupându-i firul gândurilor, așa că părinții tăi au ales locul greșit. Ghinion.

– Mi-ai spus doar fragmente din poveste, zise Kostya. Asta a fost adevărat. Până de curând evitaseră subiectul. Vreau să aud și restul

* * *

Iulia, încă tremurând în haina ei grea, îl îmboldi pe Jake:

– Părinții tăi aleg Estonia. Pe urmă, Rusia alege Estonia. Și multe alte țări – chiar până în vestul îndepărtat al Germaniei.

Se uită la Kostya pentru confirmare și el dădu aprobator din cap.

Au invadat acele țări? întrebă Jake. A fost un război?

- Într-un fel, a spus Kostya.

Știi ce e Războiul Rece? întrebă Jake. Între sovietici și America? Întrebă Iulia în șoaptă, pentru că pusese întrebarea în engleză, gândindu-se la vocabularul lui limitat.

- Da, cred că da.

Nu moțaise la toate orele de istorie din liceu; din când în când, mai fusese și atent.

Acesta a fost Războiul Genomului. Un fel de război filosofic. Ce este în regulă să facă oamenii și ce nu.

Gesticulă spre corpul lui Jake, care era complet acoperit, dar pe care îl văzuse gol cu puțin timp în urmă.

- Asta e în regulă în Rusia, spuse Jake încet, arătând spre el, apoi la Kostya. Dar nu în America?

Iulia scutură din cap.

- Nu mai știu ce fac în America. Dar nu asta. Ei modifică ADN-ul, schimbă corpurile. Biologic. Orice dorești. Cel puțin, asta aflăm. Pușii rămân puri, dar fac mașinării ca astea. Aruncă o privire spre deținuții de sus. Și ca voi.

- Nu au murit atât de mulți în războiul ăsta, zise Kostya, dar au schimbat alianțele și politica. S-au schimbat și cei cu care putem comunica.

- Când ai ajuns în Estonia, te-au înghețat? întrebă Iulia.

Depart pe șine, vizibile acum prin zăpada vânturată, erau farurile trenului lor. O masă argintie și lucioasă aluneca spre ei, sclipind din pricina fulgilor mari, când cădeau pe ei luminile din gară.

Peronul se umplea, chiar și aici unde erau expuși intemperiilor. Iulia se înclină ca să blocheze orice trecător care i-ar fi putut remarca pe cei doi însoțitori ciudați. Cu fețele ascunse, erau doar trei tineri care s-au strâns la un loc, ca să se încălzească.

Văzând că Jake nu răspunse, Iulia întrebă:

- Te doare când ești congelat?

- Nu, nu chiar, zise el.

7. SOMNUL

Adormirea nu era lipsită de dureri, dar nu era atât de rău. Pe ansamblu, Jake decise că filmulețele de prezentare fuseseră destul de exacte.

Estonia era o țară care prețuia identitatea sa medievală, în ciuda celor câteva clădiri moderne din orașul în care aterizaseră el și tatăl lui. Era iarnă și acoperișurile înclinate și turlile bisericilor erau grele de zăpadă. „Precum casele din turtă dulce“, își spuse Jake. Era, într-un fel, începutul unei povești.

Abia când ateriză avionul îi dădu prin gând că avea să fie ultimul zbor cu avionul din viața lui sau, cel puțin, din această etapă a vieții sale.

Mama lui răinăsese acasă, pentru că nu voia să-l împovăreze și mai mult stând înlăcrimată în preajma lui. În secret, Jake se simțise ușurat. Tatăl lui făcea comentarii într-un șir neîntrerupt, în timp ce mașina îi ducea spre centrul de internări.

– Vezi castelul de peste râu? Ai observat că aici nu mai au șoferi deloc? Am citit că în centrul orașelor s-a impus acest lucru aproape în întreaga Europă de Est. Uite, încă un castel – nu, e o biserică.

– Tată, murmură Jake, cu fruntea lipită de fereastră. Chiar nu dau doi bani pe asta. Nu mă mut aici. Sunt aici doar ca să-mi înlocuiesc sângele cu antigel și să adorm.

– Îmi pare rău. N-am vrut să pară ca și cum, știi, ne aruncăm în abis de pe stânci sau ceva asemănător.

– Nu, doar eu mă arunc în gol.

Centrul de internări era o clădire modernă, din sticlă, cu vedere spre un lac înghețat. Jake și tatăl lui au cerut să li se facă turul spațiilor de depozitare înainte ca Jake să înceapă procedura. Depozitul, o clădire enormă, cărămidie, ca o cazarmă, se afla la mică distanță în pădurile troienite. Au fost sfătuiți să-și păstreze hainele pe ei în timp ce se plimbau prin spațiul cavernos, păstrat la o temperatură de circa zero grade Fahrenheit. Șirurile de capsule metalice, în fiecare dintre ele fiind un corp uman înghețat sau un spațiu care aștepta să fie ocupat de un corp uman congelat, ajungeau până la tavan în toate direcțiile. Ghidul lor, o femeie fermecătoare, de vârstă mijlocie, în halat de laborator, se oprea din când în când să arate un specimen foarte interesant.

– Acesta este un străbunic din Germania, le spunea ea, punând mâna pe o capsulă din apropiere și citind, de pe afișaj, detaliile despre ocupant. Va fi reanimat când protocoalele privind prelungirea existenței vor putea să-i asigure încă douăzeci de ani de viață. Și aici, este unul dintre cei mai tineri clienți ai noștri. Este o fetiță de opt ani, cu o tumoră cerebrală inoperabilă, de pe lista pacienților noștri diagnosticați cu cancer la creier, evident. Avem informații estimative privind data la care toate tipurile de cancer ar trebui să fi fost deja vindecate. Putem doar să facem presupuneri bine documentate, firește, dar progresele din ultimul deceniu ne dau nenumărate motive să fim optimiști. A, iar aici, fata asta are cincisprezece ani, e doar puțin mai mică decât tine. Suferă de o boală neurologică.

Jake atinse o capsulă metalică de pe raftul cel mai de jos. „Nici n-o să știu că sunt aici, își zise el. O să mă trezesc ca și când nici n-ar fi trecut timpul. Ca prin farmec.”

O oră mai târziu, Jake era pe masa de operație, cu o pătură încălzită peste trupul gol. Tuburile perfuziei șerpuiau spre aparatul din stânga, care bâzâia. La fereastra sălii se vedea tatăl lui, care-l privea cu o expresie optimistă – ba, nu. *Disperată*. Bineînțeles, toți erau

disperați. Nimeni nu venea aici altfel. În timp ce se uita la tatăl lui prin geam, Jake simțea un nod în gât. Avea să plângă. Nu voia să plângă. Nu voia să plângă. Nu voia să plângă deloc...

– Ești pregătit? îl întreabă cu blândețe medicul anestezist.

Jake abia își stăpânea lacrimile, ochii îl usturau.

Confirmă, dând din cap.

– Sunt gata.

O clipă mai târziu, anestezicul a început să-și facă efectul. Îl simțea la început ca pe un gust ciudat în gât și un prurit de-a lungul arterei din brațul stâng. Apoi s-a simțit din ce în ce mai destins, îndepărtându-se tot mai mult de sala de operații, de doctor. Se gândi la toate fetele cu care se culcase, la tot alcoolul pe care-l băuse, la toate zilele petrecute pe plajă, la băile făcute în zorii zilei, la nopțile târzii în jurul focului de tabără, la dimineațele de sâmbătă când lenevea până târziu în pat. Toate astea se îndepărtau de el. Deveneau nesemnificative, de parcă ar fi fost vorba despre viața altcuiva, ca și cum ar fi fost trăite de altcineva. Ar fi trebuit să se poarte mai frumos cu fetele acelea. Dahlia. Îi plăcuse de ea. Ar fi trebuit să i-o dovedească.

Presupunea că acum adormise. Nu simțea durere, însă erau alte senzații ce încă persistau. Ceva rece, antiseptic și impersonal îi curgea prin vene. Știa că era crioprotectorul. Prin intermediul lui, celulele vor fi împiedicate să formeze cristale de gheață. Antigetul uman. Când îi ajunsese la nivelul gurii, el a constatat că acel crioprotector avea gust de novocaină și câine ud. Apoi, întuneric total, fără nicio percepție senzorială. Nu era un somn de moarte, ci un repaus, o așteptare.

8. TRENUL

– La naiba, zise Iulia, dar nu și-au dat seama imediat dacă replica se referea la poveste sau la altceva.

Îi dădu un ghiont lui Jake și el îi urmări privirea. Un bătrân arăta cu degetul spre Kostya. Când îl surprinse pe Jake privind-l, întoarse ochii, apoi bărbatul îl prinse de mânecă pe alt bătrân și împreună se îndepărtară prin mulțime.

– La naiba, repetă Iulia, dând din cap spre Kostya.

Gulerul hainei lui Kostya era răsfrânt și fularul i se ridicase pe gât. Cusătura dintre craniul cu piele refăcută și carnea artificială de pe gât era, în luminile puternice, vizibilă cu ochiul liber.

Iulia îi scoase repede fularul lui Kostya și îl legă la gâtul ei, apoi îi ridică gulerul până îi ajunse la bărbie. Pentru mai multă siguranță, își schimbă căciula cu a lui.

Navetiștii roiau pe peron, în timp ce trenul lor se opri, în sfârșit, din mișcare. Toată lumea din jur vorbea doar rusește. Oare era numai imaginația lui Jake care îi juca feste când auzea cuvântul „*katorzhnik*“, „deținut“, plutind spre el?

– La naiba, șopti el.

Dintr-o privire scurtă, au observat că bătrânii se îndreptau spre polițiștii care se odihneau la capătul peronului.

– Nemernici bătrâni! huidui Iulia.

Îi împinse mai departe pe peron, scoțând biletele din buzunarul ei când ușile trenului se deschiseră. Iulia îi împinse pe Jake și pe

Kostya în fața ei, în cel mai apropiat vagon, printre pasagerii înghețați. Afară, bătrânul arăta cu degetul tremurând spre tren, spunându-i „*Katorzhnik, katorzhnik!*“ cu patru polițiști după el.

– Kostya, șopti Jake, împingându-l discret.

O pereche de ochelari de vedere demodați ieșeau din buzunorul hainei unei femei în vârstă.

Cu o mișcare rapidă, Kostya luă ochelarii și și-i puse pe nas. Nu avea urechi care să-i susțină, dar brațele se înfipseră sub căciula lui Iulia îl împinse pe un scaun și-i puse în mâini o cărticică. Ea și Jake se așezară în dreptul culoarului.

Poliția intrase în vagon cu bătrânul.

– Un tânăr cu fular roz, spunea acesta, mijind ochii înspre pasageri.

Jake îndrăzni să-l privească pe Kostya. Cu ochelarii și cartea, părea un simplu student înfrigorat, dornic să se închidă ușile trenului. Bătrânul și polițiștii au trecut direct pe lângă Kostya și apoi în vagonul următor, fără să mai privească în urmă.

În câteva minute, trenul se puse în mișcare.

Iulia se aplecă aproape de Jake și întrebă:

– Chiar credeai că o să te mai trezești?

Jake ridică din umeri.

9. TREZIREA

O săptămână, un an, un deceniu sau o viață de om – oricât timp ar fi trecut, Jake a resimțit totul de parcă ar fi fost doar o clipă – Jake se trezea în țipete, ecouri și lumini puternice. Strigătele omenești se amestecau cu alte zgomote, într-o disonanță iritantă – scârțâitul ferăstraielelor de oase, tânguitalul perforatoarelor, vuietul aspiratoarelor, sâsâitul scânteilor electrice. Mirosurile pestilențiale veneau în valuri, o fiertură de sânge cu iz de cupru, carne arsă, metal, fum, sudură, vomă.

Simțea o apăsare. *Presiune*. Își simțea picioarele și brațele, din pricina presiunii exercitate asupra lor. Numai că era mai mult decât atât; devenea altceva.

Jake deschise ochii când recunoscuse senzația: „Durere! Fir-ar să fie, cât de multă durere!”

Urlă. Tipa într-o lume tulbure, pentru că era încă pe jumătate anesteziat, iar ochii vedeau totul ca prin ceață. O clipă mai târziu, pupilele și-au amintit cum să focalizeze, iar totul în jur i-a apărut clar în fața ochilor. Era legat de un pat, asemănător celui în care adormise, dar nu mai era în același loc. Adormise într-un centru steril de internări și se trezise într-un film de groază. Niște oameni stăteau deasupra lui în halate de laborator stropite, purtând măști pe toată fața. Și îl străpungeau cu ace și-l tăiau în bucăți.

Urlă din nou.

– „*Rak vylechen – Chyort voz'mi!*” se răsti nervos bărbatul de lângă capul lui Jake. „*Ty smotrish smes'? Ili ty spish?*” Jake nu vorbea rusește pe atunci, dar mai târziu, când învăța limba, avea să-și

amintească foarte clar că bărbatul spusese: „Cancerul e vindecat. La naiba! Urmărești amestecul? Sau dormi?”

Jake a încercat să se zbată, dar era ținut bine pe loc. Încă o împunătură de ac în umăr, apoi senzația rece a seringii care se golea în el. Din fericire, durerea s-a mai ameliorat, dar încă putea să *vada* totul. Îi tăiau picioarele, jupuiindu-i tălpile și pielea, de parcă era un porc la abator. Doi bărbați se chinuiau cu un aparat enorm, care se înălța deasupra lor, atașând tuburi în oasele care-i mai rămăsesera lui Jake. Un tub se înfipse în albul strălucitor al osului abia tăiat din coapsa lui Jake, care îmbătrâni, se închise la culoare și se îngroșă foarte repede, apoi începu să se îndoiaie, în timp ce mașina huruia. Îi acopereau scheletul cu metal.

Acesta era depozitul, înțelese el vag. Se afla în locul pe care îl vizitaseră el și tatăl lui; era în incinta în care fusese lăsat să se odihnească în capsula metalică. Spațiul înalt se pierdea în întuneric deasupra lui; lumini uriașe, orbitoare, care-l scăldau în alb; nori de aburi în jurul vizierelor oamenilor, pentru că aerul era aproape la fel de rece ca atunci când Jake venise prima dată în vizită. În toate direcțiile erau grupuri de bărbați, asemănătoare celui strâns în jurul lui, dezmembrând oamenii, refăcându-le oasele. Un bărbat foarte bătrân zăcea pe o masă, în apropiere, cu gura deschisă ca să spună ceva, în timp ce oamenii erau ocupați să-l disece. Nu ieșea niciun cuvânt. Putea doar să se holbeze la ce mai rămăsese din el.

Începeau să lucreze la brațele lui Jake. Când îi tăiară mâna dreaptă, Jake urlă din nou, chiar înainte să leșine.

* * *

O săptămână plină de străfulgerări de moment:

Jake stătea pe picioare noi, scheletice, care, undeva, în cadrul metalic, conțineau resturi din membrele lui umane, din oasele lui de om. O doctoriță stătea în fața lui, cu o lanternă într-o mână și o componentă de calculator înfășurată în jurul celeilalte.

– Piciorul drept, ordonă ea într-o engleză rudimentară. Stângul. Acum, dreptul.

Jake putea să își miște picioarele noi. Îi luase câteva minute să se obișnuiască, dar nu mai mult de atât. Cumva, propriii nervi fuseseră legați de membre. Nu era loc de groază sau confuzie în locul acesta. Lucrurile *existau* pur și simplu. Ridică ascultător mai întâi un picior, apoi pe celălalt.

– Brațele, ordonă ea.

Era orbit de lanterna femeii și de luminile puternice de deasupra.

– Îngustează ochii, porunci ea. Te vei adapta.

Încercă ce-i spunea ea, mijind ochii spre luminile puternice. Ochii lui au făcut imediat ceva ce nu mai făcuseră până atunci – au schimbat modul în care el percepea lumina, o estompau, permițându-i să vadă la fel de bine și în zonele întunecate ale camerei. Îi schimbaseră ochii, ceea ce explica, probabil, de ce simțea că îi luase foc capul.

Se uită spre umbrele îndepărtate, de pe cealaltă parte a depozitului, reușind să distingă fiecare detaliu. Capsulele metalice în care fuseseră toți înghețați erau stivuite, goale acum, de-a lungul peretelui din spate. Cadrele înalte, care conținuseră cândva capsulele, erau dezamblate și scoase pe o rampă de încărcare. Întinderea nesfârșită a podelei din depozit era acoperită cu sânge, bucăți de carne și alte obiecte și lichide mai greu de identificat. Jake încă detecta niște mirosuri în aer, dar simțul său olfactiv se schimbase, era diminuat. Auzul, pe de altă parte, era ascuțit. O echipă de curățenie se târa pe podea cu furtunuri, împingând totul în scurgeri, iar clipocitul apei ajungea clar până la urechile lui.

– Brațele! îi aminti femeia.

Îndoi brațele pe rând.

După o serie lungă de mișcări simple, doctorița dădu din cap.

– Destul, îi spuse ea.

Unealta înfășurată în jurul mâinii stângi șerpui în față, se înfipse într-un receptacul de sub coastele lui metalice și cristalizate. În

spatele acelor coaste erau bucăți din vechiul său corp. Un val de euforie când un analgezic opioid se descărcă în noul său sistem circulator. Apoi bâzâitul unor perforatoare minuscule și al zecilor de instrumente de mici dimensiuni, care înțepau, tăiau și răsuceau, senzațiile provocate de ele fiind diminuate de medicamente, dar încă perceptibile, în timp ce ea făcea mici ajustări pe noul său trup

* * *

Jake într-un grup de zece, urmărind mișcările altui doctor care stătea cu fața la ei. Tânărul stătea ghemuit, sărea în sus, se învârtea pe loc. Mișcările lui erau copiate de cei zece noi... ce erau ei? Oameni? Mașini? Pe Jake îl dureau toate părțile corpului, o durere care ardea, care se răspândea spre interior, din metalul nou implantat și spre exterior, din creier și inimă.

Doctorul spunea câte un cuvânt rusesc pentru fiecare acțiune, iar oamenii-mașini îl repetau cu glas tare. Încă își păstrase fiecare vocea proprie, timbrul personal. Jake trebuia să stea cu ochii pe lider, dar când și-a făcut curaj și a privit spre ceilalți a văzut cum arătau, cum arăta și el, probabil: cu formă umană, dar refăcuți din metal transparent, închis la culoare, având coastele, osatura brațelor și a picioarelor și claviculele foarte proeminente. În interiorul cutiei toracice din metal se afla ce se mai salvase din organele umane ale fiecăruia, ținute la un loc de rămășițele roz și carnoase ale trunchiului.

Iar fețele... fețele erau cumva identice și unice totodată. Erau ca niște măști, pentru că ceea ce părea să fie pielea acoperca doar partea din față a capului, până în locul unde ar fi trebuit să fie urechile (dar nu mai erau). Totuși... fiecare față era diferită. Toți păreau tineri sau, poate, *fără vârstă* ar fi o expresie mai bună, bărbieriți, cu ochii luminoși, însă trăsăturile fiecărei fețe erau diferite. Erau, după cum spera Jake, trăsăturile personale care alcătuiseră fețele lor adevărate înainte să fie modificate. Dar era imposibil să se vadă, pentru a ști sigur, întrucât în depozit nu erau oglinzi.

– Săriți, aruncați-vă spre stânga, atingeți podeaua și săriți din nou, ordonă tânărul în limba rusă, traducând prin gesturi.

Jake îl urmărea alături de ceilalți, iar corpul său nou deprindea cu ușurință fiecare mișcare.

* * *

O femeie severă, într-un halat de laborator, îi făcu un semn lui Jake și spuse în rusește:

– Lovește-l!

Jake stătea în fața unui doctor și femeia îi ordona să-l lovească.

– Da, lovește-l! repetă femeia cu asprime, în engleză de data asta, când Jake părea că ezită.

Trecuseră zile în șir de când se trezise, din câte reușea să-și dea seama, deși era lăsat inconștient cu atâta regularitate, încât îi era greu să perceapă trecerea timpului.

– Fă-o acum, spuse femeia pe un ton ferm.

Victima lui Jake părea complet netulburată de ordin, așa că Jake o lovi cu brațul drept. Numai că nu a putut să termine corect acțiunea. Lovitura a fost doar ca o mângâiere. N-a fost timp pentru confuzie, nici pentru vreun alt sentiment.

– Acum, brațul stâng! ordonă femeia.

Jake încercă din nou cu brațul stâng, care era, după cum observa, la fel de agil ca dreptul. Abilitatea de a fi dreptaci îi fusese înlăturată, la fel ca atâtea alte părți din corpul lui. Cu toate astea, nu a reușit să-l lovească pe bărbatul acela nici cu brațul stâng.

Victima îl privea placidă pe Jake, iar femeia a dat aprobator din cap. Jake a înțeles: acum erau sclavi și erau creați astfel încât să nu-și poată lovi stăpânii.

* * *

Sute de oameni noi, pe jumătate mecanici, toți cei care fuseseră treziți din somnul criogenic, umblau prin depozit, ca o turmă de creaturi extraterestre speriate de un prădător. Jake putea să alerge acum, să fugă de-a binelea. Antrenorii lor stăteau în mijlocul spațiului, iar

sclavii alergau într-un cerc larg în jurul lor, din ce în ce mai repede iar picioarele noi răspundeau la comenzi, purtându-i cu viteze pe care oamenii nu le puteau atinge. Într-o debandadă de nedescris.

O mică secțiune din peretele exterior al depozitului era din sticlă și, pentru că afară era noapte, geamul devenise oglindă în lumina puternică din interior. O oglindă! Pe parcursul mai multor ture în timp ce Jake descoperea că plămânii lui puteau transporta ușor aerul în corpul nou, chiar și la viteze mari, se mișcă spre cercul exterior al gloatei. Când ajunse la margine, s-a văzut în sticla ca oglinda, când a trecut prin dreptul ei. Ochii săi modificați au captat imaginea cu ușurință. Fața lui... fața lui era o imitație a celei adevărate. Se consola măcar cu atât. Nu era o clonă fără identitate. Arăta ca Jake.

* * *

În ultima zi petrecută în depozit, doctorii au activat un dispozitiv nou în corpul tuturor sclavilor. Apoi Jake și ceilalți au fost instruiți cum să-și ajusteze setările de pe panoul aflat în partea de jos a cutiei toracice.

Jake a simțit o furnicătură în tot trupul, o senzație care era cumva rece și caldă în același timp. În câteva clipe, cadrul metalic al trupului său nou a început să se umple cu un lichid gros și ciudat. Li se întâmpla tuturor, iar depozitul a fost invadat de icnete de uimire. În mai puțin de un minut, pielea artificială crescuse și mascase toate părțile din cristal și metal. Jake privi uluit cum oasele picioarelor și brațelor lui dispăreau sub acest înveliș.

Niciunul dintre oamenii reconstruiți nu mai putea să plângă, însă unii sclavi, cam jumătate din ei, vărsau lacrimi adevărate, se căinau prin gesturi și suspine când își vedeau trupurile acoperite de ceea ce semăna a carne umană. Când erai reconstruit, orice semn al fostului tău trup era prețios. Jake plângea alături de ceilalți. Nu mai rămăsese nimic, de fapt, cu excepția umanității pe care și-o amintea și pielea asta artificială, care era ca un memento, un cadou.

10. ÎN TRE VAGOANE

Iulia le găsisese două scaune pliabile, în zona pentru bagaje dintre vagoane. Aici era mult mai frig, aerul rece pătrundea nestingherit prin ușile neetanșe ale trenului, așa că nu era nimic suspect în faptul că stăteau toți trei cu hainele de iarnă încheiate până la gât.

Ea căzuse într-o reverie, în timp ce Jake îi vorbea despre depozit. Când se opri din povestit, fata continuă să-l privească fix, tulburată, cu buzele întredeschise.

Se dezmoști și spuse:

– Asta a fost...

Dar se opri fără să mai termine propoziția și, pe bune, își zise Jake, ce-ar fi putut spune? O nouă emoție se furișase pe fața ei: mila.

– Biletele!

Au tresărit toți trei la unison. Jake aproape uitase de el însuși, dar își aminti în ultima clipă că nu trebuia să-și lase fața la vedere, așa că lăsă capul în jos când se întoarse spre tânărul în uniformă de controlor, care apăruse atât de brusc între vagoane. Kostya nu a fost la fel de grijuliu și se uită direct la acesta înainte să coboare privirea.

– Am eu biletele, spuse Iulia în rusește, pe un ton aspru, care reuși să-i distragă atenția controlorului de la Kostya.

Îi întinse biletele, unul câte unul, ca să le poată scana.

– Știți, le-am scanat deja când ne-am urcat în tren, îi spuse ea.

– Eu tot trebuie să-mi fac meseria, răspunse controlorul.

Ceva în vocea lui suna mai prietenos decât se aștepta Jake. Privind în sus, pe sub chipiul lui, Jake observă că era doar cu câțiva ani mai în vârstă decât Iulia, cu un soi de privire flămândă, pe care Jake o cunoștea din liceu. Era un bărbat care nu-și petrecea tot timpul gândindu-se la fete, doar nouăzeci și nouă la sută. Ultimul procent trebuia să ajungă pentru toate celelalte aspecte ale vieții, cum ar fi: să-și câștige existența și să-și amintească să se îmbrace.

– Sunteți în vacanță? întrebă controlorul, uitându-se de la Iulia la Kostya.

– O situație familială! răspunse Iulia.

Părea supărată, ceea ce atrase imediat privirea bărbatului înăpoi spre ea.

Cumva, în ultimele zece secunde își desfăcuse nasturii de sus ai bluzei, pe sub partea din față a hanoracului, care era deschisă, decolteul fiind astfel vizibil. Ochii controlorului se fixară asupra pieptului ei, în timp ce își făcea de lucru cu scanatul biletelor rămase.

– Te pot așeza într-un loc mai călduros, spuse el, privind spre sânii ei. Jake bănuia că Iulia făcea ceva cu brațele pe sub haină, ca să-i împingă în sus și să-i scoată și mai mult în evidență. Pot să găsesc un loc pentru voi – mă rog, pentru voi *toți*, adăugă el mărinos, fără să se uite cu adevărat nici la Jake sau Kostya de data asta, deși își îndreptă scurt privirea către fața Iuliei. Un stres mai puțin pentru călătoria voastră.

– Poate mai târziu, îi spuse Iulia, plimbându-și nonșalantă mâna în jos, pe gât.

– Deci... la revedere, atunci, zise tânărul.

El ezită, ca și cum Iulia ar fi putut uita că se oferise să se culce cu el și voia să-i dea ocazia să-și amintească. Întâmpinând doar o tăcere de piatră în privirea ei, a trecut în vagonul următor, prin ușa deschisă.

– Așa flirtează rușii? o întrebă Jake după ce ușa s-a închis bine în urma controlorului, lăsându-i aproape singuri în zona de bagaje. Fără să zâmbească vreodată?

– Noi nu zâmbim decât dacă ceva e nostim, îl informă Kostya. Ți-am spus asta.

– A fost nostim, spuse Jake, imitând postura Iuliei când își împinsese sâni în sus.

– Americanii, spuse Iulia clătinând din cap în timp ce-și încheia bluza. Transformă totul în glumă...

Controlorul se opri să se uite în urmă, prin ușă, iar Iulia îl prinse pe Kostya de gulerul hainei și-l trase spre ea, pentru un sărut prelung. Controlorul îi privi cu durere preț de o clipă, apoi se întoarse în sfârșit cu spatele.

– A plecat, zise Jake.

Kostya se uită la Iulia oarecum șocat când ea se dezlipi de buzele lui. Jake, care citea atât de ușor fața artificială a prietenului său, nu mai văzuse niciodată expresia aceea – un amestec de rușine și surpriză. Kostya privea neajutorat în jos, la mâinile lui, când Iulia îi dădu drumul.

– Îmi pare rău. A fost cel mai rapid mod de a scăpa de el. Când observă cât de tulburat era Kostya, îl întrebă în engleză: E atât de cumplit să fii sărutat? Buzele tale parcă ar fi adevărate.

Kostya scutură din cap, prea încurcat să mai spună ceva. Iulia își mască stânjeneala îndreptând gulerul lui Kostya, ca să-i ascundă mai bine fața și gâtul. Apoi i l-a aranjat și pe al lui Jake, care se minună din nou de toate detaliile pe care le-a observat când a văzut-o de aproape: pielea ei, porii, firele din sprâncene, buzele, toate ușor imperfecte și, prin urmare, frumoase.

– Ce e? întrebă Iulia, observându-i privirea scrutătoare.

– Atât de adevărate, spuse Jake.

A durat nouă luni până au ajuns la centura de asteroizi. Nouă luni petrecute pe platforma de încărcare a navei miniere ticsite cu sute de sclavi. Dormeau pe rafturi, erau hrăniți cu tuburi, mai erau trimiși pe rând în spațiul pentru reziduuri, ca să-și golească intestinele, atât cât aveau. Erau învățați să-și folosească brațele secundare pentru activitățile de finețe, cum ar fi extragerea minereului sau folosirea unor instrumente infinitezimale, de mare precizie, și să-și folosească brațele obișnuite pentru munca de jos. Dar cea mai mare parte din timpul petrecut la bord trebuiau să suporte incandescenta chinuitoare a unui ecran de studiu. O femeie necunoscută de pe ecran le băga în cap limba rusă, ore în șir.

Jake se obișnuise cu modul în care arătau noile sale mâini, întregite de carnea artificială asemănătoare celei umane, în lumina albă a ecranului de studiu.

„*Da. Nyet. Da, ser. Ya budu. Nemedlenno. Moya ruka slomana. Chto-to sluchilos's moim datchikom geograficheskogo polozheniya. Ya nuzhdayus' osnovnogo sredstva k sushchestvovaniyu*“. „Da. Nu. Da, domnule. Așa voi face. Imediat. Am brațul rupt. Ceva s-a defectat la senzorul de geolocație. Am nevoie de suportul de subzistență.“

Și, bineînțeles: „*Platina, platina, platina!*“ Platină. Platina e Dumnezeuul vostru acum. Platina e Sfântul Graal, dorința cea mai arzătoare. O veți extrage din asteroizi, sângele prețios care hrănește piețele rusești flămânde de acasă.

Pe nava de transport și-au întâlnit șefii. *Boss* – cuvântul era la fel în engleză și în rusă, dar pluralul în rusește era *bossy* (*BO-se*), iar acest cuvânt, care în engleză avea și conotații peiorative, era insuficient pentru a-i descrie pe noii lor stăpâni.

Bossy nu semănau deloc cu medicii din depozit. Acei bărbați și femei fuseseră distanți, dar interesați de sclavi din punct de vedere științific. *Bossy* nu erau savanți. Erau bărbați cu bărbile țepoase, amestecați cu câteva femei, care, din mizantropie sau dintr-un simț al aventurii deplasat, sau ca să-i evite pe recuperatorii de creanțe, sau ca să scape de închisoare, aleseseră să lucreze în afara lumii, într-un loc izolat, brutal și inuman. Firea lor se potrivea cu mediul de lucru, fie din pricina unei înclinații native, fie din cauza deformației profesionale, deprinse după ani și ani de lucru. Ei au aflat că acum era prima dată când *bossy* aveau sclavi și profitau la maxim de pe urma acestei experiențe.

Bossy trăiau pe punțile superioare ale navei. Uneori nu vedeau niciunul o zi întreagă, dar de obicei erau câțiva șefi cu sclavii, ordonându-le să meargă la cușetele lor sau lăsându-i inconștienți, ca să facă vreo ajustare la mecanismele interioare sau modificând sistemul de subzistență ca să restricționeze kaloriile celor care li se păreau recalcitranți, insubordonați sau ciuca miștourilor. Câțiva *bossy* fumau niște trabucuri negre, urât mirositoare (pentru Jake erau banale, dar foarte demodate, după spusele sclavilor născuți mai recent) și toți beau cantități uriașe de alcool. Jake crezuse, după toate acele nopți pe plajă cu prietenii lui, că știa câte ceva despre beție. Nu fusese decât un amator.

La două luni de la începutul călătoriei, un șef l-a conectat pe Jake la tubul de opiacee, numai că erau analgezice. Un hormon îi inundă venele, dându-i o stare de surescitare: adrenalina. Șeful îi îndepărtă perfuzia, îi puse un cuțit în mână lui Jake și-l împinse în mijlocul unui cerc de *bossy* care păreau ca o haită de hiene. Alt sclav a fost împins în cerc, în fața lui. Niciunul din ei nu era acoperit de

piele, așa că trupurile lor erau niște schelete metalice, iar carne falsă era ascunsă după oase. Celălalt sclav era o fată. Jake nu știu cum o chema, dar începuse să-i recunoască pe toți deja.

– „*Boy! Ubyts!*“ Luptă! Ucide! scandau paznicii.

Jake a fost împins mai aproape de adversara lui.

La început, niciuna din victime nu a făcut nimic. Se uitau unul la altul, stârniți de adrenalină, sărind de pe un picior pe altul, strângând cuțitele, dar fără animozitate, doar cu regret. Jake se întreba: Oare fusese tânără sau bătrână când adormise? Fusese americană, la fel ca el, sau era din altă parte a lumii? Călcase vreodată pe nisipul ud, într-o seară caldă, în California, urmărind apusul soarelui în Pacific?

Bossy s-au enervat văzând că nu se băteau. Împunsăturile în spate au devenit mai puternice, iar amenințările mai dure.

– Fără mâncare, o lună de zile! Două luni! îi întăreau ei.

Dacă aceste amenințări nu au avut efect, Vadim, unul dintre cei mai violenți șefi, îl lovi pe Jake în umăr și spuse:

– O să-ți smulg tot brațul, sclavule – chiar și părțile adevărate care au mai rămas pe interior. Pe urmă o să-ți scot ochii. Înțelege?

Fata primea, la rândul ei, amenințări asemănătoare. Cuprins din cap până în picioare de fiori și de teamă, Jake își înjunghie adversara, privind lama cum aluneca printre coastele ei. A simțit o pică atunci când cuțitul a sfredelit carnea adevărată, de dedesubt. O înjunghia cu adevărat. Fata a căzut pe spate cu o privire atât de uimită pe fața ei falsă, frumoasă, încât Jake strigă, fără a scoate niciun sunet, totuși.

Bossy aclamau și-l băteau pe spate pe Jake, în timp ce fata era târâtă de acolo. Cineva îi puse un trabuc în gură lui Jake.

– Micul meu ucigaș, șopti Vadim în urechea lui. Arată-i fetei cine-i șefu'. Apoi, Jake a fost dat uitării când *bossy* urcară pe punțile superioare, schimbând bani între ei, iar zgomotul patrului mobile se estompă, lăsându-i pe sclavi în beznă.

Jake nu putea să verse lacrimi, dar în cușeta lui de dormit se scutură de suspine, copleșit de remușcări. Atunci îl întâlnește pe Kostya.

– Anja e în regulă, spuse o voce din cușeta de lângă a lui. Nu ai de ce să plângi.

Vocea era masculină, cu accent rusesc, dar vorbea în engleză, iar sunetul limbii materne îl lovi pe Jake ca o găleată cu apă rece primită drept în față. Începuse să se întrebe dacă era ceva adevărat din ce își amintea dinainte de momentul reanimării sau erau doar visurile frumoase ale jumătății umane a unui hibrid bionic. Totuși, iată că îi vorbea în limba engleză și el înțelegea.

S-a întors și a văzut un chip privindu-l în lumina obscură. Jake studia fețele artificiale de ceva vreme deja; aproape își putea imagina cum arătase băiatul original.

– Cred că am lovit-o drept în inimă, șopti Jake.

Băiatul negă, clătinând din cap.

– O să fie în regulă. Am văzut când au luat-o. Pot s-o repare. Nici măcar nu e prea greu. Suntem greu de ucis.

– Ești sigur?

– Foarte sigur.

Ușurarea a fost atât de mare încât Jake abia a reușit să respire câteva clipe. În cele din urmă, icni:

– A fost doar un joc?

– Doar un joc, încuviință băiatul.

– Of, Doamne.

Un nou val de remușcări l-a copleșit și a plâns din nou, mai mult timp.

– Ce este? întrebă celălalt băiat.

Când Jake a putut în sfârșit să vorbească, vocea lui era răgușită.

– Eu spuneam așa, exact în felul acela. „Arată-i cine-i șefu’.” Eu spuneam asta și o făceam.

Camaradul său a întins tăcut o mână spre umărul lui. Când Jake a început să-și revină, băiatul a rostit solemn:

– Cred că te-ar ierta, oricine ar fi.

– Dar tu?

Băiatul a confirmat, dând convins din cap.

Jake nu știa de ce iertarea acestui străin îl afecta atât de profund.

– „*Spasibo*“, zise el. Mulțumesc.

A ridicat o mână, ca să se șteargă la ochi, dar n-avea lacrimi, desigur. Le lăsase pe toate pe Pământ.

După ce au mai trecut alte câteva minute, iar respirația lui Jake revenise la normal, el întrebă, referindu-se la fata pe care o înjunghiasc:

– O cheamă Anja?

– Da, e nemțoaică.

– O cunoști?

Băiatul scutură afirmativ din cap.

– Am învățat numele tuturor. Cuvinte, nume... mă pricep la ele.

– Pe mine cum mă cheamă? întrebă Jake.

– Tu ești Jake. Englez?

– American.

– Serios? Băiatul se gândi puțin, aparent fascinat.

– Tu ești rus? întrebă Jake.

Băiatul ezită. Buza de sus tremură – de dezgust? Dezamăgire?

– Da, a recunoscut el. Am accentul atât de evident?

– Nu. Engleza ta e foarte bună. E plăcut să o aud.

Asta îl îmbună.

– Chiar și tata spunea asta, șopti băiatul. Cât despre mine, mă bucur să vorbesc orice în afară de limba mea maternă. Șterse o pată de pe fruntea lui Jake. Era împlinit, cu corpul aproape uman și mâinile fine. Cei mai mulți dintre noi nu suntem originari din Rusia, așa că șefii nu sunt prea precauți când vorbesc. I-am tot ascultat. Ne pot răni, dar nu mai mult decât pot repara. Noi aparținem companiei de minerit, așa că nu ne pot produce avarii permanente. Ar avea necazuri, dacă ar face așa ceva.

Se prezentă. Numele lui era Kostya.

– Și tu ai fost înghețat? îl întreabă Jake.

– Nu. Crio-înghețarea – parcă așa se numește, nu-i așa? E ilegală în Rusia. Și forțarea oamenilor să meargă pe asteroizi e împotriva legilor rusești. Dar voi nu sunteți cetățeni. Sunteți un fel de... pradă de război. Oamenii înghețați în țările cucerite au devenit bunurile guvernului rus. Pot face experimente pe voi.

– Și tu? Tu nu ești cetățean? Cum pot să-ți facă așa ceva ție?

– Eu nu mai sunt cetățean, îi spuse Kostya pe un ton care nu mai încuraja alte întrebări.

O șefă care rătăcea pe acolo lovi cu bastonul metalic în cușeta lui Jake, sperându-i pe amândoi. Vorbiseră prea tare.

– Tăcere! țipă femeia. N-aveți ce să vă spuneți! Platina este singurul lucru la care ar trebui să vă gândiți!

Îl smulse pe Jake din cușeta lui și-l depuse în alta, mai îndepărtată, unde nu aveau șanse să mai continue discuția.

* * *

Sclavele, deși aproape identice cu sclavii, aveau forma sânilor construită în piepturile din metal. *Bossy* se distrau apucând acești pseudo-sâni și râzând zgomotos când sclavele se trăgeau înapoi. În cele nouă luni pe drum, Jake s-a bucurat că nu era nimic între picioarele sclavilor. Dacă ar fi fost lăsați intacti, cine știe ce le-ar fi putut face paznicii?

– De ce crezi că le fac pe fete diferit? Te pune pe gânduri, îi spuse în șoaptă Jake lui Kostya într-o zi. Ar fi putut să ne alcătuiască trupurile la fel.

Stăteau în cușete învecinate, acesta devenise obiceiul lor. Ca să evite să fie despărțiți, vorbeau atât de încet, încât oamenii, care nu aveau auzul îmbunătățit, abia le deslușeau cuvintele.

Kostya a avut nevoie de puțin timp, ca să răspundă întrebării lui Jake. La început, Jake crezuse că prietenul lui vorbea încet în

mod obișnuit, dar acum înțelegea că, atunci când ezita, Kostya se tocea într-un ghem încâlcit de amintiri neplăcute, căutând-o pe cea de care avea nevoie. După câteva clipe, Kostya spuse:

– Eu am fost în primul lot de sclavi. Înainte să vă trezească pe voi, străinii. Am fost vreo douăzeci de ruși, probabil. Pionierii Zâmbi prefăcut la auzul acestui cuvânt, care duhnea a propagandă guvernamentală. La început, nu ne-au dat chipuri. Eram doar...

Și-a trecut cu mâna peste față, ca și cum își înlătura toate trăsăturile.

– Goi? întrebă Jake.

Gândul îl făcea să se înfioare.

– Nu goi. Dar metal cu ochi și gură – ochii goi, ca niște mingi de ping-pong, cu dinții la vedere. Nu umani. Kostya se cutremură. Cu o empatie involuntară, Jake s-a cutremurat la rândul lui.

După o perioadă de tăcere, Kostya a continuat:

– Nu era posibil... Când arătam așa, credeam că nu a mai rămas nimic din noi. Voiam doar să dispărem. Închise ochii. Am încercat să ne sinucidem.

Jake nu reuși să-și înăbușe cele două cuvinte:

– Și tu?

– Da. Atunci am început să înțelegem cât de greu eram de uciși. Poți să te înjunghii, poți să cazi de la o înălțime mare, poți să înghiți otravă... dar, în cele mai multe cazuri, nu vei muri. Pur și simplu ne-au reparat. Dar, după perioada aceea, ne-au dat fețe. Fetelor le-au pus sâni. Ne-au dat pielea falsă. Nu sunt chipuri reale, nici sâni adevărați, nici piele naturală. Totuși, sunt importante.

12. PIETRE

Nouă luni până la centura de asteroizi. Intervalul unei sarcini umane. Când au ajuns, s-au născut în noua lor lume, pentru care noile corpuri erau perfect adaptate.

Noua lume era astfel:

Fragmente de piatră spartă, care străbăteau spațiul întunecat. Unele mari, cât niște țări, altele mici, ca pietrișul. Unele se agățau de altele, aproape în concordanță, în timp ce orbitau în jurul soarelui îndepărtat, arătând ca un șir de frați gata să se atingă. Aceste lumi fragmentate existau la extreme, strălucirea luminii nefiltrate a soarelui, pe de o parte, bezna ca de smoală a spațiului glacial, pe de alta.

Locuitorii erau sclavii metalici din mină, cu fețele netede și frumoase și brațele în plus, mișcându-se pe suprafețele neregulate, scoțând platina închisă în roca înghețată.

Taberele de sclavi erau instalate pe trei asteroizi care se deplasau în grup. Erau Phaenna5, Phaenna6 și Phaenna7. Sclavii erau împărțiți în cele trei tabere, la fel ca *bossy*. Jake și Kostya, printr-o întâmplare norocoasă, ajunseră în același grup, trimis pe Phaenna7, cel mai mic asteroid.

Extragerea platinei se desfășura astfel:

Corturi gonflabile erau înfipite în suprafața de pe Phaenna7, deasupra unui punct de acces la un filon de platină. Un colector

solar enorm, cu o suprafață de câțiva kilometri, era întins, ca floare mare cu fața spre soare. Căldura solară era captată de floare concentrată și transportată în exploatările din mină, unde Jake și ceilalți sclavi o foloseau pentru a lichefia minereul de platină, care putea evacua apoi în containere de depozitare. Gravitația de pe Phaenna⁷ era atât de scăzută, încât picăturile de metal lichid cădeau din evacuator săreau în sus, prin aerul rarefiat din coridor formând o ceață topită.

Corturile erau acoperite, protejând sclavii de cea mai mică cantitate de radiații înconjurătoare, și etanșeizate, oferind o atmosferă slabă, în care să respire. Lăsau să pătrundă doar atâtă lumină cât să se distingă întunericul adânc ce pândea dincolo de ziduri.

Sclavii nu erau întregiți în timpul orelor lucrătoare, iar corturile de lucru erau pline de fețe omenești pe corpuri metalice foarte fierdind ca furnicile în jurul echipamentelor și pe suprafața stâncoasă. Mirosul de rocă arsă și platină topită era constant.

Picăturile de platină și vaporii de rocă se lipeau de corpul sclavilor și pătrundeau în fiecare crăpătură din oasele lor solide. Aceste impurități erau fierbinți și, când particulele ajungeau la părțile mai moi, din spatele scheletului lui Jake, stârneau o durere care străbătea fiecare părticică din el. Urma înțepenirea, în timp ce metalul topit se răcea și îngreuna mișcările.

De-a lungul mai multor zile, reziduurile se acumulau până când începeau să împiedice mișcarea membrilor sclavului. Pentru a stopa acest proces, erau sedați și impuritățile le erau curățate de pe corp de o mașină care vaporiza stratul de deasupra oaselor, pentru a aduna moleculele prețioase de platină – nimic nu se pierdea. În ceața plutitoare din timpul acestui ritual săptămânal, Jake nu-și imagina procedeul ca pe o versiune extremă a curățării dinților. Durere provocată de frecare, de căldură, dar era atât de amețită încât nu se putea plânge.

Bossy erau acolo, ca să supravegheze, în costume spațiale com-
lete, pentru ca plămânii lor prețioși să poată respira aer adevărat,
de pe Pământ.

* * *

Jake, ești treaz? întrebă *Kostya*.

O mână de pe umărul lui Jake îl scutura, dar el plutea pe un val
de opiacee, înotând în visuri luminate de soare.

Jake, pierzi telenovela.

Mâna îl scutură din nou. Jake urmă presiunea înapoi, spre
nece de trezie, unde se vedea în locul lui de dormit, alături de
Kostya. Cușetele erau stivuite în cortul *zhiloy*, cortul de locuit, în
care era menținută o atmosferă similară celei de pe Pământ și forța
invitațională era mai mare. O dată la câteva zile erau lăsați să stea
câteva ore în *zhiloy*, ca să reoxigeneze ce mai rămăsese din corpul
lui omenesc.

Cortul era împărțit în două: pe o parte erau cușetele pentru
lavi, pe cealaltă parte erau camerele celor cinci *bossy* care suprave-
gheau Phaenna7. Un panou transparent despărțea cele două secți-
uni transparente, pentru ca *bossy* să stea cu ochii pe muncitorii lor.
Dar se vedea din ambele direcții.

Lev și Makar o să se bată, spuse *Kostya* cu o nerăbdare înăbu-
șită. Adăugă: Nu vreau să ratezi.

Jake întoarse capul. *Bossy* cu pricina erau de cealaltă parte a
cortului despărțitor. Lev, care era mărunț pentru un șef, cu ochii
permanent mijiți, pe o față de nevăstuică și un corp atât de costeliv
încât te făcea să te întrebi dacă mânca vreodată ceva, împunea
cu degetele în pieptul lui Makar, o brută de vreo doi metri,
cu barba veșnic puțin crescută, indiferent cât de des se bărbiera.

A aflat Lev despre Makar și Zlata? întrebă Jake.

Nu văzuseră nicio dovadă clară, însă erau convinși că Phaenna7
împostea un început de triumfi amoros între *bossy*.

Probabil. Sau bănuiește. Ooo!

Cu un gest dramatic, Makar îi dădea la o parte degetele lui Lev de pe pieptul lui. Aceasta era emisiunea lor TV, o poveste continuă a oamenilor pseudo-umani numiți *bossy*. Sclavii pseudo-umani numiți Jake și Kostya urmăreau programul de câte ori aveau ocazia.

Jake s-a rostogolit pe o parte, ca să vadă mai bine. Zlata, femeia respectivă, era în partea opusă a cortului șefilor, bând cu ceilalți *bossy* și prefăcându-se, foarte neconvingător, că nu observase gâlceava care se stârnea între Lev și Makar.

– Ea îi agață pe cei mai buni, zise Jake.

– Pentru că are silueta mlădioasă. Uită-te la vulpiță, cum își etalează părțile femeiești, să le vadă toată lumea.

Zlata se ridicase de la masă, arătându-și pieptul voluptuos, bicepsii bine lucrați și capul ras. O văzuseră făcând skandenberg cu Makar și-i dăduse ceva de furcă.

– Cu siguranță e cea mai arătoasă femeie de pe asteroidul ăsta, preciză Kostya. Și cea mai puțin frumoasă.

Ambele afirmații erau adevărate, pentru că Zlata era singura femeie de pe Phaenna7.

Priveau cu interes cum Zlata traversa cortul, ca să se așeze între cei doi bărbați, făcând gâlceava lor să se transforme într-o competiție de zbierete, în trei. Vocile le erau estompate de peretele despărțitor antifonat. Așadar, Kostya completa dialogul așa cum și-l imagina.

– Nu-mi plac bărbații mai înalți ca mine, Makar, zise el, imitând destul de bine vocea Zlatei. Sau mai păroși. Sunt sensibilă în privința părului meu de pe față. Hei, ia-ți mâinile alea mari, de găină de pe ea – era felul în care-l imita Kostya pe Lev, probabil, că acum îl împingea pe Makar, altfel o să-mi las barba să crească și va fac de răs pe amândoi. Concurs de bărbi? – era Kostya, imitându-l pe Makar, cu o voce detunătoare, care trăgăna cuvintele – vă zdrobesc pe amândoi cu mâinile mele de găină! O să fiți ca niște insecte zdrobite pe podea – Au!

Era Lev din nou, pentru că Makar îl împinsese la pământ.

Jake râdea incontrolabil, în timp ce Zlata se întoarse cu spatele la ambii bărbați.

– Băieți, este inacceptabil! spuse Kostya cu vocea Zlatei, iar Lev plecă valvârtej. Nu avea unde să se aducă, așa că ajunsese să stea pe podea, cu fața spre peretele gol. Sunt fericit aici, șopti Kostya, imitându-l pe Lev. Aici voiam să stau de la început.

Încă râzând, Jake întrebă:

– De ce mâini de *găină*?

– Mâinile de găină sunt slăbănoage, cu gheare. Arată spre mâinile lui Makar, care erau opusul acelei descrieri; arătau, în cel mai bun caz, ca niște mânuși de baseball.

– Mâinile lui Makar sunt uriașe.

Kostya, căruia îi plăcea ironia, ignoră obiecția lui.

– Atunci, sunt de mărimea unei găini. *Găină* e un cuvânt nostim.

Chiar suna amuzant, dacă se gândea Jake mai bine.

– Știi că găinile n-au mâini? preciză el. Doar picioare.

– Detalii.

* * *

Detalii. Nu toate detaliile erau îngrozitoare.

Erau momente când Jake stătea neprotejat pe stâncă, în timp ce lumina soarelui îl ardea într-o parte și frigul îl îngheța pe cealaltă, ținându-și respirația în vidul aspru, când se simțea mai liber decât o făcuse vreodată. Trupul său dinainte ar fi murit în câteva secunde. Acum putea să reziste minute întregi la radiații și la vid, și la schimbările extreme de temperatură, fără să fie deteriorat iremediabil. Putea să privească în depărtare fără mască de protecție de lăță, fără atmosferă, fără nicio pavăză între el și vastitatea galaxiei. De pe Phaenna⁷ se vedeau culorile văzduhurilor. Calea Lactee era o infinită dâră luminoasă. Nebuloasele și galaxia Andromeda atârnavau în beznă cu o claritate perfectă. Razele cosmice și solare îl bombardau; frigul era un alt fel de atac. Rănile erau constante, dar

Jake ignora durerea, în timp ce picioarele mecanice se agăţau de piatra care călătorea prin spaţiul deschis. El era ceva nou.

Dar pe urmă, nou sau nu, îşi amintea că devenise doar un lucru, un obiect, o maşinărie. Lucra roca şi metalele topite, dres cu ajutorul opiaceelor care îl turmentau, recuperându-se într-o cuşcă metalică pentru dormit. Vedeă imensitatea universului, dar îl privea cu ochi de sclav.

13. WC

Au găsit o toaletă defectă în tren și s-au așezat confortabil acolo. Iulia stătea de-a curmezișul pe capacul închis al closetului, cu trunchiul sprijinit de perete. Jake și Kostya stăteau înghesuiți pe podea, astfel încât Jake să blocheze ușa, dacă încerca cineva să intre – ceea ce se întâmplase deja de câteva ori.

Iulia l-a scrutat pe Jake cu o privire intensă.

– Ți-au dat tot ce e mai bun, dar și tot ce e mai rău, spuse ea. Cea mai bună priveliște, cea mai rea sarcină.

– Și multe alte dintre „cele mai rele“, zise Kostya. Se uita pe treacura toaletei. Era zi, o zi scurtă și întunecată, iar peisajul înzăpezit devenea tot mai pustiu cu fiecare oră petrecută pe drum. Orașele și târgurile mari trecuseră de mult. Acum, pustietatea era întreruptă doar de clădirile garilor din micile depouri feroviare, de turnuri electrice vechi și de câte o fermă complet înghețată în miezul iernii. Iar ei mergeau mai departe, tot mai departe, spre est.

Iulia nu avea telefonul, dar din când în când ducea o mână la claviculă, ca să atingă locul unde stătea de obicei. Când degetele ei nu găseau nimic acolo, se foia, își verifica buzunarele, de parcă nu ar fi simțit în largul ei fără el.

– Vrei să știi cât e ceasul? întrebă Jake.

Ea încetă să se mai agite și clătină din cap.

– Nu, nu contează. Din obișnuință. Călătorim toată ziua.

Cineva încercă să împingă ușa.

- Toaleta nu funcționează! se răsti Iulia. Nu vezi ce scrie?!
- Atunci, tu de ce ești aici? întrebă o voce de afară.
- Ca să te duci tu dracului, de aia! strigă ea.

Auzeau pașii îndepărtându-se. Toți trei au intrat într-o stare asemănătoare cu anabioza¹, privind peisajul troienit ce se derula prin ochiul ferestrei.

- Îmi imaginez cum a justificat guvernul faptul că te-au luat Jake, spuse Iulia în rusește, după o vreme. Dar Kostya cum de ajuns să fie luat un cetățean rus?

Kostya nu-și luă ochii de la priveliște, nici n-a dat vreun alt semn că auzise întrebarea Iuliei, dar ea nu a repetat. Înțelesese, rusoaică fiind, asemenea lui Kostya, că el nu se grăbea. Când a vorbit, vocea lui a sunat monoton.

Spuse:

- Tatăl meu m-a dat.

---

¹ Stare a unui organism viu în care procesele vitale sunt încetinite. (n.tr.)

III. TRANSPORTUL

Pentru Jake și Kostya, sclavi în mina de pe asteroid, șansa de evadare nu venise ca un plan pus la cale cu grijă, ci ca o revelație bruscă. Sclavii supraviețuiau ceva mai mult de un an pe asteroizi, dar *bossy* se îmbolnăveau. Oamenii obișnuiți nu erau doborâți de vreo gripă sau de vreun virus, ci se mistuiau treptat, mai degrabă. Aerul reciclat, gravitația scăzută și rațiile de mâncare procesată își spusese cuvântul.

Pe măsură ce *bossy* se vlăguiau, sclavii câștigau un minimum de libertate. Jake începuse să iasă afară de câte ori supraveghetorii luau o pauză, iar Kostya rămânea prin preajma șefilor suficient de aproape încât să poată trage cu urechea. Așa a auzit de transportul de provizii cu doar câteva ore înainte să ajungă.

Nava de transport nu fusese așteptată cum se cuvine de niciun *bossy* – sistemul de comunicații și rapoartele de evidență deveniseră dezordonate. Pe măsură ce nava se apropia, taberele de pe asteroizi au trecut prin ore întregi de confuzie și haos. În ziua aceea, când Kostya și Jake au ieșit din cortul de minerit, la finalul turei, cu particulele de platină încinse încă iradiindu-le părțile omenești, Kostya atinse brațul lui Jake și șopti:

– Stai pe aproape. Plecăm.

Pe Phaenna7, *bossy* slăbiți își adunau lucrurile și urcau sclavii în navetă. Mergeau să ia contact cu nava de transport pe Phaenna6, cel mai mare dintre cei trei asteroizi. Dar înainte să ajungă cargoul,

hotărâseră să schimbe sclavii prin rotație, de pe un asteroid pe altul ceea ce, din câte se părea, ar fi trebuit să facă *bossy* încă de la început. Dacă Jake și Kostya ar fi încercat să pună la cale acțiunile cuvenite, ar fi eșuat. Dar în acel haos, doi dintre „*proklyatyye raby*” – doi dintre sclavii blestemați, identici cu toți ceilalți – se furișaseră și nu li se simțise lipsa.

Când motoarele navei au fost pornite pentru drumul de întoarcere, erau ascunși pe platforma de încărcare, unde platina extrasă din rocă și prelucrată era așezată în stive uriașe, de jos până în tavan. Trupurile lor pe jumătate mecanice erau mai grele decât ale oamenilor obișnuiți, dar ascunși printre mormanele compacte de metal erau doar o cantitate neglijabilă.

De mâncare aveau ce reușiseră să apuce în ultimele momente petrecute pe Phaenna6 – o cutie cu fiole cu substanțe nutritive. Întreaga navă era presurizată, așa că puteau respira. Dar pentru izolare nu aveau decât foi de cort și funiile care fixau un maldăr de mostre de rocă de la capătul platformei. Erau de ajuns pentru corpul lor aproape indestructibil. Au făcut un pat deasupra unei stive de cuburi din platină. În lunile lungi și friguroase ale drumului spre casă s-au înghesuit unul în altul în acest adăpost întunecat. Stăteau întregiți, pentru că pielea falsă îi ajuta să-și mențină căldura și îi permitea să-și amintească faptul că erau separați de metalul necruțător din jurul lor. În cea mai mare parte din timp păstrau liniștea aproape hibernând și folosind doar o mică parte dintr-o fiolă alimentară în fiecare zi.

– Uneori cred că suntem morți, a spus Jake într-un moment oarecare, în ceea ce părea a fi o înșiruire infinită de momente nuanțate doar de sunetul motoarelor și rareori de un zgomot venit de la nivelurile superioare ale navei.

Foștii *bossy* erau acolo, înghesuiți în paturile lor, așteptând sfârșitul călătoriei, probabil.

– Cu siguranță suntem morți, medită Jake.

Totuși, erau aici, în această stare ciudată de existență.

După un timp, după zile sau multe săptămâni, Kostya a spus ceva atât de încet, încât Jake aproape că nu l-a auzit:

– Cred că știa înainte să ne găsească. Vocea lui părea că vine de departe, deși gura lui se afla la doar câțiva centimetri de urechea lui Jake. Deși nu vorbiseră de multă vreme, Jake înțelesese imediat că vorbea despre tatăl lui. Era un subiect pe care prietenul lui îl evitase în toate lunile petrecute împreună și era singurul subiect care, atunci când era adus în discuție, îi gălăuia vocea.

– Când eram mic, continuă Kostya, credeam că *pidor* era doar un cuvânt urât, pe care îl spuneai cuiva când erai supărat. Tata îl folgea oamenilor care îi stăteau în drum sau îl enervau. *Pidor!* Ca și cum ai spune „tâmpitule“, credeam eu. Folosea cuvântul doar pentru bărbați, dar el nu obișnuia să aducă injurii femeilor, așa că n-am prea băgat de seamă că apelativul era adresat exclusiv bărbaților. Vorbele lui ajungeau la urechile lui Jake ca o conversație purtată într-o cameră învecinată, ca un zumzăit îndepărtat.

– Aveam doisprezece ani când am aflat că *pidor* înseamnă ceva complet diferit, spuse el. Era un băiat pe stradă, când mergeam spre casă, seara, eu cu tata. Cred că băiatul avea vreo optsprezece ani și stătea la colțul unei clădiri, îmbrăcat ca o fată. Aproape ai fi crezut că era fată, pentru că era frumos, dar privind mai atent îți dădeai seama că nu era.

Băiatul ăsta, din cine știe ce motiv nebunesc, a decis să i se adreseze tatălui meu. Poți să-ți imaginezi? I-a zis: „Hei, frumosule, acordă-mi câteva minute și o să pleci cu zâmbetul pe buze“. Adică, până și un băiat de doisprezece ani înțelegea ce înseamnă asta, nu? M-a făcut... cum se zice? – să *tremur* de un fel de emoție teribilă. Tata a avut o reacție diferită. L-a lovit pe băiat fără să ezite. S-a întors, a lovit, a plecat. Unu, doi, trei. S-a întâmpat cât ai clipi. Băiatul care stătea în picioare era acum căzut la pământ și îi curgea sânge din nas. Tata i-a zis peste umăr: „*Otvratitel'noye pidor izvrashchenets.*

Homosexuali perversi și dezgustători“. Atunci mi-am dat seama că *pidor* era un cuvânt special pentru băieții ca el.

Jake îl auzi pe Kostya înghițind în sec pe întuneric, un sunet foarte uman.

– Privind la băiatul de pe jos, am înțeles că de doisprezece ani treceam fericit prin viață, dar că asta avea să se termine, zise Kostya. Vocea lui părea că vine atât de departe, de parcă se desprinsese de navă și plutea lin, tot mai departe, prin spațiu. Eram un copil, așa că nu mă prea gândeam la chestii sexy. Eram curios câteodată, ca orice copil, dar asta era tot. Numai că, de câte ori mă gândeam la viitor, la a săruta, a iubi și a-mi scoate hainele lângă cineva – de câte ori îmi veneau gândurile astea în minte, mă vedeam împreună cu alt băiat. Nu cu un băiat anume, nu conta care, băiat să fie. Îmi plăceau băieții, m-am gândit eu. Poate că *iubeam* băieții. Niciodată nu-mi trecuse prin minte că era ceva... greșit în asta. Dar. *Pidor*. Pumn în față. Pervers.

Tata mi-a spus în timp ce mergeam spre casă: „Guvernul scapă de ei, dar nu îndeajuns de repede“. Și simt un nod în stomac, de parcă și cădea în gol. Dacă sunt și eu unul dintre „ei“?

S-a lăsat tăcerea și vreme îndelungată s-a auzit doar zgomotul motorului, dar Jake își imagina că-l vedea pe Kostya printre stele.

– După aceea, mi-am impus să nu mă mai gândesc la băieți, continuă prietenul lui. A fost ușor la doisprezece ani. Dar nu la fel de ușor la paisprezece și cincisprezece ani. Aveam un vecin, Vasili, cu trei ani mai mare ca mine. Doamne, iartă-mă, juca hochei, era înalt, cu niște brațe... Kostya se cutremura gândindu-se la el. Era greu să nu-l privești, să nu-ți *imaginezi*... dar era de neatins. Un bărbat, aproape. Fetele îl urmăreau după ore. Apoi, într-o zi, a venit la mine acasă, pentru că eram vecini și ne vizitam adesea unul pe altul. Eu eram în baie, mă spălam pe față, iar el a venit după mine. Am crezut că a intrat din greșală, dar el m-a sărutat, apoi ne am scos unul altuia hainele. Chiar dacă m-aș fi gândit la episodul acela

cu băiatul cu nasul plin de sânge, nu m-aș fi putut stăpâni. Ar fi fost ea și cum ai fi vrut să oprești un potop. Sau o eclipsă. Cum ai putea?

Timp de o lună, fie a venit el la mine, fie m-am dus eu la el, ori de câte ori părinții noștri plecau de-acasă. Am păstrat secretul, dar mi-am impus să nu mă gândesc la *motivul* pentru care păstram acest secret; refuzam să mă gândesc la tata și la guvernul care scăpa de „ei“.

S-a oprit din povestit, iar huruitul motoarelor de pe navă le-a invadat urechile, alături de clinchetul îndepărtat care venea de la nivelurile superioare ale navei. Jake intuia mișcările pe care le făcea Kostya. Își ducea mâinile la cap, își zise Jake, ca și cum ar fi vrut să pareze o lovitură.

– Ne-a găsit într-o după-amiază, șopti Kostya. Tata a venit mai devreme de la serviciu, a dat de perete ușa de la baie, crezând că nu e nimeni acolo, însă a dat peste noi. Nu ți-ar veni să crezi ce repede s-a mișcat. S-a uitat la noi și a ezitat preț de o secundă. Eram aproape goi, așa că nu exista altă explicație decât adevărul. Apoi i-a dat un pumn în cap lui Vasili. Eu trăiesc pentru că Vasili era mai aproape de ușa de la baie când a intrat tata.

S-a auzit un sunet, ca un pepene care crapă. Un pumn. Vasili a căzut secerat. *Era* mort. Când a căzut pe podea, sângele îi curgea șiroaie. Tata a chemat ambulanța și l-au dus la spital, dar era mort când a ajuns acolo. Dintr-o lovitură, hemoragie craniană, Vasili mort. *Pidor*.

M-a plesnit, dar n-a țipat. N-a spus nimic. Adevărul e că n-a mai vorbit cu mine de atunci. Nici nu s-a mai uitat la mine, doar privea *prin* mine, știi? La peretele din spatele capului meu, la podeaua de sub picioare. Pe urmă m-a condus la centrul de detenție și m-a predat în mâinile lor.

– Poftim?

Jake nu voise să pună întrebarea atât de tare. Sunetul propriei voci îl speria.

– Tata a renunțat la cetățenia mea rusă și m-a predat unui bărbat care conducea centrul de detenție. Închisoarea Indezirabililor, așa îi spunem. Lui Kostya îi revenea vocea. Jake și-l imaginează înotând prin spațiu și urcându-se pe platforma de încărcare. E un loc pentru oamenii cu păreri politice interzise, pentru cei care cred în modificarea genetică, pentru persoanele de sorginte non-rusească, așa, ca mine.

– Cum adică?

– Dacă nu încerci să obții idealul, dacă nu te potrivești cu Jurământul de Principiu sau cu motto-ul – „Trăiește așa cum oamenii au fost meniți să trăiască!” – poți fi catalogat ca nefiind rus. Ceea ce am făcut eu și Vasili nu făcea parte din acel ideal.

După câteva săptămâni ne-au trimis, pe mine și pe alți câțiva, în Estonia. Restul îl cunoști. Am fost în primul lot, tu ai fost în al doilea. Sfârșit.

– Sfârșit, repetă Jake. Pe mine tata m-a dat dintr-o greșală. Al tău a făcut-o intenționat.

– Ce *pidor* era, șopti Kostya.

Nu plângea, pentru că nu putea, dar Jake simțea cum trupul prietenului său se zguduia de suspine.

S-a ghemuit lângă Kostya, astfel încât stăteau pe o parte, potrivindu-se perfect, jumătăți de oameni îmbinate, cu piele fină, artificială. Apoi Jake îl cuprinse pe Kostya cu brațul peste piept și ridică mâna până ajunse deasupra inimii prietenului său.

Pe neașteptate, povestea lui Kostya îi amintise de Dahlia, i o adusese clar în gând lui Jake. Poate o iubise în felul lui egoist. Cu siguranță, *ar fi putut* să o iubească. Și nu făcuse nimic în privința asta. Tot luase și luase și ce oferise vreodată înapoi?

– Dacă n-ai fi fost cu mine în toate lunile astea, zise Jake, aș fi murit. Adică, probabil aș fi încă în viață, pentru că ne-au făcut greu de ucis, dar ar fi fost nasol de tot.

Kostya a dat afirmativ din cap.

– Și pentru mine. Respiră tremurând și spuse: Întoarcerea în Rusia... e un fel de moarte.

– Nu o să rămânem acolo. O să mergem în California. Jake nu știa cum ar fi fost posibil, dar erau *gornodobyvayushchiye raby*, sclavi din mină. Dacă putea să meargă neprotejat pe un asteroid, putea să găsească și drumul spre Coasta de Vest a Statelor Unite.

– California, șopti Kostya.

Făcea să pară ca numele unui regat fermecat. Cuvântul plutea în aer, amestecându-se cu hurelul motoarelor, ca și cum alimenta nava și-i împingea înapoi, spre casă.

– Întotdeauna am crezut că homosexualii sunt niște tipi de treabă, reflectă Jake. Se îndrăgosteau unii de alții și rămâneau mai multe fete pentru ceilalți.

Asta îi smulse lui Kostya un sunet între suspin și râs. „O îmbunătățire“, își zise Jake. Îi luă mâna prietenului său și o duse la buze. Aproape simți ceva cu buzele, într-un fel, în timp ce săruta apăsător degetele artificiale ale lui Kostya.

15. CAPĂTUL LINIEI

– E ceva al dracului de oribil, șopti Iulia în limba rusă, după ce Kostya termină povestea.

– Nu, spuse Kostya. Cuvintele acelea nu înseamnă nimic.

– Fir-ar să fie, mama ei a naibii de ticăloșie! Asta e, a explodat Iulia.

– Mai bine, spuse Kostya.

Afară se lăsa întunericul, în timp ce continua să ningă des și abundent, cu fulgi mari cât palma unui om, ce zburau în urma lor, în timp ce trenul își făcea pârtie prin troiene. Trenul acesta avea să-i ducă tocmai la hotarul estic al Rusiei, la capătul lumii. Călătoriseră aproape toată ziua și Iulia le spusese că se apropiau de ultima stație.

Din senin, Iulia a izbucnit în plâns. Lacrimi grele îi curgeau pe obraji.

Kostya a întors ochii spre față și a început să priceapă.

– Iulia! spuse el tăios. Ce-ai făcut?

Iulia se ridică brusc și se șterse la ochi. Părea mânioasă când spuse:

– De unde era să știu despre viața voastră? Nu aveam de unde să știu!

Se întinse spre ușa toaletei, dar Jake sări în picioare, înainte ca pună ea mâna pe clanță. Îi blocă ieșirea și, cu brațul stâng, o împinse departe de ușă. Privi nedumerit, uitându-se când la ea, când la Kostya.

– Tot timpul m-am gândit: „E prea drăguță, nu poate fi adevărat, poate că am dat peste un om bun...” îi spuse Kostya Iuliei în mușește. Ce-ai făcut?

– Cum ai putut... ce ai de gând să... întrebă Jake.

Și Kostya era acum în picioare și o împungea pe Iulia cu degetul în piept.

– Nu plânge din cauza poveștii triste, Jake. Plânge pentru că a făcut ceva mai rău.

Iulia se uită la cei doi băieți ale căror brațe secundare, înarmate, se vedeau pe sub hainele deschise. Jake nu citise nimic în lacrimile fetei, dar Iulia renunțase acum la orice prefăcătorie.

– Voi ce credeți că o să fac?! urlă ea sălbatic, în limba engleză.

– Când ne-ai denunțat? întrebă Kostya. I-ai făcut semn taxatorului de la început? Altui pasager? Sau ai așteptat până te-ai dus să iei de mâncare?

Plecaser aproape cu o oră mai devreme și se întorsese repede, cu pâine și brânză, și cu vestea că trenul se golea deja.

Jake se uită de la prietenul lui la fata care-i salvase, apoi din nou la el.

– Chiar ne-ai denunțat? o întrebă el.

– Da. Când am luat mâncarea, recunoscui Iulia. Pe urmă, cu vocea plină de dispreț, spuse: Uitați-vă la micul american. O să plângă pentru că nu sunt prietena lui? Sunt exact așa cum învățăm la școală.

– Dar... de ce n-ai făcut-o în oraș? întrebă Jake. Ai venit cu noi ca să torturezi niște *grebanyye raby*? Să ne faci să credem în tot acest timp că evadăm?

Iulia a negat scuturând din cap și a avut bunul-simț să pară puțin rușinată de ea însăși.

– Voiam să-ți aud povestea. N-am întâlnit niciodată un american până acum. E ca și cum ai întâlni un astronaut. Iar tu ești american și astronaut. Poate voi scrie un articol despre tine, despre dreptatea socială. Dar...

– Dar ți-ai dat seama că ai putea primi o recompensă pentru că predai niște sclavi, spuse Kostya.

Ea clătină din cap.

– Nu. Poate. Nu recompensă. Dar când el vorbește despre platină și costuri, și muncă... îmi dau seama cât de importanți erau Proprietate guvernamentală valoroasă.

– Proprietate, exact, scuipe Kostya.

– Am trei bile negre pentru comportament inadecvat în cadrul universității, îi spuse ea în limba rusă, aproape rugându-se să înțeleagă. Două mitinguri politice, fostă simpatizantă a modificărilor genetice. M-am gândit că... poate o să-mi șteargă dosarul, dacă va aduc înapoi. Ridică din umeri, ca și cum ar fi spus „Ce era să fac?”

– Când? întrebă Jake. Când vin să ne ia?

– Poate sunt deja în tren, răspunse ea. Sau poate așteaptă la Anadyr. Era numele ultimei stații. Și, cu siguranță, acum, că se lăsa întunericul, se apropiau deja de destinație. Trenul e aproape gol, continuă ea în limba engleză. Poate așteaptă să coborâți, să vă ia de pe peron. Ușor.

– Ușor, încuviință Jake, imaginându-și cum libertatea lor urma să se volatilizeze în câteva minute.

A prins clanța și a deschis ușa doar cât să vadă afară – gândindu-se să verifice coridorul și apoi s-o apuce spre capătul trenului. Dar patru polițiști stăteau pe coridor, chiar în fața toaletei. Așteptau. Lui Jake i-a trecut prin minte că polițiștii ascultaseră în fața ușii sau poate urcaseră la stația anterioară și verificau fiecare vagon, dar acum nu mai conta; erau aici ca să-i aresteze pe Jake și pe Kostya.

Văzându-l pe Jake, cel care se afla cel mai aproape de ei a sărit spre ușă, împingând-o cu Jake cu tot spre interior, către Iulia și Kostya. Bărbatul acesta ținea în mână o armă cu electroșocuri. A dat-o pe Iulia la o parte, ca să se întindă spre Jake.

Mai rău decât vederea polițiștilor l-a marcat privirea resemnată din ochii lui Kostya, de parcă știuse de la început că drumul lui spre casă avea să se sfârșească așa.

– Fereastra! strigă Jake.

Brațul său secundar s-a întors în sus și a tăiat, cu lama cuțitului improvizat, încheietura bărbatului, o dată, de două ori, apoi încă o dată, până când acesta se retrase, blocând cadrul ușii, astfel încât ceilalți, pentru un moment, nu au reușit să intre.

– Fereastra, Kostya! strigă Jake din nou.

L-a înșfăcat pe prietenul lui și împreună s-au izbit de fereastră. Sticla s-a crăpat ca o pânză de păianjen cu o mie de fisuri. Polițistul rănit a fost scos pe coridor și altul a intrat în toaletă. Înainte să apuce să-i prindă pe sclavii evadați, Jake și Kostya au lovit din nou cu picioarele în fereastră. De data asta reușind s-o azvârle în afară, în viscolul întunecat. Toaleta micuță a fost răscolită de vânt și fulgi de zăpadă. Noul polițist întinse arma spre umărul lui Jake, dar Iulia îi stătea cumva în drum, împiedicându-l nu o dată, ci de două ori să ajungă la camarazii ei.

Jake l-a prins pe Kostya de mână și au sărit împreună pe fereastră, afară, în furtună.

* * *

S-au lovit de rambleu, s-au rostogolit prin omătul proaspăt din ce în ce mai jos, prin nămeții masivi, îngrămădiți la baza pantei, unde vântul adunase de ore întregi zăpada. Erau complet dezorientați și au urmat câteva momente de panică, până au reușit să treacă de dealurile pufoase și să găsească un teren solid. Trenul, care aluneca înainte, cu o sută șaiszeci de kilometri la oră, se îndepărtase deja. Chiar și cu zăpada care le amortizase căderea, ar fi fost deja morți, dacă ar fi sărit așa din tren în fostele corpuri. Însă Jake nu simțea nici măcar o vânătaie.

În lumina slabă și ninsoarea deasă, a mijit ochii, ca să vadă peisajul rural. Pustiu. Întunecat. Departe, abia perceptibil, se zărea vag lumina plăpândă a unui oraș. Dacă era Anadyr, era la vreo douăzeci și cinci de kilometri distanță.

El și Kostya erau încă întregiți, încă îmbrăcați. Kostya își îndreptă căciula și-și scotea mănușile din buzunarele hainei. În lumina cu pusculară arăta la fel de uman ca oricine altcineva.

– Crezi că poliția o să oprească trenul înainte să ajungă în gara? Sau o să aștepte să intre în oraș, ca să vină să ne caute? îl întrebă Jake, în timp ce își încheia fermoarul hanoracului.

Nu-i era frig, dar trebuiau să mențină aparențele.

– Nu știu, răspunse Kostya. Oricare variantă e posibilă.

– Lăsăm urme mari. O să vadă cu ușurință încotro mergem.

Kostya râse încetișor.

– Tu chiar că te-ai născut într-un loc călduros! Urmele o să fie complet acoperite în zece minute.

– A! Bine.

În intervalul scurt în care stătuseră la baza rambleului, urmele pe care le făcuseră prin zăpadă aproape dispăruseră sub fulgii noi și grei de nea.

– Și ai uitat, Jake? Putem fugi. Ei nu știu cât de repede ne putem mișca.

Treptat, fața lui Jake a fost cuprinsă de un zâmbet larg. Peisajul rural, sterp, zăpada care-i proteja, burta ghiftuită cu bucățile de brânză și pâine pe care le mâncaseră zile întregi în tren, plămâni care nu aveau să cedeze niciodată.

– Dacă Anadyr e acolo, spuse Kostya, arătând în lungul șinelor de tren, atunci, estul este într-acolo. Dacă mergem spre sud-est, ajungem la ocean. Desenă traseul cu mâna. Știi ce e de cealaltă parte a oceanului acela?

– Alaska, spuse Jake. Și știi unde putem ajunge pe jos din Alaska? Kostya zâmbi.

– Hai, băiatule din California. Mergem acasă.

Visez? A înnebunit lumea
sau am înnebunit eu?

H.G. WELLS, *Omul invizibil*

Ne-au lăsat mult în urmă...

PARTEA A ȘASEA

CURIOZITĂȚI

1. CĂZUȚI DIN CER

Luck a văzut una dintre santinele căzând. Uneori țâșneau prin aer intenționat, într-un mod care îi tăia răsuflarea. Dar întotdeauna, în astfel de cazuri, santinelele își întindeau aripile în ultima clipă, cu penele lungi umflându-se cât erau de mari, oprind o săritură care părea fatală. Apoi pluteau mai departe, în jos, deasupra vârfulor de copaci din rezervație, cu o urmă de zâmbet pe față, de parcă ar fi știut că Luck fusese îngrijorată, de parcă s-ar fi jucat cu ea, proto-ființă proastă, și ea se lăsase păcălită.

Așa se întâmpla de obicei când i se părea că o santinelă cade, se dovedea că nu a fost decât o glumă. Dar de data asta era complet diferit. În timp ce Luck stătea pe Vârful Stâncos, cel mai înalt punct al rezervației Proto, privea cum o santinelă urca tot mai sus, pe un curent ascendent, dis-de-diminează, apoi se oprea, iar trupul i se contorsiona. Soarele se ridica și-l scălda într-o lumină aurie, în care vedea bucăți de... *ceva* căzând din el.

O voce cunoscută s-a auzit nepoftită în clipa aceea.

– Ce cauți aici atât de devreme?

– Uite, Starlock! spuse ea, arătând disperată și incapabilă să-i arunce o privire măcar. Se rupe în bucăți!

Santinelă nu s-a mai putut ține drept. Într-un vârtej de pene s-a rostogolit către granița sudică a Rezervației. Celelalte două santinele din patrulă – un mascul și o femelă – goneau pe cer, spre el, dând înnebunate din aripi.

– Uite! Uite! spuse Starlock acum, captivat, alături de Luck, de drama care se desfășura în aer, în zorii zilei. Se întâmplă și cu ea la fel!

Santinela femelă, cu rotunjimi vizibile în primele raze ale soarelui, se zbătea acum, în timp ce bucăți de ceva îi cădeau din aripi sau erau chiar bucăți din aripi? O clipă mai târziu, cădea și ea. A treia santinelă a plonjat să o prindă și toate trei au dispărut.

Luck și Starlock s-au întors unul spre celălalt, iar Luck și-a văzut propria consternare oglindită pe fața lui. Răsăritul roz și portocaliu dădea lumii o aură de vis, dar acesta nu era un vis. Oamenii chiar căzuseră.

– Ar putea să ne păcălească, spuse Starlock, uitându-se spre sud, unde dispăruseră santinelele. Ar fi putut să țină ceva și să scape niște bucăți din acel ceva, ca să *pară* că erau părți din aripile lor...

– Da, încuviință Luck fără prea mare convingere, s-ar putea. Dar arăta...

– Destul de real, spuse el, continuându-i ideea.

Starlock era membru în patrula de observare și își făcea rondul de dimineață, așa că-și scoase aparatul de emisie-recepție din clăpeta de pe talie (aparatul avea peste o sută de ani vechime, dar funcționa destul de bine pentru a comunica în incinta Rezervației), dar apoi ezită.

– Dacă vor să ne ducem să-i căutăm, ca să râdă de noi și să arunce cu pietre?

Santinelele exact așa procedaseră în urmă cu un an sau doi, se prefăcuseră rănite, apoi ridiculizaseră proto-ființele care veniseră să vadă ce se întâmplase, deși gluma nu fusese făcută într-un stil atât de dramatic. Era aproape imposibil să aibă cu adevărat probleme. Totuși... cine putea ști? O frază nepotrivită s-a ivit în mintea lui Luck și s-a materializat în cuvinte înainte să o poată opri.

– Atunci, ar trebui să verificăm înainte să raportăm? a sugerat ea, păstrându-și un ton neutru.

„Verificarea“ necesita o lungă plimbare împreună, tocmai până la granița Rezervației, poate.

A evitat ochii lui Starlock, dar simțea apăsarea privirii lui, care analiza momentul. O plimbare împreună era o idee proastă, totuși nimeni nu-i putea învinui că investigaseră ceea ce tocmai văzuseră.

Când Starlock rămase tăcut, ea spuse, ademenindu-l:

– Nu vrei să mergem să verificăm? Chiar și după ce au *căzut*? Atunci, raportează... și eu o să mă duc să văd.

Luck s-a întors repede, ca să plece, dar făcuse doar doi pași când Starlock a prins-o de braț, făcând-o să scoată un sunet de uimire. Se uită la mâna lui pe pielea antebrațului ei, neagră în bătaia luminii. Nu trebuiau să se atingă. Uneori aveau un contact trecător, un picior care îl mângâia din greșeală pe altul, la ora mesei, o mână care dădea peste alta în mulțime, momente pe care le puteau amândoi nega. Dar acesta era un contact intenționat, era ceva diferit. Surprinzător. I-a dat imediat drumul.

– Nu, ai dreptate, Luck, spuse el, evitând, la rândul lui, să o privească în ochi. Sunetul numelui ei pe buzele lui stârni în ea ceva ce știa că era mai bine să rămână netulburat. Putem ajunge acolo la fel de repede ca oricine altcineva. Ar trebui să mergem să vedem.

* * *

Au pornit imediat, mergând către granița Rezervației, în direcția în care căzuseră santinelele. Era un drum lung și, în timp ce soarele se ridica de tot deasupra liniei orizontului și lumina Munții Stâncoși îndepărtați, ei treceau prin lanurile de grâu, mei și porumb, pe lângă serele hidroponice, pe lângă crescătoriile de pești și țarcurile de oi, păstrând permanent distanța unul față de altul. Dar când au trecut de terenul cultivat și au pătruns în zona mai sălbatică, unde erau tufișuri și copaci, unde nicio altă proto-ființă nu mai avea șanse să-i vadă, Luck a observat că Starlock se apropiase, astfel încât mâinile aproape li se atingeau din când în când și fiecare ratăre provoca o senzație ca un curent electric în buricele degetelor ei. S-a dus pe Vârful Stâncos, ca să privească singură răsăritul, dar așa era mai bine.

Fiecare proto-adolescent știa regulile: împerecherile erau făcute de oameni, potrivit Legământului Legal al Genofondului Proto-uman, iar împerecherile se bazau, în esență, pe aspectul fizic. Oamenii se așteptau ca proto-ființele să-și păstreze tot coloritul distinctiv, toate „variațiile genetice nealterate“, astfel încât aceștia să poată studia și cataloga variația respectivă. Era prețul plătit de proto-ființele care trăiau aici, în rezervație, protejate de orice va fi devenit între timp lumea.

Starlock avea șaptesprezece ani, cu un an mai mare ca Luck, cu pielea de un cafeniu atât de intens, încât amintea de scoarța stejarilor seculari din pădurea Rezervației, cu ochii atât de negri, încât păreau din obsidian, iar părul era la fel de închis ca ochii, foarte creț și tuns scurt de tot. Pe cât era Starlock de oacheș, pe atât era Luck de albă, cu ochii de un albastru-deschis, precum cerul senin dimineața devreme, cu pielea ca laptele, cu părul blond, cu tente roșcate, când strălucea în razele soarelui. Era imposibil ca ei doi să fie vreodată împerecheați, iar asta însemna că nu mai aveau voie nici să se atingă.

Când privirile li s-au întâlnit o secundă prea mult, el s-a uitat în altă parte și a întrebat:

- Ce citești acum?
- Altă carte de Dickens, spuse ea. *Dombey și fiul*.
- Povestește-mi.
- E despre iubire și ură, despre familie și regrete, explică ea, și aproape nicio parte nu lipsește din ea.

Pentru plăcerea lui, Starlock prefera să citească manuale de inginerie, dar cândva fusese dornic să asculte descrierile pe care Luck le făcea romanelor și reluară cu ușurință vechea legătură așa cum, se gândi Luck, pleaseră cu ușurință în această plimbare, cu un pretext oarecare, după ani în care evitaseră orice lucru de genul acesta.

Au discutat despre carte, în timp ce conturul strălucitor al gardului din Rezervație se apropia treptat. Cu fiecare pas, Luck era tot mai convinsă că santinelele îi păcăliseră. Bineînțeles că fusese o farsă

elaborată, una suficient de inteligentă încât să o sperie și să-i atragă. Se uita întruna peste umăr, să vadă dacă oamenii pândeau prin apropiere, urmărind dintr-un copac, poate, cele două proto-ființe proaste, care mușcaseră nomeala.

Când se aflau la vreo patru sute de metri de gardul Rezervației, i-au putut auzi zbârnâitul. Gardul aproape transparent, care apărea ca o distorsiune neclară, era înalt de doisprezece metri și marca limita lumii lui Luck. Gardul trasa o linie în jurul Rezervației, despre care Luck își dăduse seama, cu ani în urmă, că avea vreo nouăzeci și cinci de kilometri lungime, pentru că Rezervația forma aproape un cerc, care cuprindea o porțiune de pădure, râuri și teren arabil de cel puțin treizeci de kilometri lățime, iar cărțile de matematică erau disponibile la biblioteca primăriei. Proto-ființele aveau voie să învețe geometria, chiar și calculul matematic și științele exacte, dar până la un punct. Puteau să aibă chiar și destule cunoștințe biologie, ca să îi instruiască pe medicii din Rezervație. Se putea afla și puțină istorie, din romanele permise, deși orice referință privind politica și războiul fusese înlăturată, desigur. (Sau, mai bine zis, din context se putea presupune că părțile lipsă se refereau la politică și război. De asemenea, multe alte subiecte fuseseră la rândul lor șterse, probabil.) Dar toate cărțile și toată tehnologia din școala și biblioteca Rezervației se opreau la Perioada Calculatoarelor, la momentul Marii Schimbări, cum îl numeau oamenii, când proto-ființele lăsaseră loc noii specii dominante.

Chiar lângă gardul Rezervației, pe interior, era un cerc format dintr-o pădure, un cerc concentric, la care au ajuns după aproape o jumătate de oră de mers. După ce au pătruns în interiorul fâșiei împădurite, vibrația gardului a umplut aerul, amintindu-i lui Luck că linia de demarcație te-ar fi prăjit în trei secunde, dacă o atingeai (deși erau ani întregi de când fusese careva îndeajuns de prost să facă asta). Trebuiau să găsească santinelele pe partea din interiorul graniței Rezervației, evident, sau să abandoneze căutarea.

– Fii atentă, în caz că aruncă cu pietre, îi șopti Starlock, în timp ce înaintau printre copaci.

Plăcerea ilicită a plimbării era acum dată uitării. Luck era în alertă, așteptându-se la restul farsei puse la cale de santinele. Dar acolo unde copacii se răreau și începea o porțiune cu iarbă mare, la numai câțiva metri de gardul Rezervației, au descoperit că nu era deloc o farsă.

– Îi chemi? se auzi o voce foarte aproape și în mod cert foarte îndurerată.

Starlock a ridicat un braț, ca s-o oprească pe Luck să mai meargă dincolo de copaci. Și acum Luck a văzut: în iarba înaltă, între copaci și gard, la nici trei metri distanță, era o santinelă... și era grav rănită.

– Vai de mine, a șoptit ea când Starlock a dus un deget la buze.

Santinela era aproape de aceeași vârstă cu Luck și Starlock. Cumva, aripile lui rezistaseră cât să-i amortizeze căderea și să-l țină în viață, dar erau sfâșiate și împrăștiate în jur, într-un cuib zdrențuit de pene stacojii și argintii enorme. O încheietură a mâinii atârna moale, în spate. Picioarele lui, ieșite în unghiuri anormale, erau în mod evident rupte, deși costumul negru, elastic, le ținea la un loc.

– Nu răspund! se auzi altă voce, de data asta speriată și disperată.

Starlock arătă cu mâna și Luck se uită în direcția degetului. Dincolo de porțiunea cu iarbă, pe cealaltă parte a aerului viciat de gardul despărțitor, erau celelalte două santinele, un mascul și o femelă. Masculul stătea în picioare, cu magnificele aripi violet lipite de corp, dar aparent intacte. El era cel care prinsese femela în aer, a dedus Luck, și părea să fi aterizat cu ea dincolo de granița Rezervației, pe când amicul lor căzuse în interior. Masculul se bătea cu degetul în piept – unde aveau santinele stațiile radio – fără rezultat. Fata era ghemuită pe jos, ca un prunc, în costumul ei negru, rămasă de tot fără aripi.

– Mai încearcă, spuse santinela din iarbă, care nu-și vedea bine camarazii, din pricina tulpinilor înalte din jurul lui. Haide!

– Stația mea nu mai funcționează deloc acum! strigă santinela din afara gardului, cu vocea alarmată de panică. A murit de tot.

– Atunci, zboară și ia-mă, se rugă băiatul din apropiere.

– Nu pot să zbor dincolo! strigă santinela aflată la o distanță mai mare. Ți s-a întâmplat ție, apoi lui Christine. Dacă mi se întâmplă și mie în timp ce sunt în aer? Și cad... buf... și mor?

– Nu mă lăsa aici cu proto-ființele, frate! Christine ar face-o? Ea e...

– E rănită, la fel ca tine. Aripile și ambele glezne, spuse cealaltă santinelă. De ce crezi că mi-a luat atât să te găsesc? A trebuit s-o car și pe ea, mergând pe jos. Și nici stația ei nu funcționează!

Luck nu mai fusese niciodată atât de aproape de santinele. Deși corpurile lor – exceptând aripile frumoase – semănau cu cele ale proto-ființelor, pielea, părul și culoarea ochilor lor erau un amestec pe cât de fermecător, pe atât de straniu, exact cum se așteptase Luck: părul auriu, părul arămiu și lucios, părul negru ca abanosul, pielea de un bronz impecabil sau care trecea gradual de la nuanțe foarte deschise până la cele mai închise, de la mâna dreaptă până la cea stângă, cu un luciu metalizat, care strălucea la soare. Luck se întreba dacă oamenii aveau voie să se amestece unii cu alții după bunul plac.

– Dar te-am auzit contactându-i prin radio, când am aterizat prima oară. Era fata aflată dincolo de gardul Rezervației, vorbind pentru prima dată, cu o voce gătuită de durere.

– Mi-au spus să aștept! strigă amicul ei de după gard.

– Deci... înseamnă că vin? întrebă santinela cea mai apropiată, ridicând capul cu optimism, dar încă incapabil să vadă pe deasupra ierbii. Slavă lui Tadd! Mă termină picioarele...

– Nu, ei... mi-au spus să aștept înainte să-mi preia raportul, explică santinela cealaltă. Luck auzea cum se chinuia să-și mențină glasul ferm. Părea că... parcă ar fi fost o urgență la bază. Nici nu m-au lăsat să termin de explicat!

– Ar trebui să facem ceva? șopti Luck. Veniseră să găsească santinelele, dar ea nu se așteptase că le vor găsi la ananghie; era ceva nemaiîntâlnit. Regulile pe care le-ar fi încălcat, dacă s-ar fi apropiat mai mult, au făcut-o să ezite – rareori se sfârșea cu bine pentru acel proto care era raportat la Autoritatea Proto-ființelor. Cu toate acestea, dacă stațiile santinelor nu funcționau, cu siguranță proto-ființele ar fi trebuit să le ajute, așa cum ar fi procedat cu oricine s-ar fi aflat în suferință...

– Se pare că stațiile funcționau acum câteva minute, șopti Starlock. Părea la fel de nesigur pe cât se simțea și Luck. Alți oameni trebuie să fi pornit deja la drum, ca să vină să îi ajute.

Dar când santinela mascul din iarbă murmură „Mi-e atât de sete“, suferința lui le-a determinat pe proto-ființe să ia o decizie. Luck și Starlock s-au privit în ochi și au ieșit dintre copaci.

– Hei! strigă santinela aflată de cealaltă parte a gardului, care i-a reperat imediat, în timp ce înaintau prin iarba care le ajungea până la brâu, îndreptându-se spre amicul lui căzut. Nu vă apropiați de el. E rănit!

– V-am văzut căzând, spuse Starlock calm, ridicând bidonul. Voiam să-i dau apă. E în regulă?

– O, slavă lui Tadd, spuse santinela din apropiere.

– Doar că... știți regulile! spuse cel de după gard. Țineți-vă laele departe de el!

Luck s-a abținut să îi dea o replică mânioasă – proto-ființele nu se certau cu oamenii, iar Starlock a îngenuncheat și a turnat niște apă în gura băiatului rănit. Acesta a băut pe nerăsuflăte, dar ochii lui, de un gri ireal, care contrasta puternic cu bronzul pielii și cu părul auriu, se uitau defensiv la el, în tot acest timp, ca și cum ar fi putut să-l muște. („Ochi gri“, își zise Luck. Ca bunica prietenei sale Skylark. Iar pielea lui avea aceeași culoare ca a prietenei ei Riverbend, și a familiei acesteia. De aproape, cel puțin la acest om ea conștientiza relația rece dintre cele două specii.)

Acolo unde aripile enorme ale santinelei erau lipite de spate, unde ar fi trebuit să fie mușchii necesari pentru a zbura... era doar un fel de pastă, ca o spumă, ca o frișcă roșiatică, uscată. Luck credea că pasta aceea ar fi *fost* cândva mușchi... doar cu o oră în urmă, poate, când zbura... dar acum chiar și pasta se descompunea, lăsând găuri căscate în spinarea și pe umerii lui.

După ce s-a oprit din băut, ochii santinelei s-au închis pe jumătate, apoi a început să geamă.

– Am stație radio, spuse Starlock, ridicând stația de emisie-recepție, astfel încât s-o vadă santinela de dincolo de gard. Pot să chem pe cineva pentru voi?

– Cât de departe emite chestia aia? Întrebă santinela bănuitoare. Vreo doisprezece metri? Ați putea la fel de bine să trimiteți un semnal cu fum...

Dar s-a oprit și a început să strige când o bucată mare din aripa lui stângă a căzut, urmată de o cascadă de carne și pene care se descompuneau din ambele aripi, până când, după doar câteva clipe, aripile i s-au desprins complet de corp și au aterizat pe pământ, cu două bufnituri greoaie.

– Ce... ce... strigă santinela, isterizată, în timp ce corpul i se desfăcea în bucăți.

Striga incoerent, iar maxilarul i se deschidea tot mai tare... apoi a căzut pe jos. Când a încercat să vorbească, limba îi atârna, oribil de lungă, în absența unei fălci care să o rețină.

– O, asta nu e bine deloc, șopti Luck oripilată. E chiar foarte rău.

Starlock, cu vigilența lui concentrată și obișnuită, a căutat repede printre frecvențele stației, dar Luck nu-și putea lua ochii de la santinelă. Băiatul – căci acum chiar arăta ca un băiat, mutilat și îngrozit – scâncea, adunându-și de pe jos maxilarul căzut. Asemenea aripilor, falca părea să se dezintegreze, iar dinții albi deveneau din ce în ce mai vizibili. Și, cu toate că el simțea în mod cert durerea, Luck a constatat fascinată că nu suferea atât de mult pe cât s-ar fi așteptat. Era ca și cum oamenii evoluaseră dincolo de agonie.

– La naiba, la naiba, la naiba, la naiba, strigă fata de pe jos.
O să-mi cadă și mie fața?

Santinela de lângă Starlock și Luck a început să cârâie:

- Lui i-a căzut fața? Și-a făcut falca... ca să guste chestii în vânt
- Deci, modificările noastre nu mai funcționează? a întrebat fata.
- Păi, da, zise băiatul care stătea lângă ea.

El renunțase să mai încerce să-și vadă camarazii și părea să se chircească.

– Vin ajutoare, le spuse Starlock santinelelor rănite, când a oprit stația.

Toți trei se uitau cu optimism la Starlock, ceea i-a stârnit lui Luck un fior de neliniște. Îl auzise comunicând cu primăria și că urma să vină medicul din Rezervație, nu un om.

– Dar cum o să ajungem la ceilalți doi? șopti Luck, arătând spre santinelele aflate dincolo de hotarul rezervației.

Privind câmpul energetic, care scliffea, Starlock spuse simplu:

- Trebuie să întrerupem curentul de pe gardul electric.

2. (MI) PEZINIAȘI I ANVIA LAC

Trebuie să întrerupem curentul de pe gardul electric.

Cuvintele acestea i-au transmis lui Luck o stare de neliniște. În toată copilăria lor, când stăteau întinși pe un câmp sau se urcau prin copaci, ori când mergeau cu picioarele goale prin apa râului, Luck și Starlock își imaginaseră adesea că întrerupeau curentul electric de pe gardul Rezervației. Acel gest fantastic fusese startul câtorva zeci de aventuri imaginare, care le purtau pe cele două proto-ființe dincolo de granița habitatului lor, în lumea largă.

– Serios? șopti Luck.

– Cum altfel să ajungem la ei? o întreabă Starlock.

După expresiile fețelor lor n-ai fi zis că erau pe punctul de a-și împlini un vis din copilărie. Expresia lui părea să spună: „Fac doar ceea ce-mi impun împrejurările“. Stâlpii din oțel ai gardului se aflau la aproape cincizeci de metri unul de altul, iar Starlock părea foarte implicat, privind la cel mai apropiat pilon.

– O să vă aducem înapoi, în Rezervație, până vine cineva de la bază să vă ia, le spuse el celor trei oameni. Știți cum funcționează gardul?

Santinela fără falcă a negat, scuturând capul (cu limba atâr-nând), și a ridicat din umeri: „Nu-i treaba mea“.

Îi era greu să nu tresară văzând fața desfigurată a băiatului, dar Starlock disimula destul de bine.

– Există regulatoare de curent din loc în loc, de-a lungul întregului perimetru – pe partea voastră, explică el, arătând spre șirul

de stâlpi care se întindea în ambele direcții. Începuse instruirea inginer în Rezervație și învățase îndeajuns ca să înțeleagă asta – deși în realitate, încă de când era de-o șchioapă, Starlock făcuse tot felul de speculații în privința felului în care funcționa gardul Rezervației. Găsiți un regulator și folosiți-l ca să opriți gardul.

Santinela mutilată se uită, pentru susținere, la fata care zăcea la picioarele lui cu ambele glezne rupte. Luck înțelese gândul care i trecea băiatului prin minte: „Nu trebuie să le lăsăm pe proto-ființe să iasă“. Dar fata s-a ridicat atât cât să bâiguiască:

– Du-te. Avem nevoie de un doctor și nu avem stații.

Așa că băiatul fără aripi și fără falcă a plecat pe jos, spre nord.

* * *

Santinela din iarbă căzuse într-un somn agitat, iar Luck și Starlock se retrăseseră la distanță de el, așteptând. Starlock se uita prin gard, la peisajul exterior, iar Luck, căreia îi venea greu să ghicească gândurile în ultima vreme, îi urmă exemplul, privind spre pădurile și munții din afara Rezervației, așa cum făcuse în fiecare zi a vieții sale.

– Crezi că noi am fi făcut-o vreodată? îl întrebă ea.

– Să ne furișăm afară din Rezervație, ca să explorăm? șopti el, știind exact la ce se referea ea. Negă, clătinând din cap. Gardul are doisprezece metri înălțime; santinelele ne urmăreau permanent.

– Dar dacă am fi găsit un mod de a trece peste gard, cum ne imaginam noi. O praștie umană. Un planor. Și dacă am fi găsit un mod de a evita santinelele. Am fi făcut-o? Doar ca să vedem?

– Probabil că nu, spuse el, gândindu-se puțin. Adică... ce acolo? Și cât ar dura ca Autoritatea Proto-ființelor să ne găsească? Și ce ne-ar face dacă ne-ar găsi?

– Da, încuviință Luck.

Acestea fuseseră întotdeauna întrebările. Le pusese mereu când erau mai tineri, dar la un moment dat încetaseră să mai întrebe, pentru că nu existau răspunsuri.

După trei sferturi de oră, niciun om nu venise să-i salveze pe răniți, însă vocile altor proto-ființe străbăteau prin aer dinspre pădure. Luck și Starlock s-au ridicat și atunci Luck văzu din nou santinelele. Pielea ambilor – băiatul din interiorul rezervației și fata aflată de cealaltă parte a gardului – începea să se rideze profund.

– Starlock, privește, spuse ea în șoaptă. Se agravează.

– Cu fiecare minut, încuviință el alarmat. Părea că se vor ofili de tot.

Vocile proto-ființelor se auzeau din ce în ce mai tare, iar acum Luck distingea un grup mare de persoane printre copaci. În curând, o mulțime și-a făcut apariția prin iarba din apropierea gardului. Erau patru sute patruzeci și șapte de proto-ființe care trăiau în Rezervație și vreo cincizeci dintre ele se opriseră din lucru – cultivat, pescuit, construcții, cusut și predat – ca să o urmeze pe Consiliera Twinfate spre graniță, răspunzând în masă la apelul de urgență al lui Starlock. Nu era ceva surprinzător, pentru că era o întâmplare nemaiauzită ca oamenii să cadă.

Mulțimea de proto-ființe, care aveau felurite culori de piele, ochi, structuri osoase și trăsături faciale care-i făceau atât de interesanți pentru oameni, deveniseră gălăgioase și turbulente. Dar, la vederea santinelelor căzute, toate au amuțit brusc.

Fiecare persoană din Rezervație, până la cel mai mic copil, privea în sus, la oamenii magnifici, care zburau pe deasupra capului lor, și se gândise: „Frumoși, dar aroganți“. Acum, două dintre acele creaturi perfecte picau chiar în fața lor și nimeni nu știa ce ar fi trebuit să simtă.

– A dat cineva de Autoritatea Proto-ființelor până acum? întrebă Starlock. Stațiile lor radio sunt defecte.

Gesticula spre cea mai apropiată santinelă și, în timp ce vorbea, s-a îndepărtat câțiva pași de Luck. Ea a înțeles repede de ce: o fată din grupul nou-sosit arunca spre ei priviri otrăvite. Era Moonlight, desigur, fata cu care urma să fie împerecheat Starlock.

– Autoritatea nu-mi răspunde prin radio, spuse Consiliera Twinfate recăpătându-și glasul, care părea tulburat. Consiliera avea peste o sută douăzeci de ani și era responsabilul oficial al Rezervației. Am încercat să-i contactez de mai multe ori, fără succes, ceea ce nu s-a mai întâmplat până acum.

– Este și a treia santinelă, a adăugat Luck, privind fâțiș în alta parte decât la Moonlight. Scoate gardul din funcțiune, ca să-i putem lua pe el și pe fata de afară.

Când au auzit cuvintele „scoate gardul din funcțiune“, un murmur a străbătut mulțimea de proto-ființe. Consiliera Twinfate a făcut câțiva pași ezitanți către graniță. Și-a frecat bărbia îmbătrânită, părând stânjenită, în timp ce îi examina pe oamenii răniți.

– Ce spuneai că face celălalt? întrebă ea, uitându-se la Luck.

N-a mai fost nevoie să răspundă pentru că, în clipa aceea, bâzâitul constant al gardului a amuțit. Toți ochi proto-ființelor – căprui-închis, căprui-deschis, căprui-aurii, albaștri, gri și verzi – se întoarseră spre hotarul Rezervației. Acolo unde fuseseră scânteieri, căldură și distorsiuni, brusc nu mai era nimic. Gardul nu mai funcționa. Stâlpii din metal erau la locul lor, dar lumea de pe cealaltă parte nu mai era *pe cealaltă parte*. Era chiar acolo.

– Autoritatea Proto-ființelor va fi aici dintr-o clipă în alta, îi avertiză Consiliera Twinfate, de parcă oamenii ei ar fi putut s-o ia imediat la goană, deși niciunul nu dădea vreun semn că ar avea intenția de a părăsi siguranța Rezervației. Probabil că se vor întoarce înainte de căderea serii. E o zi ciudată, dar mâine totul va fi la fel cum a fost mereu.

Nimeni n-ar fi gândit altceva. Totuși, când Luck a pășit peste linia arsă, unde fusese gardul, pentru a lua santinela de pe cealaltă parte, ochii ei i-au căutat automat pe ai lui Starlock și a descoperit că și ochii lui urmăreau să îi întâlnească pe ai ei. Brusc a înțeles: mai devreme purtase o mască indiferentă, ca să nu-și facă prea mari speranțe că vor trece granița Rezervației. Acum, ochii lor s-au

întâlnit și ea a priceput că momentul acela era la fel de important pentru el, cât era și pentru ea.

Luck era pregătită să înfrunte zgomotul asurzitor al sirenelor puternice, care anunțau sosirea iminentă a vehiculelor Autorității Proto-ființelor. Dar totul rămase învăluit în tăcere.

* * *

Băiatul fără falcă s-a întors. Odată ajuns în câmpul vizual al mulțimii de proto-oameni, el a căzut în genunchi, răpus de epuizare. Luck și alte câteva proto-ființe l-au ajutat să urce pe o targă. A evitat să se uite la falca lui căscată, dar nu a putut să nu observe că pielea i se zbârcea, la fel ca a camarazilor săi.

Toți trei oamenii au fost transportați pe târgi de proto-ființe, în timp ce Consiliera Twinfate spunea întruna: „Nu știu ce putem face pentru oameni“. Starlock nu a mers împreună cu Luck, când mulțimea a pornit înapoi, spre centrul Rezervației. Moonlight îl revendica ca pe al său, așa cum făcea mereu când Luck era prin preajmă, și-l ținea de mână, rămânând mult în spatele grupului.

Moonlight era cu aproape un an mai mare decât Starlock, decu doi ani mai mare ca Luck. La aproape optsprezece ani, răspândea feminitate prin toți porii. Avea sâni generoși; șolduri voluptuoase; talia subțire. Avea buze pline și mâini mici și gingașe, dar cel mai grav era că se potrivea cu Starlock; pielea de un cafeniu intens; ochi mari și negri; părul brunet și foarte creț, mai lung decât al lui Starlock, părea o aură impresionantă în jurul capului.

Moonlight și Starlock aveau să fie îniperecheați de îndată ce e împlinea optsprezece ani, peste doar câteva luni. („Nu, nu luni. Cinci săptămâni și trei zile“, își spusese Luck.) Totul la Moonlight anunța că îi va dăruia o duzină de copii lui Starlock; că o să-l facă să o iubească necondiționat; iar progeniturile lor aveau să fie frumoase și asemănătoare cu trăsăturile lor genetice specifice, ceea ce însemna că î puteau păstra copiii. Sigur că era ridicol – proto-ființele nu avea

voie să aibă *doisprezece* copii. Rezervația ar fi fost coplesită în câteva generații. Totuși...

– Luck, Luck! Aici erai.

Un băiat roșcovan și pistruiat alerga spre ea cu răsuflarea tăiată. Era Rocky care, deși avea părul mai roșu decât al lui Luck și ochii lui erau puțin mai deschiși, avea un aspect destul de asemănător pentru a fi aproape sigur împerecheați, la un moment dat, într-un viitor nu suficient de îndepărtat pentru a fi pe gustul lui Luck.

– Ai alergat până aici? I-a întrebat ea.

Nu-l văzuse în grupul de lângă gardul Rezervației. Probabil auzise cu întârziere ce se întâmpla și dăduse fuga să se alăture grupului care se întorcea spre primărie.

Rocky i-a pus posesiv o mână pe umăr și i-a zâmbit.

– Da, zise el, trăgându-și sufletul, în timp ce mergea alături de ea. De ce nu mi-ai spus că te duci la gard?

– De ce să-ți fi spus? I-a întrebat Luck.

O enerva faptul că Rocky, care era cu un an mai mic decât ea, presupunea că aveau să-și petreacă viața împreună și o trata în consecință.

– Se descompun, spuse Rocky fără niciun rost, dând din cap spre santinelele transportate pe târgi și trăgându-se de prohabul pantalonilor – alt obicei dezgustător. Luck și-a stăpânit impulsul de a-i da mâna la o parte. Apoi el îi spuse chicotind: Mai ales tipul ăla fără față.

– Nu râde de el, îl mustră ea. Dacă erai în locul lui, nu ți-ai fi dorit să râdă cineva de tine.

– Dar nu sunt, i-a răspuns el vesel. Cu el, sunt cinci oameni pe care i-am văzut de aproape, Luck. Tu câți ai văzut?

– Șase, i-a răspuns Luck încuiată. O interesa subiectul, chiar dacă Rocky era cel care-l deschisese. Dar mai ales pe Mizter Caldwell.

Mizter Caldwell era ofițerul de legătură pentru proto-ființe, omul care vizita lunar Rezervația, pentru a efectua examinarea

oficială a fiecărui rezident și să ia mostre de ADN. Pielea lui Mizter Caldwell era de un albastru marin aprins. Brațele și picioarele lui erau excesiv de lungi și elastice, așa că trebuia să depună un efort foarte mare ca să se țină drept. Pe gât avea două branhii mici, aproape de claviculă, ceea ce le-a determinat pe proto-ființe să creadă că petrecea destul de mult timp sub apă.

– Plus aceste trei santinele, îi spuse Luck lui Rocky, numărându-și întâlnirile cu oamenii, plus alți doi care au venit o dată împreună cu Mizter Caldwell. Ea a început să-i descrie pe ultimii doi: o femeie cu un cap atât de mare, încât îți tulbura perspectiva când te uita la ea și un bărbat cu patru mâini și patru picioare, dispuse astfel încât să se deplaseze în spirală. Oricare ar fi fost ruptura evolutivă care îi separase pe oameni de proto-ființe, aceasta le permisesse oamenilor să continue să se dezvolte în mai multe direcții – santinele zburătoare, ofițeri amfibieni de legătură cu proto-ființele, vizitatori cu mai multe membre și cine mai știe ce.

Rocky era impresionat de lista lui Luck.

– L-ai văzut în persoană pe cel cu patru picioare?

Luck a confirmat dând din cap.

– Am trecut direct unul pe lângă celălalt, la Centrul de Recreere. Fiecare mână avea alt număr de degete.

– Cât de multe? întrebă Rocky. Sau cât de puține?

Luck ridică din umeri.

– N-am putut număra exact, dar cel puțin zece la o mână și, poate, doar unul sau două la celelalte.

– De ce crezi că era așa?

Ea ridică din nou din umeri.

Rocky părea încântat de această informație despre oameni și, totodată, dornic să plece – ca s-o împărtășească prietenilor săi, probabil. Preț de o secundă care aproape a paralizat-o, Luck a crezut că va încerca să o sărute, dar înainte să-i vină ideea asta, el a fugit spre un grup de băieți de vârsta lui.

Ea se felicita că scăpase de el atât de repede. Singură acum, Luck a încetinit pasul până a ajuns în spatele grupului, unde Starlock și viitoarea lui soție nu se mai vedeau. Se mută până ajunsese aproape de marginea pădurii care acoperea o mare parte din acest sector al Rezervației. Acolo, umbrele alternau cu razele soarelui cald și briza era încărcată de parfumul florilor sălbatice. Ea s-a întors și a mers cu spatele, uitându-se în jos, la panta domoală, ce ducea către locul unde gardul nu mai scânteia. Lumea era acolo. Pur și simplu, *acolo*.

Ca din senin, o mână a prins-o de cot, făcând-o să se sperie. Era Starlock care, în trecut, se furișase adesea în acest fel lângă ea. A tras-o în pădure și, făcând repede câțiva pași, au ajuns la o potecă îngustă, folosită de căprioare, ascunși de privirile celorlalți, care erau, oricum, mult în fața lor.

– Mă atingi, spuse Luck, uitându-se în jos, la mâna lui, care zăbovea pe brațul ei gol.

Starlock i-a dat drumul automat, iar ea a regretat că spusese ceva.

El o luat-o la stânga, unde cărarea căprioarelor se bifurca, iar Luck l-a urmat la fel de firesc cum respira, de parcă nu trecuse nicio zi de când se hărjoneau prin Rezervație, ca și cum plimbarea nesancționată din dimineața aceea ștersese cu buretele ultimii trei ani.

– Știi că n-am de ales, îi spuse Starlock încet, după ce multă vreme merseseră în tăcere. N-am ales-o eu pe Moonlight.

Erau cuvinte pe care amândoi le evitaseră atâta vreme, pentru că era inutil să le spună cu glas tare. De ce o făcea acum?

– E frumoasă, răspunse Luck, încercând să nu pară amărâtă. Ești norocos, Starlock. Ar putea fi mult mai rău. Pentru mine, va mai rău.

– Încetează. Luck, de ce încerci să mă rănești?

Luck a tăcut din nou. Câteva clipe mai târziu erau la râu, mergând în amonte, pe mal. Grupul de proto-ființe care transporta oamenii încă se întrezărea din când în când, dincolo de pădure, dar ea și Starlock erau ascunși.

– Nu-mi mai pasă, se forță ea să spună după o vreme. Se străduise atât de mult ca vorbele ei să pară sincere, dar aproape că o ardeau pe gât când le-a rostit. A durat multă vreme, dar știu că n-am niciun motiv să-mi mai pese.

– Te rog, Luck, șopti Starlock. Există toate motivele.

Ea își privea picioarele, dar continua să-l urmeze, fără să-l contrazică. După ce au ajuns puțin mai departe, el s-a oprit pe malul râului atât de brusc, încât Luck aproape că a dat peste el.

– Vezi unde suntem? a întrebat-o el.

Ea nu fusese atentă, dar acum privea în jurul ei. În fața lor, lateral față de cursul principal al râului, era un iaz adânc și rece, unde apa își croise drum printre pietre, ca să creeze un bazin izolat. Crengile copacilor atârnav deasupra malului, dar soarele pătrundea printre frunze, astfel încât razele lui ajungeau până la nisipul din adâncul iazului, invitându-i să intre.

Ochii lui Luck s-au umplut de lacrimi.

– De ce ai venit aici? l-a întrebat ea cu glasul găuit. Nu vreau să fiu aici.

A ieșit de pe potecă, pentru a fugi de acolo, dar a oprit-o brusc vederea unui copac de la marginea iazului. Sculptate pe trunchi erau literele L+S, deși lichenii începeau să crească peste ele.

Starlock era chiar în spatele ei. Nu o atingea, însă îi simțea căldura, fiind la doar câțiva centimetri de ea. Se uita la copac și Luck a înțeles că, la fel ca ea, își amintea și el ziua aceea, când veniseră împreună în acest loc, în urmă cu trei ani. Ultima și singura lor după-amiază intimă.

În ziua aceea, lângă acest iaz, au stat spate în spate, astfel încât Luck simțise cum cutia lui toracică se ridica și cobora, lipită de a ei, în timp ce vorbea.

– Măine împlinesc paisprezece ani, spusese el.

Luck se uita la imaginea lor oglindită în luciul neclintit al apei – care îi reamintea că ei doi nu vor fi niciodată împerecheați. Doar la

aniversarea lui Starlock se gândea de săptămâni întregi; paisprezece ani era punctul despărțitor. După ziua lui, contactul fizic le va fi interzis în mod oficial, la fel și timpul petrecut singuri, nesupravegheați. Așa că perioada în care Luck și Starlock hoinăriseră prin Rezervație împreună se încheiase.

– Poate nu vor afla că ne petrecem timpul împreună, a spus Luck.

– Da, sigur, răspunse Starlock. Ca în cazul surorii mele.

Toți cei paisprezece ani erau examinați în fiecare lună și, dacă se găsea ADN-ul altcuiva asupra ta, puteai fi înlăturat de acolo. Nimeni nu știa cât ADN reprezenta prea mult – pentru că, bineînțeles, proto-ființele se atingeau accidental adesea, în timpul adunărilor și la lucru – însă toți erau de acord că orice schimb semnificativ de biofluide cu o persoană nepotrivită era un motiv suficient pentru a fi alungat. Se întâmplase cu sora lui Starlock, când avea cincisprezece ani. Starlock avea nouă ani pe atunci, iar Luck opt. Sora lui, care se numea Mist, jurase în fața părinților ei și a lui Mizter Caldwell că sărutase un băiat doar de câteva ori, dar fusese de ajuns ca viața ei în Rezervație – și a băiatului – să se termine. La câțiva ani o dată, cineva era luat de acolo.

Chiar dacă ea și Starlock scăpau cumva nedepistați, dacă Luck ar fi avut vreodată un copil cu Starlock, un bebeluș cu pielea creolă și ochii lui, de exemplu... acel copil avea să fie luat. Copiii micști, ai proto-ființelor, erau duși să trăiască printre oameni, fără excepție erau exemple de amestecuri necorespunzătoare de tipare genetice primitive și pure.

– Crezi că sora ta a murit? îl întreabă ea.

Starlock ridică din umeri.

– Uneori cred că nu, spuse el în șoaptă, și mă întreb cum e viața ei.

– Și eu, zise Luck.

– Dar cel mai des mă gândesc că nu mai e în viață.

Luck a lăsat o frunză să cadă pe suprafața apei și a privit cum undele micuțe se împrăstiau.

– Dacă am face-o *toți*, reflectă ea, dacă ne-am răzvrăti *toți* deodată... n-ar putea să ne alunge pe *toți*.

Starlock se întoarse spre ea și o prinse de umăr. Era mai afectat de menționarea surorii lui decât își dăduse Luck seama.

– Luck, ei *chiar* ne-ar lua pe *toți* sau ne-ar pedepsi pe *toți*. Ar fi foarte ușor. Dacă le facem probleme, de ce n-ar împărți Rezervația într-o duzină de rezervații, fiecare cu oameni care arată la fel? Sau ar putea să nu ne mai învețe nimic util. Legămintele sunt ceea ce ne țin uniți și în viață. Starlock, care nu era aproape niciodată agitat, o strângea tulburat pe Luck de umăr. Nu vreau să te ia de aici, șopti el. N-aș putea trăi știind asta.

Luck a dat ușor din cap. Visurile ei de nesupunere erau doar niște iluzii. Consecințele punerii lor în practică ar fi fost prea severe.

– Dar ce ar trebui să facem după ziua de mâine? șoptise ea.

– Nu pot să-mi imaginez, spusese Starlock. Nu vreau să mă gândesc la asta.

Știind că era ultima zi când erau singuri, au profitat din plin de ea. S-au dezbrăcat de tot, chicotind stânjeniți, dar redevenind serioși când au alunecat în apa rece a iazului. Timizi la început, apoi din ce în ce mai naturali, se atinseră unul pe altul după pofta inimii. Nu aveau decât treisprezece ani și nu se întâmplase nimic serios, dar Luck își amintea cum mâinile alunecau pe corpul celui-lalt, fine și înfrigurate de apa iazului, cu piepturile îngemănate, strâns îmbrățișați, ei s-au sărutat îndelung și dulce, având doar capetele deasupra apei.

Acum, în același luminiș, trei ani mai târziu, Starlock a eliminat spațiul dintre ei și s-a lipit strâns de ea. Luck a inspirat brusc, simțind greutatea și căldura lui. Mâna lui a alunecat în jos, pe brațul ei, și și-a împletit degetele cu ale ei. Ea analiza degetele astfel îmbinate, alb-deschis și cafeniu-închis, alternând. Complet opuși.

– Santinelele cad, oamenii nu răspund prin stațiile de emisie-recepție, șopti el aproape de urechea ei. Noi doi traversând linia

de graniță. A fost ca și cum am ieșit din viețile noastre pentru un minut, Luck. O clipă doar, dar poate există o speranță...

– Nu există, spuse Luck încet, cu inima bubuind în piept. Autoritatea o să vină în Rezervație și totul o să revină la normal. Își desprinse mâna din a lui. Fusesse o greșeală să meargă singuri la gard și plimbarea asta prin pădure era o nebunie și mai mare. Glasul i-a tremurat când i-a zis: Aș muri, dacă te-ar lua. Și am muri amândoi, dacă ne-ar lua copiii. Ea a pășit într-o parte și a refuzat să se uite la el. Ar trebui să te speli mai zdravăn pe mâini când ne întoarcem, îi spuse ea, deși știa că aceasta era o precizare răutăcioasă și inutilă, ca să nu identifice urmele mele pe tine.

Apoi s-a întors la ceilalți.

3. LA ÎNDRUMĂRI DE DĂRĂRI

La centrul medical din Rezervație, proto-ființele au făcut tot ce au putut pentru santinele, ceea ce nu era prea mult. Oasele lor rupte nu păreau să aibă vreo legătură cu starea lor generală și toți trei se zbârceau în continuare. Au murit înainte să vină ora cinei. Și nimeni de la Autoritatea Proto-ființelor nu răspundea prin radio.

În seara aceea, la cină, în sala de mese din Rezervație, Consiliera Twinfate s-a lansat într-un discurs sinuos, care suna ca orice altă alocuțiune auzită de Luck de la o persoană mai vârstnică din Rezervație, toate putând fi reduse astfel: „Viața e bună, Rezervația noastră e frumoasă. Să le păstrăm astfel.“

– ...toți vor continua munca zilnică, în timp ce așteptăm răbdători să primim vești de la Autoritatea Proto-ființelor, spunea Twinfate, iar vocea ei croncănită creștea și scădea în timp ce se legăna ușor, în jurul microfonului. (Luck bănuia că era obosită după plimbarea până la graniță și înapoi, din dimineața aceea.) Firește, toate Legămintele trebuie respectate și nimeni nu are voie să se apropie de gard...

Consiliera Twinfate avea trăsăturile băștinașilor din insulele Pacificului de Sud, deși părul ei cândva negru era acum aproape complet alb. Era din prima generație în Rezervație, unul dintre orfanii fondatori, care fuseseră aduși din diferite locuri din lume, tocmai când avea loc Marea Schimbare. Ea și ceilalți din primul grup fuseseră crescuți de oamenii care doreau să mențină în viață o

populație de proto-ființe. Specimenele din acea primă generație de proto-ființe crescuseră și se căsătoriseră între ele, potrivit legămintelor și trăsăturilor fizice, bineînțeles, iar populația din Rezervație crescuse timp de o sută de ani, devenind ceea ce era acum.

Curriculumul școlii din Rezervație fusese stabilit de acel prim grup de proto-ființe și modelase felul în care toate generațiile ulterioare percepeau lumea... lumea care acum aparținea oamenilor și în care proto-ființele nu mai aveau voie să trăiască. Era o lume pe care nicio proto-ființă nu putea să și-o imagineze, cu excepția pădurilor, câmpurilor și munților care se puteau vedea în jurul Rezervației și cu excepția unor hărți vechi, în care erau prezentate orașe în care nicio proto-ființă în viață nu călcase vreodată, a descrierilor din romane, adesea vechi de sute de ani și pe baza cărora puteai contura în detaliu o lume cu trăsuri, cu cai și fum de cărbune sau o lume cu automobile și avioane hodorogite, dar care cu siguranță nu înfățișau lumea așa cum era ea acum. Confruntată cu acest necunoscut, Rezervația era o oază unde puteai duce un trai confortabil, într-un peisaj rural, cu șapte sute șaptezeci și șapte de kilometri pătrați de teren fertil.

Pentru Consilierea Twinfate și pentru multe proto-ființe, asta era destul. Luck, pe de altă parte, făcuse din bibliotecă a doua ei casă. După ce i-ai citit pe Dickens și pe Dickinson, după ce ai lecturat selecții din mitologia greacă și paginile scrise de o femeie numită Brontë, și chiar câteva ale unui bărbat numit Vonnegut, sau dacă ai citit măcar părțile din acele cărți care treceau de procesul de revizuire al Autorității Proto-ființelor, uneori te gândeai la un alt stil de viață.

Bineînțeles, profesorii din Rezervație le explicaseră lui Luck și colegilor ei de clasă, de la bun început, de ce nu existau proto-ființe în romanele și manualele lor. Când scriitorii spuneau *persoane* și când spuneau *oameni*, se refereau la proto-ființe, pentru că *toți* erau proto-ființe pe atunci. La asta se referea cuvântul *oameni*.

Apoi venise Marea Schimbare și îl făcuse să însemne *mai mult* decât oameni sau, poate, se gândea Luck, ceva *neomenesc*. Evoluaseră și luaseră cuvântul cu ei.

– De ce nu putem trăi cu oamenii? o întrebuse Luck pe profesoara ei, smulgând hohote de râs de la ceilalți copii.

– Gândește-te, Luck, spusese profesoara. Ai citit despre oamenii de Neanderthal. Aveau multe în comun cu proto-ființele, totuși, nu i-ai pune să trăiască lângă noi în Rezervație. Și-ar dori propria lor viață și nu ar fi în siguranță în Rezervație, cu electricitate și echipamentele necesare fermei și cu alte astfel de lucruri.

– Deci, lumea de acolo nu e sigură pentru proto-ființe? întrebuse Luck.

Profesoara îi explicase atunci despre tratat. Noua specie, în numeroasele ei forme, se răspândise în toată lumea, dar le oferise proto-oamenilor un loc ideal unde să trăiască și protecție. Iar Legămintele nu erau o povară prea mare.

În sala de mese a Rezervației, reveria lui Luck a fost întreruptă când Consilierii Twinfate i se tăie vorba în chip gălăgios.

O voce tânără și hotărâtă spuse:

– Știți că Rezervația nu e autonomă, nu-i așa?

Era Sunchance, un bărbat de vreo douăzeci de ani, care i-a luat consilierii microfonul fără să-i ceară permisiunea. Un murmur de indignare s-a auzit de la masa lungă, unde se aflau cei mai vârstnici locuitori din Rezervație, dar el a ignorat acest aspect și a început să explice singurul lucru care conta – faptul că oamenii le asigurau treizeci la sută din ce era necesar ca Rezervația să supraviețuiască. Dacă oamenii nu apăreau cu lunile, Rezervația avea să rămână, în cele din urmă, fără mâncare, dacă nu făceau câteva schimbări drastice.

– Bineînțeles că se întorc, spuse Consiliera Twinfate, încercând să ia din nou microfonul.

Sunchance s-a ferit de ea, a păstrat microfonul și a spus:

– Trebuie să ieșim în lume și să aflăm ce se întâmplă. Ca să putem face un plan. Cine e de acord cu mine?

– Se întorc! strigă Consiliera, ridicând vocea pe deasupra larmei

Dar nimeni nu o mai asculta. Oamenii se ofereau voluntari Luck și Starlock, care stăteau în colțuri opuse ale încăperii, și evitau să se privească, totuși au ridicat mâna, în același moment.

8. REZERVAȚIA ACELAȘI LUNA

– Luck, uite! E ceva acolo, jos! a strigat Rocky ceva mai sus, pe potecă.

Luck mergea într-un grup de patru, dar rămăsese în urmă. Se deplasaseră spre nord-est toată ziua, în direcția care, din câte redau hărțile, avea să-i ducă în oraș. Bineînțeles, hărțile proto-ființelor erau destul de vechi, dar nu muți un oraș, nu-i așa?

Luck se bucurase de fiecare pas făcut în afara Rezervației – la început. Dar acum începea să simtă că lumea de afară semăna mult cu lumea din interiorul Rezervației. Nu văzuseră altceva decât peisaje rurale, pustii, iar lui Luck îi venea greu să-și mențină concentrarea.

Erau multe echipe de căutare, formate din proto-ființe, și fiecare dintre acestea i se atribuisese o rută puțin diferită către oraș, pentru ca șansele de a întâlni oameni pe drum să crească, oameni care să-i ajute să contacteze Autoritatea Proto-ființelor sau să explice, poate, de ce nu răspundeau cei de la Autoritate. Din întâmplare (sau, mai bine zis, la cererea mamei lui Starlock), Starlock și Moonlight fuseseră trimiși împreună cu alt grup, pe alt drum. Deși Luck îl respinsese pe Starlock, mergând împreună ore întregi, gândurile îi reveneau, iar și iar, la ei doi...

Rocky, care o trăgea de braț, a smuls-o din aceste gânduri.

– Luck, e o aeronavă aici, jos! Chiar în față!

Ea bănuia că mama ei aranjase ca Rocky să fie inclus în echipa ei de căutare, ca parte din campania de diminuare a aversiunii lui

Luck față de el. Arătându-și enervarea, își smulse brațul din strânsoarea lui Rocky, dar tot îl urmă cu entuziasm. Au ieșit dintre copaci și au ajuns în dreptul unei văi care se întindea la picioarele lor. În mijlocul văii era o aeronavă prăbușită. Ferestrele, ca ochii unei insecte, erau sparte, elicele erau îndoite, cabina fiind parțial zdrobită. Era primul semn de civilizație pe care îl văzuseră până atunci.

– E transportul care vine în Rezervație în fiecare lună? întrebă Luck.

– Așa pare, zise Rocky. Hai să-i ajungem din urmă!

Ceilalți doi membri ai grupului erau la jumătatea dealului. Rocky a încercat să o ia de mână pe Luck, dar ea și-a tras repede mâna. El nu părea să se supere sau să observe măcar respingerea, pentru că mâna lui se îndrepta deja spre prohab. Luck abia s-a abținut să nu i-o plesnească. Se întreba dacă va fi nevoită să procedeze așa tot restul vieții... în timp ce Starlock ar fi renunțat de tot la reziste farmecelor lui Moonlight.

– Hai, Luck! o îndemnă Rocky, în timp ce cobora panta, pentru a ajunge în vale.

Luck îl urmă, încercând să-și adune gândurile. De ce-i păsa atât de mult de Moonlight? Se împăcase – în mare parte – cu ideea că Starlock era împerecheat cu ea de multă vreme. Totuși, îi păsa foarte mult. Și Starlock... de ce o dusesese la iaz, lângă râu, un loc în care evitase să ajungă chiar și cu gândul?

– Oprește-te, zise Luck cu glas tare.

– Ce? întrebă Rocky.

– Nu tu, spuse ea. Vorbeam cu mine însămi.

– De ce vorbești singură? o întrebă Rocky.

– De ce n-aș vorbi?! se răsti ea.

– Să nu ne certăm, spuse el mărînimos, ca și cum erau împerecheați de ani de zile și era obișnuit cu toanele ei.

Când s-au apropiat de ceilalți, liderul grupului, un bărbat tînăr, cut de patruzeci de ani, care se numea Larkspur, a privit prin ferestrele sparte ale navei. Apoi a strigat:

– E Mizter Caldwell! Și pare mort.

Luck și Rocky au alergat pe ultima porțiune de drum, ca să ajungă mai repede la ei. Ușa pasagerului era parțial distrusă. Dar, unindu-și forțele, au reușit să o împingă în sus. În interior, moale în centurile scaunului pentru pasager, era ofițerul de legătură cu proto-ființele, cu epiderma lui albastră. Mizter Caldwell de-abia mai putea fi recunoscut. Pielea lui frumoasă se zbârcise peste tot, deși în unele locuri se lăbărtase într-un fel de spumă amorfă, așa că avea porțiuni care arătau ca un mucegai, cu aspect pufos, scânteietor. Brațele sale lungi nu erau decât niște funii vâscoase. Gura îi era căscată într-un rânjet sinistru, cu dinții albi expuși. Părea mumificat și un miros dulceag, chimic, plutea dinspre corpul lui.

În mod evident, era mort, totuși, Larkspur, dintr-un simț al datoriei, a atins gâtul omului ca să-i simtă pulsul, apoi clătină din cap. Proto-ființele știau cum să reacționeze în cazul morții acestui om, care avusese puterea de a scoate proto-ființele din Rezervație, care inspectase deseori camerele lor private, de dormit, ca să verifice dacă se petrecea ceva necuvenit, acest om care luase mostre de ADN de la copiii proto-ființelor, ca să le verifice din nou descendența...

– A venit la noi în clasă o dată, spuse Rocky. Nu era prea amabil.

– Îmi amintesc, spuse Luck.

În ziua în care Mizter Caldwell îi spusese profesoarei că voia să „observe curiozitățile Rezervației la joacă”. Când profesoara îl întrebase politicoasă ce voia să spună, întrucât elevii nu se jucau, ci studiau, el explicase că se referea la faptul că aceștia *învătau*. Proto-ființele erau, desigur, ca o bibliotecă, spunea el, și fiecare proto-copil era o carte din acea bibliotecă. Dar mințile lor erau doar niște curiozități – stranii efecte secundare. Oricât de mult iubea Luck volumele din bibliotecă, nu-i plăcea ideea de *a fi* o carte.

O răsuflare cutremurată de pe celălalt scaun îi sperie pe toți.

– Pilotul trăiește! spuse Larkspur.

Trăgând de ușa opusă, au găsit o femeie prăbușită peste butoaie. Respira prelung, răgușit, iar ochii ei pe jumătate închiși îi studiau pe proto-oamenii care stăteau în fața ei. Luck nu putea fi sigură, dar se părea că femeia nu se bucura deloc să-i vadă. Era ceva mânios în privirea ei.

– Ați obținut... ce-ați vrut... atunci? horcăi femeia.

Nimeni nu știa ce să înțeleagă din întrebarea asta.

– Ce s-a întâmplat? o întreabă Larkspur. Ți-e rău? Ai vreo o boală?

– Voi ar trebui să știți... spuse femeia înveninată.

De-a lungul părții de sus a pieptului ei, un șirag, ca un colier de piele și mușchi, s-a dizolvat în cutia toracică. Luck a întrezărit un fragment de țesut pulmonar roz-deschis, umflându-se și dezumflându-se în timp ce vorbea. În rest, femeia nu era mumificată, ca Mizter Caldwell, dimpotrivă, pielea ei arăta ca o masă solidă în mișcare. Uitându-se mai atent, Luck a observat niște picturi, ca niște tatuaje vii, care se zvârcoleau și săreau și alunecau pe carnea femeii. Arătau obscen de vii, pe epiderma acestei muribunde.

– Priviți! a șoptit Cloud, tânăra care era a patra din echipă.

Arăta spre brațele femeii-pilot. Mușchii acesteia se dezintegrau centimetru cu centimetru, ca și cum un fitil aprins o mistuia. În urma acestui „fitil“, tatuajele ei rămăneau încremenite și neclare pe oasele care ieșeau exagerat de mult în evidență. În timp ce priveau, descompunerea s-a extins și la scalpul de sub părul multicolor.

– Ar trebui s-o mutăm pe pământ? întreabă Cloud.

– Nu... mă... atingeți, spuse răgușit femeia.

A încercat să atingă medalionul din aur, un fel de amuletă care atârna pe butoane, dar nu a mai avut vlagă necesară pentru a face asta.

Luck a desfăcut lanțul de aur, ca să îl pună în mâna femeii și, pentru o clipă, a rămas captivată de imaginea de pe medalion. Era o hologramă delicat redată, cu un om cu părul negru și lung căzut pe frunte, pe o parte, și cu păr castaniu, cârlionțat, pe cealaltă.

parte. Acesta avea un ochi negru și unul verde pe fața presărată cu diferite culori și texturi ale pielii. O frumoasă lumină aurie radia din capul lui, în timp ce ridica spre ea brațele multicolore și zâmbea.

Femeia-pilot șopti:

– Voi, naturaliștii... stați acolo... vă uitați la mine cum mor... A respirat prelung. Este lumea lui, nu a voastră...

Ultimele cuvinte de-abia s-au mai auzit. Femeia a rămas cu gura deschisă, iar ochii îi erau afundați în orbite atunci când a murit.

Lui Rocky i-a venit să vomite și s-a întors cu spatele. Toate proto-ființele s-au retras dezgustate de lângă nava de transport.

– De ce crede ea că noi am făcut asta? întrebă Luck, simțind că i se face rău. Nu văzuse niciodată acel om până atunci, dar simțea ura intensă a femeii. Îi detesta doar pentru simplul fapt că erau proto-ființe?

– Oare mor toți? întrebă Cloud.

– Sunt prea mulți, spuse Luck. Nu pot să moară *toți*.

– Dar, Luck, toți oamenii pe care i-am întâlnit au fost afectați, explică Larkspur. Și Mizter Caldwell nu trăiește în oraș? Dacă a zburat de acolo, toți oamenii din acea zonă înseamnă că au fost contaminați de... orice ar fi chestia asta.

– Sau, dacă nu, o să se molipsească în curând, a încuviințat Cloud. Cred că s-a extins pretutindeni.

Luck a realizat în ce direcție o lua discuția. Ceilalți voiau să se întoarcă. Încercând să pară rațională, nu dornică, spuse:

– Totuși, ar trebui să mergem în oraș. Gândiți-vă puțin. Trebuie să aflăm exact ce s-a întâmplat cu Autoritatea Proto-ființelor. Dacă nu mergem mai departe, nu o să știm niciodată.

Larkspur a avut o clipă de ezitare, a cântărit argumentul ei, dar a scuturat din cap.

– E adevărat. Trebuie să aflăm de Autoritatea Proto-ființelor. Dar am văzut destule, încât să pricepem că oamenii au neazuri și că

trebuie să ne gândim cum să ne hrănim singuri, cel puțin o vreme. Ar trebui să ne întoarcem în Rezervație și să le spunem asta.

* * *

În seara aceea, înainte de apusul soarelui, au campat pe culmea de deasupra văii, de unde se puteau întoarce în Rezervație în dimineața zilei următoare. În timp ce Luck aduna lemne pentru foc, avea priveliștea clară către nord, unde se zărea grupul lui Starlock instalându-și propria tabără.

Câteva ore mai târziu, după o cină frugală și încă o ceartă despre înaintarea spre oraș – pe care Luck a ratat-o – stătea întinsă trează, în cortul pe care îl împărțea cu Cloud, uitându-se la materialul foilor de cort, gândindu-se mai întâi la Starlock, apoi la oamenii. Întotdeauna se prezentaseră ca fiind perfecți și invincibili. Inofensivi, în mare parte, cu excepția farselor ocazionale puse la cale de o santinelă sau a unei remarci acide din partea lui Mizter Caldwell. Putere inofensivă – asta era firea lor. Luck de-abia putea să-și imagineze că ceva, chiar și o molimă, putea să-i doboare.

După ce toți ceilalți adormiseră și în tabăra ei se lăsase tăcerea, Luck și-a pus haina și cizmele, și-a luat sacul de dormit și pachetul cu provizii păstrate de la cină și a ieșit în tăcere din cort.

Înțelegea logica planului lui Larkspur, care susținea că trebuiau să se întoarcă acasă și, dacă n-ar fi fost ea cea care văzuse santinelele căzând sau cea care le găsisese, și dacă nu și-ar fi pus în gând să ajungă în oraș sau măcar să vadă și să cunoască o mai mare parte din lume, ar fi acceptat decizia lui. Dar așa stând lucrurile, Luck nu era încă pregătită să se întoarcă acasă.

Aerul nopții era cât se poate de calm și, deși luna nu se ridicase încă, lumina stelelor îi permitea să vadă la mare distanță. A pornit spre nord, către strălucirea firavă a focului de tabără ce se stingea.

Până să ajungă în locul unde campase grupul lui Starlock, cam o oră mai târziu, Luck era obosită și înfrigurată, iar focul noii tabere se

ajinsese de mult. S-a furișat tăcută printre cele două corturi și a ascultat, gândindu-se că avea să-l găsească pe cel al fetelor, că se va furișa înăuntru și va rămâne acolo întreaga noapte. Dimineață va încerca din nou să le convingă pe celelalte proto-ființe să continue drumul spre oraș – sau să meargă împreună cu ele, dacă ăsta era deja planul lor. Era sigură că Starlock, cel puțin, nu voia să se întoarcă.

Neauzind nimic din niciun cort, Luck a tras fermoarul celui mai apropiat și a privit înăuntru. Ochii i se adaptaseră de mult la vederea nocturnă și a distins cu ușurință interiorul. Două siluete umbrite stăteau culcate înăuntru. Una din ele a deschis ochii, a văzut-o și s-a ridicat în capul oaselor. În lumina slabă, trăsăturile conturau chipul lui Starlock.

– Luck, a șoptit el. Cum... cum ai ajuns aici?

– Starlock, a început ea.

Dar restul propoziției i-a pierit pe buze. Recunoscuse cealaltă siluetă din cort, care dormea dusă, cu un braț peste mijlocul lui Starlock și un picior peste ale lui: Moonlight.

În timp ce stătea în fața cortului, cu gura formând un O de mirare, Luck conștientiza vag că reedita o scenă din unul dintre nenumăratele romane pe care le citise, privind cum Starlock dădea repede la o parte brațul lui Moonlight și se ridica în genunchi.

– Noi doar... ea a vrut... începuse el, continuând scenariul pe care Luck îl mai citise și cu altă ocazie. Luck, nu puteam să refuz când...

Nu voia să mai audă. Luck a închis gura, a lăsat foaia de cort să cadă și a luat-o la goană, părăsind tabăra.

A alergat până a rămas fără suflu, apoi a mers cât de repede putea. Inima îi bătea nebunește, însă părea să nu transmită căldură în restul corpului.

– Nu contează, scânci ea.

S-ar fi întâmplat în cele din urmă. Aveau să fie împerecheați peste cinci săptămâni, iar Luck îl refuzase. Totuși... totuși, lumea trecea prin momente de cumpănă, de câteva zile. Începuse să creadă

că aceste ultime săptămâni ar putea fi... nu știa exact cum crezuse că ar putea fi. Diferite. Dar Starlock i se dăruise lui Moonlight – sau Moonlight îl luase pe el. S-a terminat.

Luck a mers mai departe împleticindu-se, până când oboseala a împiedicat-o să mai înainteze, apoi, simțindu-se la fel de pustiită ca peisajul, și-a desfăcut sacul de dormit sub coroana amplă a unui stejar și a ațipit singură.

6. AU SOPTII ÎN ÎNTUNERIC

Când s-a trezit, la primele raze de lumină, Luck a constatat că sentimentele ei se limpeziseră, transformându-se într-o hotărâre inversunată. A decis să meargă singură spre est. Dacă Autoritatea Proto-ființelor o găsea și o pedepsea, foarte bine. Și așa, ce o mai aștepta acum pe ea în Rezervație?

La prânz, Rocky a prins-o din urmă. Luck știuse că se îndrepta spre drumul principal, unde aveau să se întâlnească în cele din urmă toate echipele de căutare, dar crezuse că era mult înaintea celorlalți și a fost complet surprinsă văzându-l că se apropie gâfâind pe potecă și că stă lângă ea când s-a așezat pe o piatră, ca să mănânce niște pastramă și să privească spre orizont.

Rocky s-a așezat direct pe pământ, ars de soare, cu răsuflarea tăiată, cu sacul de dormit și legătura cu provizii lovindu-se unele de altele, când le-a aruncat pe jos, în praf. După ce și-a tras sufletul, și-a trecut mâna prin părul asudat și i-a zâmbit lui Luck, de parcă n-ar fi fost nimic mai firesc decât faptul că o urmărea.

– Oricum te duci în oraș, spuse el, bând cu poftă din bidon.

Luck a confirmat, dând din cap.

– Ai citit biletul meu?

Lăsase un bilet în cort, ca să-l vadă ceilalți și să nu piardă vremea căutând-o.

– Bilet? Nu. Eu... eu m-am trezit foarte devreme și am văzut că ai plecat. Dar am bănuیت încotro ai plecat. Tonul lui lăsa de înțeles

că aceasta era cea mai inteligentă concluzie imaginabilă. Trebuia să mă mișc repede, ca să te prind din urmă! Mă bucur că te-ai oprit pentru prânz.

– Aș fi preferat să fiu singură, Rocky.

El a zâmbit, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Aiurea. Nimeni n-ar vrea să fie singur pe aici. Practic, e treaba mea să te protejez, Luck. Și ard de nerăbdare să văd cum arată un oraș.

– S-ar putea să fie mulți oameni muribunzi în oraș, îi spusese Luck, rearanjând cuvintele, pentru a-l descuraja să vină după ea. Nu o să fie distractiv.

Rocky a ridicat din umeri și a strâmbat din nas, apoi a spus:

– Și ce dacă mor? Sunt doar oameni, Luck. Nu trebuie să ne întristăm pentru ei. Sunt mii de oameni. Sau milioane. Și nu cred că le pasă de noi pe cât spunea profesoara de la școală.

Ea nu intenționa să fie de acord în mod fățiș cu Rocky, indiferent de subiect, dar în secret se gândea că ultima idee ar putea fi adevărată. Și se părea, spre nemulțumirea ei, că tocmai se învoise, fără să vrea, ca el să o însoțească. Deși n-ar fi recunoscut-o nicio dată nici față de ea însăși, era ușurată că avea un însoțitor.

– Crezi că o să fie cai? întrebă Rocky.

– În oraș? Nu cred. De sute de ani nu mai sunt.

– Atunci, mașini?

Luck a ridicat din umeri.

– Poate.

Au mers prin peisajul deluros, împădurit, toată după-amiaza aceea de primăvară și s-au oprit pentru cină la apusul soarelui. Au făcut un foc, la care Luck a încălzit o conservă cu supă, când crențile au fost date la o parte și în luminiș a apărut Starlock. Luck a simțit un val de bucurie când l-a văzut (venise după ea!), care s-a stins repede, câteva clipe mai târziu, când a apărut și Moonlight, părând puțin ciufulită, dar frumoasă, per ansamblu.

A urmat o pauză care a durat atât de mult, de parcă ar fi trecut o jumătate de oră. În acest timp, s-au petrecut trei lucruri: Moonlight a înțeles unde și spre cine îi conducea Starlock, Luck a priceput că Starlock își adusese iubita cu el, chiar și Rocky a participat, cu o dezamăgire vizibilă, la sosirea lui Starlock – pentru că, bineînțeles, toți tinerii din Rezervație știau ce simțiseră cândva Luck și Starlock unul pentru altul.

– Unde sunt ceilalți din grupul vostru? a întrebat Luck într-un târziu, punând capăt tăcerii.

Apoi a revenit lângă foc, la supă ei, care aproape fierbea.

– Vin și ei, a răspuns Starlock. Luck era bucuroasă să remarce că părea irascibil. Am găsit niște oameni morți azi-dimineață și ceilalți din grupul nostru au rămas să-i îngroape.

– Alți morți, spuse Rocky oftând cu subînțeles.

– Cei pe care i-am găsit noi erau adolescenți care escaladau o stâncă, explică Moonlight.

S-a așezat chiar lângă Luck, de parcă erau cele mai bune prietene. Era cam dezastru. A scos o bucată de pastramă din buzunar și a luat o înghițitură. Cumva, în cazul lui Moonlight, chiar și mâncatul pastramei căpăta o feminitate aparte.

– Au căzut când au început membrele să se usuce, le-a spus Starlock pe un ton mai stins. Încă stătea în picioare, de parcă era paralizat, la marginea luminișului. Numai unul mai trăia, pentru că încă nu începuse să urce. Picioarele pur și simplu s-au prăbușit sub el.

– Dar a murit când încă eram noi acolo, a completat Moonlight, preluând din nou firul povestirii. A vorbit puțin cu noi, dar pe urmă...

Ea a mimat figura celui decedat, cu gura căscată și ochii închiși.

– În cele din urmă, i-a cedat inima, explică Starlock. Oricare ar fi cauza care îi face să se usuce, procesul se întâmplă destul de repede, dar pare să dureze mai mult până afectează organele interne.

– De ce ați venit voi înainte? întreabă Luck indiferentă. Sunteți amândoi nerăbdători să vedeți orașul? A apăsat puțin pe cuvântul

„amândoi“, sperând ca Starlock să o contrazică și să protesteze, spună că nu voia să o ia pe Moonlight, dar el nu a făcut asta, desigur.

Dând din cap spre Starlock, Moonlight spuse:

– Băiatul ăsta caraghios a decis că e mai bine să o facem mai curând. Voia să ajungă imediat în oraș. Moonlight a bătut cu palma locul de lângă ea, chemându-l pe Starlock să vină lângă foc. El s-a apropiat, dar nu s-a așezat. Luck a văzut totul, deși nu și-a luat privirea de la supă. Nu avea de gând să se uite în ochii lui Starlock. Nu avea niciun sens să meargă singur – e prea periculos! a continuat Moonlight. Așa că am venit și eu.

Își încălzea mâinile agile mișcându-le repede în dreptul focului, iar în mintea lui Luck a apărut, involuntar, imaginea mâinilor drepte pe pieptul lui Starlock. Își imagina degetele fetei alunecând pe sub hainele lui...

– Tu de ce ai plecat înainte? o întrebă Starlock pe Luck.

Încă uitându-se la mâncare, Luck spuse:

– Pentru că am de gând să aflu ce se întâmplă.

* * *

După ce au mâncat toți, Starlock a montat cortul pe care-l adusese. Toți patru încăpeau confortabil înăuntru, cu tot cu sacii de dormit. Moonlight s-a așezat împreună cu Rocky, la mijloc, ca o pavăză, despărțindu-i pe Luck și Starlock, care stăteau la marginile opuse. Apoi, Rocky a spus mai degrabă galant: „Nu vreau să-ți fie frig, Luck, așa că o să stau eu la margine“. Ceea ce însemna că Luck o să stea între el și Moonlight. Lui Luck aproape că i se făcuse pielea de găina, din pricina stânjenelii, în timp ce liniștea se așternea în cort.

Simțea că ațipește când o voce care îi vorbea direct în ureche a făcut-o să tresară speriată:

– E prima dată când dormim împreună.

Era Rocky, care, din fericire, vorbea suficient de încet pentru a nu fi auzit de ceilalți.

– Nu dormim împreună, Rocky, i-a șoptit Luck. Doar împărțim un cort.

– Vrei să te sărut? îi spuse el încet. Nu o să avem probleme. Toți știu...

– Nu, șuieră Luck.

– Dar, dacă m-ai săruta *tu pe mine*?

– E același lucru, deci *nu*.

S-a străduit să fie cât se poate de fermă, deși vorbea foarte încet.

– De ce nu?

Deși șoptea, a putut auzi tânguiala din glasul lui.

– Nu suntem împerecheați, răspunse ea.

– Dar *vom fi*.

– Poate, a admis Luck. Dar nu acum, peste ani de zile.

– Un an și șapte luni, murmură Rocky, ca și cum calendarul vieții lui Luck era scris pe interiorul pleoapelor lui și îl consulta tot timpul. Apoi, respirând în urechea ei, propuse: Aș putea să-ți ating sânii. Fetelor le place asta, nu-i așa?

– Culcă-te! îl țistui Luck, ridicând brațele, ca să se acopere.

Rocky a tăcut atunci și, după puțin timp, l-a auzit respirând regulat, în somn. Însă Luck avea impresia că Moonlight și Starlock se foiau în sacii lor de dormit, își imagina freamătul mâinilor care se căutau, al buzelor care se atingeau...

Pentru a doua seară la rând, s-a strecurat afară din sacul de dormit și din cort, mișcându-se cât putea de încet. Odată ajunsă afară, Luck a simțit frigul, dar se bucura de amorteala oferită de aerul rece. Tabăra lor era la poalele unui deal împădurit, cu brazi înalți de jur împrejur. Cerul nopții suspendat deasupra siluetelor zvelte ale copacilor magnifici era înțesat de stele.

S-a îndreptat spre pâraiașul din apropiere, de la marginea luminișului, și a îngenuncheat. A fost întâmpinată de chipul ei neclar și întunecat, așa cum apărea el reflectat pe suprafața apei. Și-a dat multă vreme cu apă rece pe față, bucurându-se de răcoarea tăioasă.

Apoi a tresărit speriată, când o mână a prins-o de cot. Era Starlock bineînțeles, ghemuit la câțiva centimetri distanță.

Luck, neavând chef să aprecieze talentul lui de a se furișa lângă ea, și-a tras mâna și s-a ridicat. El a dus un deget la buze, apoi a prins-o din nou de braț, ignorând împotrivirea ei, și a pășit peste pârâu. Starlock a condus-o o bună bucată de drum printre copaci destul de departe încât să fie siguri de intimitate.

– Nu m-am culcat cu Moonlight, șopti el.

– Era evident că nu dormeați, spuse Luck, smulgându-și din nou brațul din mâna lui.

– Ea... ea tot spunea că îi e frică să doarmă în sălbăticie. Ceilalți s-au enervat și m-au pus să stau în cort cu ea.

– Starlock, am văzut-o încolăcită pe tine.

Aproape că scuipe cuvintele.

– Eram complet îmbrăcat!

Luck s-a oprit. Era adevărat. Fusese îmbrăcat când îl văzuse, dar.

– Nu. *Te-am văzut*. Vă țineați în brațe. Sunt sigură că sunteți destul de isteți să vă descurcați, în ciuda hainelor.

Ea ridicase ușor vocea, nu mai vorbea chiar în șoaptă.

– Ssst! Să nu o trezești, te rog! Luck, își face griji pentru mine. Și pentru *tine*. Ar trebui să fiu partenerul ei, iar acum lucrurile sunt confuze și ea vrea să-i fiu alături.

– Deci te-ai culcat cu ea, ca să o faci să se simtă mai bine?

– Nu m-am culcat... Uite, m-a sărutat de vreo două ori și n-am respins-o, bine? Țasta e adevărul. Doar ne-am pupat, ca niște copii.

– Minunat.

Cuvântul a fost deosebit de caustic.

– Mi-ai zis să te las în pace și aveai dreptate! spuse Starlock exasperat. Știi că trebuie să-mi petrec restul vieții cu Moonlight, probabil. Nu pot să fiu nepoliticos cu ea, nu pot să-i spun că nu o vreau. Ce se întâmplă când oamenii vor prelua din nou controlul Rezervației, Luck? Chiar dacă durează câteva luni? Dacă nu m-

trimit pe toți de aici, pentru că am trecut granița, atunci o să fiu împerecheat cu Moonlight și până la nouăzeci de ani o să mă facă să regret că am respins-o.

Era cel mai lung discurs pe care i-l ținuse în ultimii ani.

Luck i-a întors spatele frustrată și tremurând.

– Știu, a vorbit ea în cele din urmă. Pentru că așa era. De aceea nu-i spusese lui Rocky să plece, de aceea îl suportase, cu toate că o irita foarte tare. Până la urmă, va fi nevoită să trăiască împreună cu el. Doar că... imaginează-ți cum ar fi fost dacă m-ai găsi pe mine așa, cu Rocky.

– I-aș rupe gâtul, spuse Starlock fără ezitare. I-aș trage un pumn de i s-ar lipi nasul ăla pistruiat de ceafă.

– Atunci, e bine că nu l-ai auzit cum încerca să-și bage mâna pe sub bluza mea mai devreme.

– Ce?! șuieră Starlock. O să-l rup în două pe morcovul ăla!

Luck zâmbi, dar era doar o mască. Acum că mânia ei se domolea, era foarte conștientă de apropierea lui Starlock. Exista o atracție magnetică între ei, așa că depunea un efort considerabil să rămână pe loc. Apoi, a șoptit:

– Am început să sper...

– Și eu.

– Trebuie să încetez să mai sper, Starlock. Pentru că asta mă face să simt că ești al meu. Și, dacă nimic nu s-a schimbat cu adevărat... A fost groaznic azi-noapte, când v-am văzut pe voi doi.

– Nu s-a întâmplat nimic.

Ea îl aprobă, dând din cap, acum îl credea. În realitate, știa deja. Îi venise mai ușor să fie furioasă, decât să se gândească la cât de mult își dorea să fi fost ea cea care se îmbrățișa cu el în cort.

– Tremuri, spuse el.

Își scoase haina și o puse pe umerii ei. Ea încercă să nu-l privească, dar era greu. Era *chiar acolo*.

Starlock a stat departe de ea câteva clipe, apoi, ca și cum nu s-ar mai fi putut abține, s-a apropiat și o cuprins-o în brațe. Nu se

îmbrățișaseră de trei ani și Luck uitase cât de bine era să fii cu tot corpul lipit de altă persoană. Era mai înalt decât ultima dată când făcuseră asta – mai înalt, mai puternic și mai pasional.

– Cum aş putea să mă culc cu ea? șopti Starlock. De când am văzut santinelele căzând, nu mă gândesc decât că s-ar putea schimba ceva. Îmi imaginez că te duc înapoi, la iazul acela de lângă râu...

– Încetează, te rog, oprește-te!

Dar el nu a ascultat-o; s-a aplecat și buzele lui le-au găsit pe ale ei. Pentru o clipă s-au sărutat, chiar s-au sărutat cu adevărat, și ei au simțit uimitor cât de bine era.

Luck s-a retras, împingându-l cu brațul de lângă ea.

– Mai întâi trebuie să aflăm, i-a șoptit ea. Te rog. Altfel nu o vom pot îndura.

Starlock a aprobat-o, dând din cap, și a rămas la distanță de ea, deși Luck simțea acel magnetism ce-i trăgea înapoi, unul în brațele celuilalt.

– E bine că Moonlight și Rocky sunt aici, a spus el în șoaptă. Dacă am fi fost doar noi doi, nu m-aș mai fi oprit niciodată.

6. AU GĂSIT MAI MULT DE LA UN ORAȘ ÎNCERCĂRAT DE ZIDURI

Au ieșit din pădure în după-amiaza următoare și au observat că se aflau pe o culme ce se deschidea deasupra unei văi adânci. Dar Luck și ceilalți nu au remarcat nimic din peisaj, n-aveau ochi decât pentru oraș. Era la peste un kilometru și jumătate distanță, înconjurat de un zid înalt. Citise despre așezările urbane în cărțile vechi, și imaginase cum ar fi trebuit să fie ele... dar în viața reală, acest oraș era imens. Clădiri înalte, din sticlă, se înălțau din centrul orașului, se îmbrânceau unele pe altele, pentru spațiu, se ridicau tot mai sus, mult deasupra zidului, și străpungeau cerul. Aceste construcții erau de toate formele și toate culorile imaginabile, având drept trăsături comune doar înălțimea și sticla. Era un cilindru albastru-deschis, care se legăna în curenții de aer; o coloană albă și mătă, acoperită pe toate părțile cu fațete ascuțite, din cristal, ca o armură sclipitoare, de diamant; un fel de turn geometric schimbător, cu dreptunghiuri, hexagoane și trapeze întrepătrunse, dispărând și ieșind în relief, în timp ce se mișcau în bătaia vântului. Alt turn reflecta cerul și orașul în toate nuanțele curcubeului, iar culorile se furișau pe fațadele lui într-un spectacol în continuă schimbare. O duzină de alte clădiri erau conectate prin pasarele arcuite, formând o încrengătură argintie, care se răspândea prin tot orașul. Luck citise cândva o carte despre un loc numit Oz, iar orașul din interiorul zidului îi amintea de el.

I-au trebuit câteva momente ca să observe fumul care se ridica din zeci de locuri, de după zid. Nori negri atârneau grei și aproape nemișcați în aer.

– Clădirile ard, spuse ea.

– Cred că sunt centrale electrice. Starlock arată către trei dintre cele mai apropiate dăre. Construcțiile învăluite în fum abia se mai zăreau pe deasupra zidului. Toate trei arătau ca niște structuri din țevi lucioase, împletite, cu cele mai mari coșuri rotunde pe care le văzuse Luck vreodată. Am văzut poze în cărțile noastre de inginerie, a explicat el, pentru că, evident, în Rezervație foloseau panouri solare și generatoare diesel.

– Oamenii se luptă? întrebă Rocky.

– Și ce pute așa? întrebă Moonlight.

Briza tocmai își schimbase direcția și o duhoare copleșitoare pătrunsese până la ei din valea de jos. Era un miros care de vreo oră începuse să se simtă din ce în ce mai mult prin aer, a remarcat Luck, dar abia acum, când vântul bătea spre ei, își făcea cu adevărat simțită prezența. Luck a mai făcut câțiva pași, apropiindu-se de marginea platoului, pentru a vedea mai bine valea.

– O, Dumnezeuule mare! Priviți, le spuse ea celorlalți.

Cuvintele erau incredibil de nepotrivite, totuși, doar atât a reușit să rostească văzând scena care se desfășura sub ochii ei.

Celelalte proto-ființe au venit lângă ea, pe margine, astfel încât toți patru au înțeles că centralele electrice în flăcări erau cea mai mică problemă a orașului. Adevărata oroadă era chiar sub ei. Un exod în masă.

Platoul se deschidea deasupra a două drumuri enorme, care ieșeau din tunelurile de sub zidul urbei. Unul din acele drumuri venea direct spre ei, făcea o curbă sub dealul pe care stăteau ei, apoi continua spre sud. Artera era sugrumată de vehicule terestre și de oameni morți. Cadavre scofâlcite zăceau în fiecare mașină sau erau împrăștiate pe margine, de-a lungul drumului.

– Nu cred că a fost o luptă, observă Starlock.

Părea că i se face rău privind devastarea.

– Au încercat să iasă din oraș când boala – sau ce o fi asta – i-a lovit, murmură Luck.

– Și au tot mers până au început să moară, completă Starlock. Focurile... am văzut ce se întâmplă când toți muncitorii se prăbușesc deodată.

Se vedea destul de bine locul unde un vehicul se oprise brusc, făcându-le pe celelalte să se izbească de el. Asta se întâmplase iar și iar, pe măsură ce reușiseră și alte mașini să treacă, doar ca să se oprească puțin mai încolo.

– Cei care erau încă în viață au încercat să scape mergând pe jos, a șoptit Luck, uitându-se la cadavrele întinse în aer liber. Aveau toate formele, mărimile și culorile – niciunul nu mai avea ceea ce ai fi putut numi în mod rezonabil „picior“. Ceva mai departe erau nenumărate aeronave prăbușite.

Luck știuse că existau milioane de oameni, dar numărul acela fusese nesemnificativ pentru ea înainte de acest moment. Vedea mai multe ființe vii decât i se întâmplase vreodată în viața ei. Numai că... nu mai erau vii.

Trăgându-și gulerul bluzei peste nas, Moonlight șopti:

– Pute îngrozitor.

Cadavrele erau decedate deja de câteva zile, iar duhoarea se ridica în valuri și se rostogolea spre ei în bătaia brizei. Însă nu era mirosul de hoit, de animal mort, la care se aștepta Luck.

– Miroase a moarte și a bomboane, icni Rocky, ridicând un braț peste partea de jos a feței.

Descrierea era foarte potrivită. Era, își spuse Luck, ca și cum cineva amestecase miasma de șobolani morți cu aroma de caramel. S-a prins de nas, încercând să nu i se facă rău.

– Priviți! zise Starlock.

O aeronavă se ridicase peste zidul oraşului. A făcut o manevră stranie, în picaj, apoi a zburat direct către cele patru proto-fiinţe care stăteau pe platou.

– Vin spre noi, şuieră Moonlight, prinzându-l pe Starlock de braţ. L-a tras spre marginea pădurii. Trebuie să plecăm. O să ne ia pentru că am plecat din Rezervaţie.

– Crezi că e adevărat? întrebă Rocky, uitându-se la Luck. Ar trebui să ne ascundem?

Luck se temea că Moonlight avea dreptate, dar refuza să fie de acord.

– N-am venit până aici ca să fug acum, i s-a adresat ea lui Starlock şi, privindu-l, şi-a putut vedea propriile sentimente oglindite în ochii lui.

– De ce te uiţi la ea? întrebă Moonlight.

Starlock a luat mâinile lui Moonlight în ale lui şi i-a spus cu tot calmul de care era în stare:

– Oamenii au alte probleme acum, Moonlight. Poţi să te ascunzi, dacă vrei. Eu nu o voi face.

* * *

Nava serios avariata a aterizat mai degrabă forţat, la câţiva metri de Luck şi Starlock, stârnind o furtună de nisip şi obligându-i să se ghemuiască şi să-şi acopere ochii, chiar şi pe Moonlight şi Rocky, care se retrăseseră la câţiva metri către copaci. Motoarele s-au oprit brusc şi uşa din spate s-a deschis cu o bufnitură. Trei siluete în tricouri şi pantaloni cu un model pe care Luck îl recunoştea drept „camuflaj“, s-au rostogolit în iarba. Numai că...

– Sunt proto-fiinţe! zise Starlock încet. S-a uitat spre Luck aşteptând ca ea să confirme cele spuse de el. Nu-i așa?

Luck i-a privit cu atenţie pe nou-veniţi. Nu aveau culori ciudate, capete de mărimi nepotrivite sau membre în plus, deşi toţi

trei erau atât de vlăguiți, încât le-a luat ceva timp să stea drepti și unul dintre ei nici măcar nu a reușit. Acela tușea atât de mult de la praful care se învârtea în aer, încât se ținea de genunchi și se legăna în față și-n spate, încercând să oprească spasmele. Ceilalți doi, tușind și ei, s-au apropiat de Luck, Starlock, Rocky și Moonlight, părând uimiți, parcă.

– Bună, Semenilor! El și camarazii lui erau tineri, poate abia trecuți de douăzeci de ani și toți erau foarte murdari. Cu puțin efort, a reușit să stea drept și s-a bătut cu palma în piept. Eu sunt Matt, ei sunt Jason și Raul. Vă salutăm așa cum se cuvine în natură.

– Eu sunt Starlock, spuse el.

– Și eu sunt Luck, zise ea. Și voi sunteți pro...

– Noi... noi vă salutăm așa cum se cuvine în natură, repetă nou-venitul.

Văzând că proto-ființele ezită, cel care stătea pe jos s-a târât în față și a întrebat:

– Voi nu... voi nu sunteți naturaliști? El spune „Vă salutăm așa cum se cuvine în natură”, apoi voi spuneți cealaltă parte.

– Voi nu învățați salutul în pavilionul vostru? întrebă primul, perplex. Ar trebui să spuneți: „Toți suntem Semenii în natură”.

Nesigură, privindu-l pe Starlock, Luck a început:

– „Toți suntem Semenii...” dar s-a oprit când unul care nu vorbea încă l-a apucat de cămașă pe cel care se numea Matt, răvășit de emoție și aproape strigând, zise:

– Pentru că ei nu sunt, *nu* sunt. Priviți! Sunt, sunt complet negri și complet albi. Și portocalii, adăugă el, dând din cap spre Rocky.

Fețele nou-veniților păreau cumva șocate.

– Nu crezi că sunt...? întrebă unul.

– Adevărați? completă cel aflat încă pe jos. Vrei să spui că sunt adevărați?

Matt s-a bătut o clipă în piept, ca și cum ar fi vrut să-și pornească plămânii, apoi li s-a adresat proto-ființelor cu o politețe formală:

– Noi suntem „naturaliști“. Nu ne facem modificări, pentru că e groaznic să-ți faci așa ceva. Dar voi nu aveți modificări pentru că...

S-a oprit să se bată din nou cu pumnul în piept.

– Pentru că sunteți proto-ființe! spuse celălalt, care stătea în picioare, luându-i vorba din gură. Fir-ar a dracului de Fiică, voi sunteți proto-ființe!

Luck și ceilalți au confirmat, dând nedumeriți din cap, în timp ce Luck se gândea la modul în care folosisese cuvântul *dracului* (citise înjurături în multe cărți, dar nimeni nu le folosisese vreodată în Rezervație). Cei trei naturaliști – orice o fi însemnat asta – au strigat și s-au lovit unii pe alții în umăr, iar unul chiar l-a ridicat pe cel de pe jos și l-a prins de cap, cu o uimire afectuoasă. Totul dădea impresia că tocmai li se împlinise cea mai fierbinte dorință. Proto-ființele erau uluite de manifestarea lor.

În cele din urmă, unul dintre cei nou-veniți încetă hârjoneala și tuși aproape un minut întreg. Ceilalți doi stăteau tăcuți pe jos, trăgându-și sufletul. Luck se simțea liniștită de înfățișarea lor aparent inofensivă, deși tusea lor era îngrijorătoare – tusea apărea rareori în Rezervație, numai atunci când cineva inhala fumul de la focul de tabără.

– Voi nu sunteți proto-ființe? întrebă Luck.

– Am vrea noi! spuse cel numit Matt. Noi suntem oameni obișnuiți, un amestec din toate.

Arăta spre fața și părul lui, apoi către cel mai apropiat amic. Trăsăturile ambilor bărbați păreau banale pentru Luck, cu excepția aspectului general, parcă se trăgeau din diverse părți ale lumii și apoi ar fi fost amestecați.

Matt a continuat să vorbească, afișând o neîncredere jovială.

– V-am văzut prin telescopul din observatorul nostru și m-am gândit doar la *forma* voastră, știți? zise el. Și dacă erați sau nu înarmati. Nu m-am gândit la culoarea voastră sau de unde ați venit

Sincer, nici măcar nu eram sigur că proto-ființele există cu adevărat. Miz Babbidge o s-o ia razna.

* * *

– Eu *nu* intru în oraș, obiectă Moonlight cu un șuierat grav, care trebuia să-i mascheze cuvintele, deși ajunseseră cu ușurință la Luck, și nici tu nu ar trebui să o faci, Starlock.

Naturaliștii ceruseră entuziasmați ca proto-ființele să vină cu ei în oraș, unde aveau să fie hrăniți și informați și, poate, chiar sărbătoriți, spuneau ei, de restul naturaliștilor. („Voi sunteți, într-un fel, speranța omenirii, le spusese cel care se numea Jason. În voi credem toți acum.“)

Proto-ființele se retrăseseră într-un loc ferit, printre copaci, la vreo cincizeci de metri de aeronavă, ca să se gândească la oferta lor.

– Crezi că miroase la fel de rău în oraș? întrebă Rocky.

– O să fie mult, mult mai rău, spuse Starlock. Oricâți oameni au reușit să iasă pe drum, cu mașinile, s-ar putea să fie de zece ori mai mulți înăuntru.

– Și... dacă sunt morți de atâtea zile... spuse Luck.

S-a cutremurat toată, la acest gând.

– Eu *nu* merg, a repetat Moonlight, fără să-și mai bată capul să coboare vocea, de data asta. Ceilalți membri ai echipelor noastre de căutare o să ajungă în scurt timp aici și pot să se ducă ei. Starlock, îți interzic...

– Moonlight, spuse el, tăindu-i vorba, știai că vin în oraș. De asta am venit. Ceilalți o să ajungă aici, până la urmă, dar noi putem afla *chiar acum* ce se întâmplă.

Moonlight gesticulă înnebunită spre drumul aflat jos, în depărtare.

– Asta a fost planul înainte să vedem toți oamenii morți. Unul sau doi nu înseamnă mare lucru, sigur, dar asta o să fie... o să fie îngrozitor.

– *Este* îngrozitor, zise Luck, lăsând, în sfârșit, să se vadă neliniția ei în legătură cu Moonlight. O să fie cel mai groaznic lucru pe care l-a văzut vreunul dintre noi. Dar eu nu mă întorc.

Briza se înteeți din nou, purtând mirosul de moarte și dulciură. Rocky a vomitat. Era verde la față, pe sub pistrui.

– Nu cred că ar trebui să te duci, îi spuse Rocky. E dezgustător. Parcă aș *respira* stârvurile lor. Știai că există atât de mulți oameni. Ar trebui să mergem acasă.

– Nu, răspunse Luck, ferindu-se de mâna lui Rocky. Dacă mergem acasă, sunt doar o proto-adolescentă, așteptând să mi se spună ce să fac. Nu vreau să aștept. Vreau să știu *acum*. Dacă Autoritatea Proto-ființelor e încă acolo, complet operațională, într-un fel de carantină specială? Sau, dacă nu e? Când a văzut fața lipsită de expresie a lui Rocky, ea a adăugat: Nu te-ai gândit niciodată că ar putea exista ceva și în afara Rezervației, Rocky?

– Doamne, Luck, spuse Rocky jignit. Eu doar spun că e scârboasă. Moonlight se uită de la Starlock la Luck și apoi iar la el.

– Vrei să fii cu *ea*, spuse ea șoptind teatral, cuprinsă de neliniția pe care, în mod evident, se străduia să o controleze.

Luck își întoarse privirea, dar nu putea să nege bucuria pe care o simțea auzind-o pe Moonlight spunând-o cu glas tare.

– Trebuie să știu ce ne așteaptă, a zis Starlock cu blândețe. Apoi a pus o mână pe umărul ei. Tu nu vrei să știi?

Moonlight a luat o mizerie de pe pantaloni și a evitat să-l privească în ochi.

– Nu trebuie să aflu *chiar acum*, spuse ea.

– Atunci, ar trebui să aștepți să ajungă ceilalți aici, îi spuse el încet.

– Bine, a răspuns Moonlight în cele din urmă. Du-te și află cum e viitorul *nostru* și pe urmă vino înapoi.

L-a sărutat pe Starlock pe buze, dar Luck a observat că Starlock s-a tras puțin în spate, iar buzele abia dacă li s-au atins. Pe urmă Moonlight s-a încruntat spre Luck și le-a întors amândurora spatele.

Luck și-a amintit că era și Rocky prezent acolo, când băiatul a tras-o de mânecă.

– La revedere, Luck, i-a spus el serios.

Imitând-o pe Moonlight, s-a apropiat ca să o sărute pe Luck pe gură, dar ea a făcut un pas înapoi, așa că sărutul a aterizat în zona umărului. Rocky nu s-a supărat – părea încântat că reușise să-și lipească buzele de orice parte a ei.

Starlock și Luck s-au întors spre naturaliști. El a pus precaut o mână pe spatele lui Luck – niciunul din ei nu era sigur ce credeau oamenii despre un astfel de contact – și s-au îndreptat către nava care îi aștepta.

7. ALE INTRAT PE TERITORIUL OAMENILOR

Nu mai fuseseră într-o aeronavă până atunci, așa că nu puteau să-și dea seama dacă acest vehicul era capabil de zbor sau nu. După ce și-au pus centurile de siguranță – Luck, Starlock și naturalistul pe nume Raul, care stătea în spate, iar ceilalți doi erau în față, la butoane – motoarele aeronavei au pornit silențioase, stârnind un adevărat vârtej. Luck s-a ținut strâns de scaun, în timp ce vehiculul se ridica în aer, într-un nor de praf. Motoarele zornăiau și bubuiau înălțându-se de pe marginea dealului și purtându-i pe deasupra dărâmăturilor de pe drumul de jos.

La un viraj amplu, Luck a văzut terenurile agricole, care înconjurau orașul. Soarele apunea către vest, iar în lumina aurie, câmpurile se întindeau spre orizont, la est, pline de cereale maronii și uscate. Apoi, aeronava a făcut un nou ocol, în locul culturilor compromise, Luck vedea acum oamenii morți.

Pilotul tușea în timp ce zburau. De câte ori tușea cu putere, butoanele zvâcneau, iar avionul sălta prin aer. Raul, care stătea de-a curmezișul față de Luck, în spate, nu tușea, dar stătea cu ochii închiși, de parcă se concentra să respire corect.

– Te simți bine? îl întreabă Starlock.

El a dat din cap fără să deschidă ochii.

– Fumul și cadavrele în descompunere ne afectează. Ne ard plămânii.

– Cum au murit toți? întreabă Starlock.

– Repede, răspunse Raul. Acum șase zile, această... uscăciune catastrofală.

În timp ce vorbea, tușea scurt.

– Sunt atât de mulți, șopti Luck, uitându-se pe geam.

– Da, zise Raul cu ochii încă închiși. În Denver, în interiorul granițelor marcate de zid, acum o săptămână, numărul lor se ridica la vreun milion și jumătate de oameni.

Un milion și jumătate era o estimare șocantă, pe care Luck nu putea s-o cuprindă cu mintea. Mergând cu un vehicul pe cer, întâlnind naturaliștii, care aproape puteau fi proto-ființe, întrezărind fragmente ale dezastrului de sub ei, de pe pământ – ea simțea că își pierde simțul realității. A reușit să întrebe:

– Toți au murit?

– Cei mai mulți. S-au jucat cu natura, nu-i așa? Raul inspiră greoi. A dus o mână acoperită de praf la piept, ca și cum ar fi vrut să monitorizeze modul în care îi funcționează plămânii. În spațiul îngust al aeronavei, Luck realiza, după miros, că nu se spălase de ceva vreme. Noi, naturaliștii, de ani de zile am tot spus că nu putea să dureze. Că *nu avea* să dureze. Aroganța lor a adus rasa umană în pragul extincției. Miz Babbidge o să vă explice mai bine. Ea e mai metodică.

Uitându-se la Raul, Luck spuse:

– Nu știam că oamenii pot să semene atât de mult cu proto-ființele.

– Majoritatea nu seamănă, răspunse el. Dar naturaliștii da, pentru că noi nu ne facem modificări. De aceea noi nu au fost infectați.

– Modificări, șopti Starlock, testând cuvântul.

Luck și-a amintit că santinelele de la gardul Rezervației folosiseră același cuvânt. Santinela femelă spusese: „Deci, modificările noastre dau greș?”

– Când spui modificări, te referi la lucruri precum aripile și branhiile? întrebă Luck.

– Modificări. Schimbări. Raul deschise ochii și se uită cu o uimire mută la Luck. Voi nu știți despre modificări.

– Noi... noi știm că oamenii sunt diferiți și că sunt deosebiți în multe feluri distincte, zise Luck, uitându-se spre Starlock, pentru susținere, iar el a încuviințat dând din cap. Dar ei se nasc diferiți, nu-i așa?

– Unele modificări sunt programate în ADN-ul lor. Culoarea ochilor, înălțimea, reflexele, explică el, trăgând aer cu precauție. Dar lucrurile importante – picioarele, aripile, în fine – astea vin mai târziu. Îți alegi și îți adaugi ce vrei.

– Deci, deci...

Luck nu găsea cuvintele care să îmbine afirmația lui cu ceea ce știa ea despre omenire.

– Dar oamenii sunt o specie nouă, spuse Starlock.

– A fost Marea Schimbare, adăugă Luck.

Raul se uita nedumerit la ei.

– Ce anume? întrebă el.

Proto-ființele s-au uitat una la alta, simțind cum lumea lor se schimbă. Oamenii evoluaseră. Sau nu?

– Spuneți că nu există nicio diferență, de fapt, între noi și oameni? întrebă Starlock, întorcându-se din nou spre Raul.

– Sigur că nu, spuse el simplu. Singura diferență e aroganța.

– Dar... a început Luck, neștiind cum să termine propoziția.

– Hei! strigă Starlock deodată, arătând spre fereastra din față. Ai grijă!

În locul carnagiului și congestiei rutiere, se uitau la zidul orașului, care se ridica uriaș în fața lor... și se îndreptau direct spre el.

Brusc, a început și Raul să strige:

– Jason! Ești mult prea...

Dar Matt, care stătea pe scaunul din dreapta, s-a prăvălit peste el.

– Ce naiba faci?! strigă Matt la pilot. O să ne prăbușim!

Pe scaunul pilotului, Jason se ținea de piept.

– Nu pot să respir... a icnit el.

Matt l-a prins cu ambele mâini și l-a ridicat de pe scaun. Aero-nava s-a smucit și s-a înclinat vertiginos spre stânga. Matt s-a așezat

pe locul pilotului și a tras de manete. Aeronava a planat, făcând un viraj amplu și abrupt, aproape de drum. Luck și Starlock au fost aruncați în față, în ciuda faptului că purtau centurile de siguranță. În timp ce cădeau, s-au luat de mână. Ea și Starlock aveau să fie alte două leșuri pe care nu le va mai găsi nimeni niciodată...

...apoi aeronava s-a redresat. Matt înjura motoarele într-un limbaj mai colorat decât citise Luck vreodată. Câștigau altitudine. Motoarele aparatului de zbor au pulsat și s-au zdruncinat, dar au reușit, în cele din urmă, să se înalțe deasupra zidului, iar orașul s-a dezvăluit în fața lor.

Luck a surprins câteva frânturi din peisajul macabru: fum, vehicule care staționau oprite anapoda pe străzi, un foc care ardea în depărtare. Apoi, aeronava a evitat clădirile mai joase, aterizând în forță, într-o curte uriașă, din beton, situată în mijlocul unui complex de clădiri joase.

Cei trei naturaliști au împins ușa cu piciorul și s-au rostogolit afară. Duhoarea a izbit-o pe Luck încă de la deschiderea ușilor – putreziciune și caramel, mirosul era mult mai intens decât cel din exteriorul orașului. Aerul părea îmbâcsit de această putoare.

– Bun venit în Denver, zise Matt, întinzând mâna murdară spre Luck.

Ea și Starlock și-au desfăcut centurile de siguranță și au ieșit din navă. Lui Luck îi tremurau picioarele, în timp ce stătea pe beton. Mormane de echipament erau adunate peste tot – cutii și conserve cu mâncare erau stivuite până la șase metri înălțime, alături de haine, componente radio, provizii medicale. Cei trei însoțitori făceau semne unui grup de oameni – naturaliști, a presupus Luck, pentru că semănau cu proto-ființele – care se apropiau dinspre o clădire.

Starlock șopti:

– Să nu spunem prea multe până nu înțelegem ce se întâmplă.

Luck a dat aprobator din cap. Senzația că ieșise din mediul său familiar și pătrunsese într-un loc complet necunoscut era copleșitoare.

Se simțea ca fata aceea, Alice, când a pășit în Țara Minunilor – numai că această țară a minunilor arăta și mirosea îngrozitor.

Într-o clipă, grupul nou a ajuns lângă ei. Luck și Starlock erau înconjurați de oameni cu eșarfe și măști din hârtie, care să-i ferească de mirosul pătrunzător de cadavre. O femeie mai în vârstă, care avea ochii de un căprui-deschis și care era, în mod evident, conducătoarea lor, și-a scos eșarfa care îi acoperea nasul și gura, dezvăluind pielea zbârcită și bronzată. Aproape ceremonios, femeia a îngenuncheat în fața proto-ființelor și le-a luat mâinile într-ale ei.

– Nobile proto-ființe, le spuse ea. Cât de frumoase sunteți! Și sunteți exact ceea ce ne trebuia.

O ALTOSTĂDINĂ ÎI ESTE MĂSURĂ

Femeia s-a prezentat drept Miz Babbidge. Arăta de vreo șaizeci de ani, după părerea proto-ființelor, deși Luck habar nu avea cum se manifesta vârsta la naturaliști (ceilalți oameni, ca Mizter Caldwell, nu păreau să îmbătrânească deloc).

– Sunt Camarada Șefă printre naturaliști, le explică ea. Acum, când doar noi am mai rămas, presupun că se poate spune că eu conduc orașul Denver. Ați fost doar voi doi? Credeam că iscoada a spus patru.

– Ceilalți au decis să ne aștepte în afara orașului, răspunse Starlock.

Luck se întreabă dacă celelalte echipe de căutare ajunseseră deja pe promontoriu sau dacă Rocky și Moonlight erau încă singuri, lamentându-se, poate, în privința viitorilor lor consoți. Acum păreau incredibil de îndepărtați.

Miz Babbidge i-a privit enervată pe cei trei naturaliști care le aduseseră în zbor pe cele două proto-ființe în oraș.

– Speram că îi aduceți pe toți, spuse ea.

Vorbea cu un șuierat ciudat, ca și cum și pe ea o dureau plămânii, așa că propoziția asta sună astfel: „Ssssperam că îi aduceți pe toți-hhh“.

Matt a tușit și a zis:

– Vrei să ne întoarcem?

– Poate mai târziu, i-a răspuns Miz Babbidge cu asprime, apoi s-a uitat spre soarele care apunea și a adăugat: Sau mâine, poate. („Măine-hhh.“) Și-a îndreptat din nou atenția spre Luck și Starlock

și le-a zâmbit cu simpatie. Ne-ar plăcea să vă primim pe toți aici, bineînțeles. Haideți.

Cu un gest, le-a permis celorlalți să plece și naturaliștii s-au împrăștiat. Miz Babbidge le îndrumă pe proto-ființe prin curtea din beton, printre teancurile de provizii, către clădirile din capătul estic al complexului. Întregul ansamblu era înconjurat de un zid înalt, care îl izola de străzile de afară.

– Mai sunt mulți oameni încă în viață în oraș? o întrebă Starlock.

– N-avem de unde să știm, dar nu pot fi prea mulți, răspunse Miz Babbidge, de parcă era vorba despre o întâmplare nefericită, deși nu neașteptată, și nu merita să-și bată capul cu ea. Acolo ne-am instalat dormitoare, spuse ea, arătând una dintre clădiri. O să găsim un loc pentru voi doi, desigur. Încă nu avem apă curentă, dar peste câteva zile poate vom avea. Le-a atras atenția către o construcție mică și joasă, spre care se îndreptau și a spus: Acolo am instalat bucătăriile și un laborator. („Bucătăriilehhh” și „laboratorul-hhh.”)

– Ce fel de laborator? întrebă Starlock. Studiați maladia? Ai putea fi o cale de a o opri?

– Nu, spuse ea. Era un *nu* decisiv, ca o lovitură de pumnal, atât de puternică, încât s-a oprit după ce a rostit acel cuvânt. Cei cu modificări au primit pedeapsa cuvenită. Dar sunt încântată că vă interesează, spuse ea cu un ton agreabil. Mi-ar plăcea să vă arăt ce facem în laborator. Și pe urmă, ceva de mâncare?

– Sigur, i-a răspuns Luck.

Era târziu și era înfometată.

– Mâncarea e singura care nu reprezintă o problemă. (Cu șuierat, cuvântul s-a auzit „problemă-hhhmm.”) Denver are suficiente provizii pentru a hrăni un milion de oameni. Alimentele conservate ne asigură necesarul de hrană luni sau chiar ani întregi.

În timp ce mergeau, se juca pe încheietura mâinii cu o brățară, ceea ce i-a atras atenția lui Luck. Pe brățară era imaginea tridimensională a unei tinere cu ochii de culori diferite și părul în

felurite culori. Avea brațele încrucișate pe piept, ca o pavăză, și se uita întristată la Luck.

– De ce sunt atât de mulți copilași? întrebă Starlock, atrăgându-i atenția lui Luck înapoi la împrejurimi. O adunare răzleață, de vreo douăzeci de oameni, se vedea în spațiul deschis, din lateralul curții. Toți purtau haine de camuflaj, la fel ca toți naturaliștii până acum, și fiecare mergea cu un bebeluș pe umăr.

– Viitorul nostru! spuse Miz Babbidge. („Viitorul-hhh.“) Când una dintre enormele uși rulante din perimetrul complexului a început să se deschidă cu zgomot, și-a împreunat palmele de încântare și a spus: Priviți! Ce sincronizare bună! O patrulă de salvare ajunge acum.

Când ușa s-a ridicat, un camion cu anvelope uriașe și o secțiune foarte lungă, pentru pasageri, a intrat în complex, lăsând să se întrezărească o porțiune a străzii din spate și construcțiile învăluite în luminile crepusculare, în timp ce soarele apunea. Ușa s-a închis la loc, în spatele camionului, atât de repede, încât metalul a făcut pământul să se cutremure.

Un șuvoi de naturaliști a ieșit din vehicul, fiecare ducând un copil mic sau un bebeluș... purtau câte un copilaș pe fiecare braț. Câțiva dintre cei mai mici plâneau de mama focului, dar cei mai mulți dintre ei păreau slăbiți și epuizați.

– Viitorul nostru, spuse Miz Babbidge din nou, părând mai degrabă mulțumită de sine, în timp ce îngrijitorii copiilor dispăreau treptat în clădirea de lângă bucătării. Unii n-au primit mâncare sau îngrijiri de câteva zile, așa că trebuie să-i hrănim imediat.

Luck a urmărit din priviri parada copiilor, gândindu-se că semănau cu proto-copiii, cu excepția diversității de culori a pielii lor.

Miz Babbidge a intuit, probabil, la ce se gândea Luck, pentru că a rostit următoarele:

– Vedeți voi, ei n-au fost modificați. Schimbările marcante apar după ce copiii au împlinit vârsta de doi ani. Așa că cei mici... ei

bine, noi suntem naturaliști, iar ei sunt *naturali*, ca voi. Avem patrulă trimisă în oraș, verifică fiecare stradă, ca să-i găsească pe toți cei care se află încă acolo. Părinții și frații lor mai mari s-ar putea să fi murit de boala asta, pe care și-au provocat-o singuri, dar o să încercăm să-i salvăm pe micuți. („Micuți-hhh.“) Apoi a adăugat pe un ton sumbru: Sunt alții care n-ar face asta, care cred că nici copiii lor n-ar trebui salvați.

La auzul acelei afirmații tulburătoare, Luck și Starlock au avut un schimb de priviri, apoi s-au uitat în direcția în care privea Miz Babbidge. Pentru prima dată, Luck a observat numărul mare de paznici înarmați din vârful clădirilor complexului, care se uitau spre exterior. Starlock își încreți fruntea, iar Luck i-a citit gândurile: „Dacă toți cei din afară au murit, de cine se păzesc ei?“

Luck a decis să riște și să adreseze întrebarea care îi determinase, de fapt, pe ea și Starlock, să vină în oraș:

– Mai... mai funcționează Autoritatea Proto-ființelor?

Miz Babbidge a râs scurt, ca un lătrat, care s-a transformat repede într-o criză de tuse. Apoi a scanat clădirile orașului, vizibile deasupra zidului exterior al complexului. Mânioasă a indicat cu degetul cea mai înaltă clădire pe care putea Luck să o vadă, o structură acoperită cu fațete ascuțite, din cristal, ca o armură de diamant.

– Acolo! spuse ea cu o voce răgușită. Acolo se află sursa acestei pandemii. Biroul Modificărilor și departamentele sale, Autoritatea Proto-ființelor și Autoritatea Culturilor Celulare. Putem doar spera că ei au murit primii! („Primii-hhh.“) Comportamentul agreabil al lui Miz Babbidge, oricât de schimbător fusese până acum, începea să se dezintegreze de tot. Dar, măcar, își zise Luck, mânia femeii nu era îndreptată spre ei.

Ajunseseră la clădirea joasă, care era destinația lor, iar Miz Babbidge i-a condus înăuntru. Pe partea dreaptă, holul se deschidea spre o sală de mese, care era plină de alți naturaliști, mulți dintre ei înarmați. Miz Babbidge i-a condus dincolo de zona aceea, spunând:

– Să vă arăt laboratorul nostru.

Ceva mai departe, pe coridor, erau niște uși duble. Le-a deschis, dezvăluind un laborator improvizat. Acesta îi amintea lui Luck de camera de observație medicală din Rezervație, deși spațiul de aici era mai înghesuit și mult mai puțin curat. În interior se aflau mai mulți naturaliști, care purtau mănuși și măști chirurgicale. Unul testa curelele de pe o targă.

– În curând cina va fi servită, spuse gazda lor cu o voce plăcută, dar mai întâi avem nevoie de câteva mostre de celule de la voi – („celule-hhh“) – din plămâni și alte organe, ca să ne ajute să le reconstruim pe ale noastre.

La început, lui Luck i s-a părut că nu aude bine, pentru că expresia femeii rămăsese foarte prietenoasă. Dar vocea tăioasă a lui Starlock a convins-o că nu i se părise.

– Ce vrei să spui? întrebă Starlock, apucând-o pe Luck de mână.

– Vreți să ne operați? a întrebat și Luck, brusc speriată.

Starlock a făcut un pas în spate, trăgând-o pe Luck după el.

– O, nu, zise Miz Babbidge, aproape gângurind. Amestecul nestatornic de simpatie și ranchiună se dizolvă într-o nerăbdare înspăimântătoare, concentrată aproape în întregime asupra celor două proto-ființe din fața ei. Faceți ca asta să sune îngrozitor. Noi suntem *naturaliști*. Nu v-am folosi niciodată ca material experimental. Dar avem nevoie de celulele cu ADN-ul vostru nealterat. Unele părți ale corpului nostru nu funcționează așa cum ar trebui, dar nu din vina noastră. Plămânii noștri, de exemplu. („De exemplu-hhh.“) A respirat adânc și tremurător, în mod demonstrativ. Cu puțină electricitate, enzimele potrivite și o contribuție celulară substanțială din partea voastră, putem face lucrurile să meargă din nou. Grupul din laborator se mișca tot mai aproape de proto-oameni, iar Luck simțea cum *dorința* lor umplea camera.

Miz Babbidge le-a făcut semn oaspeților ei să intre în laborator, dar Starlock, ținând-o strâns de mână pe Luck, s-a întors, ca să

plece. S-au lovit de siluetele puternice ale celor patru bărbați care veniseră pe nesimțite în spatele lor. Niște mâini vânjoase le-au prins pe proto-ființe de umeri și, cu o îndemânare profesionistă, le-au imobilizat, cu brațele la spate...

...și lumea din jurul lor s-a transformat în haos. Dincolo de ușile deschise din capătul holului, mugetul de tornadă al aeronavelor a umplut aerul și toți, dinăuntru și din afară, au început să urle.

Bărbații care îi țineau pe Luck și pe Starlock le-au dat drumul, iar ceilalți din laborator au fugit pe lângă ei, scoțându-și din mers armele din tocuri. Sala de mese s-a golit, în vreme ce naturaliștii dădeau năvală afară. Luck a auzit şuierul metalic al gloanțelor care ricoșau prin curte și apoi ropotul interminabil și rapid al armelor automate.

– Fugiți! Fugiți! le strigă Miz Babbidge proto-ființelor, în timp ce alerga și ea. Duceți-vă tot mai departe, înăuntru, și ascundeți-vă! le ordonă ea. Au venit să vă ia! Și ei o să fie mult mai răi ca noi.

– Să *ne* ia? strigă și Luck, în timp ce groaza și confuzia se amestecau în mintea ei în egală măsură.

– Își spun naturaliști, ca noi, dar sunt niște criminali nebuni! a mârșăit Miz Babbidge peste umăr, apoi a dispărut și ea în haosul creat.

– Haide, șopti Starlock. Dacă ea spune de alții că sunt nebuni..

O împingea pe Luck în direcția opusă, departe de ușile exterioare. Au luat-o la goană pe coridor, în timp ce norii de praf pătrundeau în clădire.

– Proto-ființele sunt aici! strigă un bărbat din curte. Mergeți înăuntru!

Luck a îndrăznit să arunce o privire în urmă. Soldații din aeronavele abia apărute se luptau să intre în clădire. Conducătorul acestor nou-sosiți – un bărbat nemodificat, cu o armă foarte mare – se uita drept la Luck când intră în fugă pe ușa exterioară. O împușcătură și bărbatul s-a aruncat în față, apoi oamenii au început să se lupte corp la corp, iar ea nu s-a mai uitat la ei, pentru că Starlock o trăsesese după un colț, pe culoar.

Au fugit spre capătul celuiilalt coridor, apoi au mai cotit o dată. Când au găsit o ușă metalică, într-un pasaj lateral, Starlock a deschis-o cu forța, a tras-o pe Luck înăuntru și a blocat-o în urma lor, cu o pârghie uriașă, lăsând în urmă larma busculadei. De acolo, au ales un drum la întâmplare și au ajuns pe un culoar de la subsol, plin de tot felul de mașinării vechi, cu mormane de haine și nenumărate teancuri de conserve cu alimente.

– Încotro? întrebă Luck când au ajuns la o bifurcație.

– Pe aici, cred, i-a răspuns Starlock, oprindu-se ca să se orienteze și alegând apoi o direcție. Dacă mergem destul de departe, s-ar putea să ieșim dincolo de zidurile lor.

– Atunci, stai, spuse Luck, oprindu-l lângă un maldăr de uniforme de camuflaj.

Le-au tras peste hainele lor și au găsit și niște eșarfe, pentru a-și ascunde tenul neobișnuit. Apoi au alergat în continuare, multă vreme, până au ajuns la o scară întunecată, ce ducea în sus. În capăt era o ușă cu grilaj în partea de jos. Starlock a îngenuncheat și s-a uitat prin grilaj.

– E strada, spuse el. Și acum e destul de întuneric afară.

– Dar unde mergem? Ieșim din oraș?

– Uite, spuse el.

Luck a privit atent prin grilaj. În depărtare, încadrată de cer, se afla clădirea pe care le-o arătase Miz Babbidge.

– A spus că acolo era Autoritatea Proto-ființelor, spuse Luck, înțelegând.

Starlock a dat din cap.

– Asta am venit să vedem.

U. A. A. R. ÎN LUMEA NOUĂ

Au ieșit la suprafață, în lumina apusului, undeva, la o distanță considerabilă de perimetrul zidului din complex. Nu departe de ei, aeronavele se învâteau haotic și zgomotul împușcăturilor încă se mai auzea sporadic, dar în fața lor se vedea o stradă mică și liniștită, în mare parte scufundată în întuneric. Oriunde priveau, clădirile erau împodobite cu plante care creșteau în jurul ferestrelor, încadrând ușile și revărsându-se meșteșugit pe la colțurile acoperișurilor. Era ca și cum oamenii credeau că natura încă domina aici.

Starlock a condus-o pe Luck pe lângă niște vehicule abandonate, într-o curbă care dădea spre o stradă mai răsărită. Întorcându-se, au văzut praful ridicându-se în curtea îndepărtată, unde aterizaseră, iar în mijlocul norului de praf erau două mijloace de transport aerian ce se ridicau în aer. Când aparatele de zbor au trecut de zidul exterior al complexului naturaliștilor, s-a auzit un bubuit asurzitor. Proto-ființele s-au ferit, dar Luck a rămas cu privirea fixată pe cea mai apropiată navă, în timp ce geamul din față exploda, urmat de pilotul care cădea, dând din mâini și picioare, până nu s-a mai văzut deloc.

– Haide! zise Starlock, trăgând-o mai departe pe stradă, în vreme ce nava se rotea complet scăpată de sub control. Luck nu a observat impactul, dar sunetul bufniturii a ajuns până la ei câteva clipe mai târziu. Tânguitul celei de-a doua nave a continuat, devenind tot mai puternic și mai apropiat, până a putut fi zărită zburând la joasă înălțime, deasupra străzii de pe care tocmai ieșiseră, ca un

proiector de căutare, care cerceta meticulos terenul. S-au ascuns la umbra unei clădiri acoperite cu iederă, când fasciculul de lumină a trecut pe lângă ei.

– Crezi că ne caută? întrebă Luck.

– Tu nu crezi la fel?

– Ba da.

Nava a zburat în altă direcție și cei doi și-au continuat drumul. Pe strada aceea nouă, străjuită de copaci frumoși, vehiculele nu erau goale. Cadavrele zăceau lipite de ferestre și întinse pe scaune – fețe colorate, care se zbârceau. Prin luneta unui mijloc de transport, trei ochi – fiecare de altă culoare – într-un șir ordonat pe chipul femeii moarte păreau să-l urmărească pe Luck, în timp ce trecea prin dreptul lor.

Următoarea stradă era și mai dezgustătoare – o duzină de vehicule, în care se aflau brațe de forme ciudate, coarne lucioase, picioare lungi și îndoite, trunchiuri alungite, de corpuri care se uscaseră, rămânând aproape niște schelete. Erau mai multe tipuri și categorii de corpuri decât și-ar fi putut imagina ea vreodată – și toate fuseseră secerate în timp ce încercau să plece.

Văjăitul aeronavei a devenit mai puternic când a venit să îi caute pentru a doua oară, așa că s-au ascuns în cadrul întunecat al unei uși când lumina proiectorului a inundat strada. În strălucirea ei, Luck a văzut patru oameni morți – o familie – într-un vehicul răsturnat. Suspendați în centurile de siguranță, ei aveau capete la fel de mari, prevăzute cu un fel de antene care le ieșeau din păr și care atârnavă grele, spre pământ. S-a întrebat în treacăt dacă acci țepi ondulați și stranii adăugau simțuri în plus sau dacă erau doar niște ciudățenii decorative. Șobolanilor care se foiau prin jurul lor și lăsau mușcăături purpurii, sângerânde, în carnea lor, le era indiferent. În ultima strălucire a proiectorului de căutare de pe aeronavă, Luck a observat că unul dintre adulți nu era chiar mort – o răsuflare stinsă, dogită, scăpa din gura femeii.

– Starlock... șopti Luck, prinzându-l de umăr.

– Uite, spus el, o să se prăbușească.

Aeronava zburase întortocheat, iar proiectorul inspecta la întâmplare perimetrul, cu mișcări dezordonate. În timp ce ei priveau, a țâșnit brusc peste clădiri și a dispărut din câmpul lor vizual. Ecolul coliziunii le-a ajuns aproape imediat la urechi.

– Cad ca muștele, spuse Luck.

Dar zgomotul motoarelor de pe aeronavă fusese deja înlocuit de un hârâit jos și grav. Un mijloc de transport enorm se apropia, identic cu acel camion pe care îl văzuseră în curtea naturaliștilor.

– Adună alți copii, șopti Starlock.

Camionul se îndrepta către ei, deplasându-se greoi pe drum, măturând celelalte vehicule care-i ieșeau în cale. Când a trecut prin dreptul lor, i-au putut auzi pe copii plângând înăuntru.

– Să sperăm că luptele s-au oprit acolo, murmură Starlock.

– Naturaliștii nu sunt atât de răi, dacă îi salvează pe toți copiii aceia, șopti Luck.

– Dacă îi salvează cu adevărat, spuse el înverșunat.

Luck se gândea la acel laborator, la targa cu chingi și la expresiile flămânde ale naturaliștilor când vorbeau despre recoltarea celulelor pure ale proto-ființelor.

– Să le ținem pumnii, șopti ea.

După ce camionul a dispărut, ei s-au deplasat în lungul străzii o bună bucată de vreme, până au ajuns la ceea ce era, cu siguranță, una dintre arterele principale ale orașului. De aici se vedea bine Biroul de Modificări, conturat de ultimele raze ale apusului, astfel încât marginile fațetelor lui de diamant păreau că ard în lumina roșiatică.

– E destul de aproape, spuse Luck.

– Și uite... sunt lumini aprinse.

Cea mai mare parte a clădirii era întunecată, dar un etaj de pe la mijloc era complet luminat.

Au traversat bulevardul larg, croindu-și drum printre vehiculele pline cu oameni, apoi au trecut printr-un fel de grădină amplasată în mijlocul străzii, unde șiruri dese de copaci în floare au estompat pentru puțin timp mirosul de cadavre intrate în putrefacție. Cealaltă parte a bulevardului era mai aglomerată, plină de mașini înghesuite și izbite unele în altele, astfel încât l-a fost foarte greu să găsească drumul. Luck evita să se uite direct la cei din mijloacele de transport, dar când au ajuns în capătul opus al străzii nu au mai putut evita priveliștea carnagiului; asfaltul era acoperit de oameni care ieșiseră să se salveze meargând pe jos, înainte de a se prăbuși. La un moment dat s-a stârnit panica și cei căzuți au fost abandonati, trântiți unii peste alții, formând șiruri întregi de mormane de cadavre. Luck a încercat să nu-și concentreze privirea pe ceva anume, dar fragmente din oroarea aceea tot ajungeau până la ea: fețe, mâini, picioare, de toate formele și culorile, unele mumificate, altele umflate. Șobolanii mișunau peste tot, dar nu mușcau decât din când în când – se întreba dacă era ceva care nu le plăcea la gustul oamenilor.

În cele din urmă, calea proto-ființelor a fost blocată de un trotuar atât de plin de hoituri, încât au trebuit să urce peste ele, ca să-și poată continua drumul.

– Nu pot s-o fac, Starlock! strigă Luck, oprindu-se pe o bucată curată de asfalt. S-a aplecat să-și ducă o mână la nas, simțind că i se întoarce stomacul pe dos. Nu mai suport.

– Încă puțin... spuse Starlock. E chiar acolo.

Clădirea înaltă, transparentă, era mult mai aproape. O vedeau deasupra tuturor celorlalte lucruri, devenind tot mai întunecată, dar cu acel etaj încă puternic luminat.

El și-a înfășurat eșarfa mai strâns, în dreptul nasului și al gurii, apoi a făcut același lucru și pentru Luck. După aceea a luat-o de mână și au escaladat împreună movila de stârvuri. Luck s-a străduit să nu simtă suprafața moale cedând sub tălpile lor și să ignore amestecul de membre, aripi și adaosuri cu blană colorată pe care

călca. Unele cadavre străluceau de la bioluminiscentă. Altele aveau un fel de aură care pâlpâia mai puternic sau mai estompat, scăldându-le într-o lumină fantomatică atât pe ele, cât și pe celelalte corpuri moarte din apropiere.

Dacă naturaliștii spuneau adevărul, aceștia nu erau oameni, ci o specie nouă și diferită; acestea erau ființele umane care nu se puteau abține să se schimbe. Văzând diversitatea lor grotescă la o asemenea scară, Luck a înțeles că niciun proces natural nu putea fi responsabil pentru asta.

– Încă respiră, a icnit Starlock, pe sub eșarfă.

Luck nu a spus nimic. Auzea ici și colo respirațiile greoaie, dar nu voia să se uite mai atent.

De cealaltă parte a baricadei umane, trotuarul era aproape curat. De acolo au început să fugă și nu s-au oprit până nu au ajuns la clădirea cu fațete de diamant. S-au oprit gâfâind în fața ușilor înalte, din sticlă fumurie. Pe uși, cu litere mici, argintii, erau încrustate cuvintele *Biroul de Modificări*.

Pentru că era prea cumplit să vorbească despre asta, și-au scuturat bocancii lovindu-i de peretele lateral al clădirii, înlăturând sângele coagulat care se adunase. Apoi au încercat să deschidă ușile. Nu aveau mânere, iar sticla nu s-a clintit, în ciuda încercărilor lor repetate de a le împinge la o parte. Când tocmai se pregăteau să caute ceva cu care să le spargă, ușile s-au deschis singure, glisând ușor pe niște șine lustruite.

– Camere, spuse Starlock, indicând ochii din sticlă amplasați în jurul intrării în edificiu. Cineva din interior ne urmărește.

– Deci, Autoritatea Proto-ființelor este încă aici? șopti Luck.

– Poate, răspunse Starlock.

Totuși, după ce văzuseră grozăviile de pe străzi, era imposibil să se mai teamă de ceva din clădirea asta. Oamenii nu dețineau controlul. Au pășit împreună peste prag și au intrat în hol. Ușile grele s-au închis în urma lor, lăsând orașul în urmă.

Ajunseseră într-o cu totul altă lume. Spațiul era enorm și mai elegant decât orice cameră în care fusese Luck vreodată. Fiecare suprafață din hol era construită din fațete cristaline, care se îmbinau în tipare frumoase, desăvârșite, ca armura unei șopârle cu corn, alcătuită din foi mari, care arătau ca niște diamante. Pereții se ridicau etajați în zigzag până la tavanul cu boltă făurit din același cristal, care strălucea sus de tot, într-o lumină albă, palidă.

În mijlocul spațiului, atrăgându-i parcă într-acolo, erau amplasate, în forma unui arc de cerc, sculpturi din sticlă înfățișând evoluția. Parada începea cu un amfibian mic, din cleștar, ce ieșea dintr-un val înspumat, lucrat în sticlă. Treptat, sculpturile deveneau tot mai mari: primele vertebrate și reptile de origine mamiferă, un ornitorinc, ceva ca o cârțiță, apoi un lemur, pe urmă niște creaturi mai mari, recunosciibile ca primate. Apoi veneau maimuțele, siluete gârbovite și păroase, care începeau să semene cu Omul. Urmau proto-ființele, un mascul înalt, cu umeri lați și trăsături care, deși erau prelucrate din sticlă transparentă, îl făceau să pară că s-ar fi putut înrudi cu Starlock. Era impecabil și mândru, dar ceva în expresia lui lăsa de înțeles că vremea lui venise și trecuse, că cedase altcuiva lumea.

Acel „altcineva“ urma imediat după el în șirul statuetelor; dincolo de proto-ființe erau sculpturile cele mai mari: un om cu înotătoare și branhii, dar și cu mâini, altul cu aripi întinse și, la urmă, o femeie cu picioare de două ori mai lungi decât cele normale, înfățișată sărind către tavanul foarte înalt. Luck a înțeles acum ce semnificație avea bolta strălucitoare de deasupra lor: trebuia să reprezinte perfecțiunea la care aspirau acești oameni.

Statuia proto-ființei privea cu stoicism înainte, către acele magnifice creaturi umane, informând privitorul că este perfect conștient de tot ce se întâmplă și că își recunoștea inferioritatea.

– Iată-ne ajunși, cred, spuse Luck în cele din urmă.

– Iată-ne ajunși, încuviință Starlock. Ochii i s-au întors din nou spre pereții transparenți și a spus: Pereții reprezintă celulele. Vezi?

Avea dreptate. Fațetele de diamant se loveau unele de altele, fiind versiuni stilizate, repetate ale celulelor vii, grupându-se și regroupându-se, formând structuri elaborate. Întreaga clădire întruchipa activitatea Biroului de Modificări, în viziunea artistului care o crease.

Camera era atât de frumoasă, încât riscau să fie hipnotizați și doar cu mare efort s-au putut smulge de acolo. Într-un pasaj lateral erau lifturile, însă butoanele dinăuntru nu funcționau. Nu avea importanță; deși Luck și Starlock citiseră amândoi despre ascensoare, nu ardeau de nerăbdare să facă prima plimbare cu liftul într-o clădire în mare parte defunctă, într-un oraș în mare parte mort, după apusul soarelui.

În schimb, au găsit scările.

10. AU YORBIT CU UN MURIBUND

Au urcat tot mai sus pe scară, până când Luck a început să creadă că era infinită, o serie repetată de paliere care aveau să continue la nesfârșit. La fiecare etaj priveau prin fereastra de sticlă a ușii de pe casa scării, dar nu-i întâmpina decât întunericul – până au ajuns la etajul cincizeci și șapte. Acolo, au părăsit scările, intrând într-un coridor bine luminat, care se oprea în dreptul unei uși masive. Când au tras de clanță, ușa s-a deschis cu un șuierat și s-a tras ușor spre interior, ca și cum ar fi așteptat să-i primească înăuntru. Primele lucruri pe care le-a observat Luck au fost tavanul, podeaua albă și lustruită, ferestrele laterale, prin care se vedea panorama orașului și a lumii de dincolo de el. Dar a doua impresie a fost una diferită. Fiecare bucată de perete unde nu se afla o fereastră era ocupată de acvarii din sticlă pline cu vietăți. Ea și Starlock au pășit mai departe în cameră, iar Luck a observat că fiecare acvariu conținea un micro-biotop terestru. Cel mai apropiat arăta ca o pădure tropicală în miniatură, populată cu melci ale căror cochilii aveau niște culori fantastice. Acvariul următor conținea nisip și un soare pitic, artificial, precum și o duzină de tipuri de moluște din fauna oceanelor, în tonuri pastelate și delicate, agățate de o stâncă minusculă. Fluturi scânteietori se aflau în următorul container, diferite specii de broaște, în următorul. Și pe marginile podelei lustruite erau ghivece cu pământ, din care creșteau tulpini înalte, de cereale. În școala din Rezervație studiaseră mai multe cărți cu poze care reprezentau

diferite ecosisteme, dar pentru Luck și Starlock era prima dată când vedeau în realitate cele mai multe specimene din fauna și flora acestora. Luck a urmărit fascinată cum o salamandă cu un colorit surprinzător de aprins se deplasa pe peretele din sticlă al acvariului.

– Nu cred în Dumnezeu sau altceva asemănător, spuse o voce aspră, făcând-o pe Luck să strige de uimire și pe Starlock să tresară, dar m-am tot rugat să veniți.

Întorcându-se, au descoperit un bărbat care stătea în mijlocul camerei. Nu-l văzuseră de la început, pentru că el și biroul lui erau înconjurați de ghivece cu tulpini înalte de cereale. Părea să aibă vreo patruzeci de ani, două brațe, două picioare, pielea roșcovană și părul într-o nuanță deschisă de castaniu-roșcat, care contrasta puternic cu albastrul foarte deschis al ochilor. Se lăsase greoi în scaunul de laborator și, în mod clar, respira cu dificultate, însă a reușit să le zâmbească. A făcut un gest larg, invitându-i să se apropie.

– Eu sunt Mizter Dekkle, le spuse acesta după ce ei s-au mai apropiat puțin.

Stătea la o masă rotundă, care dădea impresia că ar fi răsărit chiar din podea. Masa era acoperită cu sticlă strălucitoare, sub care se aflau nenumărate componente.

– Eu sunt Luck, spuse ea. Și el e Starlock. Am venit...

– ...din Rezervația Proto Catedrala, aș spune, zise bărbatul, tăindu-i vorba cu o nerăbdare neașteptată.

– Da, încuviință Luck. Îl mai auzise pe Mizter Caldwell numind Rezervația „Catedrala“. Așa numeau oamenii Rezervația, chiar dacă proto-ființele nu foloseau niciodată această denumire.

Bărbatul și-a dus o mască de oxigen la gură și a inhalat de câteva ori, ridicând politicos un deget, ca să fie scuzat un moment. După ce a respirat cu dificultate, de mai multe ori, și-a scos masca.

– Cum pot să vă ajut? îi întreabă el binevoitor.

– Noi... a început Luck, apoi a tăcut.

Ezita să-i spună că veniseră doar ca să afle dacă Autoritatea Proto-ființelor mai funcționa... și că sperau, în mod evident, că nu.

– Oamenii n-au mai venit în Rezervație, a spus Starlock. Așa că noi...

Dar s-a oprit și el.

– Voiați să aflați dacă ne mai întoarcem vreodată, sugeră Mizter Dekkle.

– Da, spuseră amândoi.

– Așadar. Răspunsul scurt este *nu*.

Bărbatul și-a pus din nou masca de oxigen pe față. Ochii lui îi inspectau în timp ce respira. Luck a devenit conștientă de aspectul lor neîngrijit, în uniformele vechi de camuflaj, cu părul plin de praf, cu mâinile și fețele la fel de murdare ca ale naturaliștilor. Cu siguranță, Mizter Dekkle observase toate aceste detalii, dar ea simțea că el putea să vadă niult mai mult. Acest om *crea* persoane, iar Luck avea senzația stranie că le putea citi gândurile.

În cele din urmă, își scoase masca din nou.

– O să vă explic mai mult, dar vă este foame? Întrebă el.

Nu primiseră nimic de mâncare de la naturaliști, așa că erau hămesiți. Mizter Dekkle le-a indicat capătul camerei, unde se afla un frigider sub o tejghea. Pe drum, Luck s-a uitat la un container cu niște cărăbuși în culori irizante și la altul cu stele de mare minuscule.

– Aici vedeți câteva lucruri pe care le furăm, spuse Mizter Dekkle, remarcându-i interesul. Trăsăturile pe care le luăm de la voi, proto-ființele – culoarea părului, a ochilor, a pielii, înălțimea și așa mai departe – sunt adăugate în pânțece. Alte trăsături vin mai târziu și pe acelea le împrumutăm de la toate vietățile din natură.

Încă o piesă din puzzle-ul uman își găsisese locul. Bineînțeles că oamenii nu se limitau doar la studierea și catalogarea ADN-ului proto-ființelor. Îl și foloseau.

Frigiderul era plin cu un fel de mâncare în formă de batoane învelite în plastic. Se întoarseră la Mizter Dekkle și mâncară stând pe podea, în fața lui, înconjurați de ghivecele cu cereale.

– Vă rog, puteţi să-mi spuneţi cine e omul acela? întrebă Luck, arătând spre portretul mare, care stătea pe jos, sprijinit de sticla ferestrelor din laborator.

Era convinsă că imaginea era a aceluiaşi bărbat pe care-l văzuse pe colierul femeii-pilot din nava prăbuşită, pe care o întâlniseră în drum spre oraş. Dar în acest portret bărbatul îşi modificase din nou corpul. Părul negru şi ondulat pe o parte, părul castaniu şi cârlionţat pe cealaltă, ochiul negru, ochiul verde – acestea erau la fel, dar pe fiecare tâmplă avea în plus câte un ochi galben, ca al păsărilor de pradă, şi încă două braţe. Fiecare dintre cele patru braţe avea o culoare diferită a pielii.

Mizter Dekkle îşi scoase maşca şi spuse gânditor:

– Acela, Luck, este pastorul Mizter Tad Tadd. Cândva a fost un predicator demagog, mai târziu devenind unicul responsabil pentru unificarea lumii moderne. El... ei bine, el îşi petrecea timpul îndoctrinând masele... masele pe care, fără îndoială, le-aţi văzut când mergeaţi prin oraş.

– E o pictură religioasă? întrebă Luck.

Majoritatea trimiterilor referitoare la religie fuseseră înlăturate din biblioteca şi din curriculumul şcolar al proto-fiinţelor, dar pe ici, pe colo mai erau indicii, în cărţi, în artă şi în muzică. Pastorul Mizter Tadd, în imaginea aceasta, îi amintea lui Luck de ipostazele din unele picturi vechi de câteva secole.

– Unii ar spune că da, aceasta e o pictură religioasă, deşi majoritatea ar susţine exact opusul... că omagiază bărbatul care a eliberat ştiinţa de religie.

– Şi săgeţile? întrebă Starlock, căci portretul fusese folosit ca joc de darts şi era plin de găuri după abuzul suferit. Un grup strâns de săgeţi fusese lăsat pe loc, străpungând pieptul omului, unde era pictată o inimă strălucitoare, enormă.

– Am devenit ceva mai puţin fermecat de marele pastor Tadd, răspunse bărbatul, în lumina evenimentelor recente. O vreme a dispărut în spatele măştii de oxigen. Când şi-a scos-o din nou, a spus:

Vreți să aflați ce s-a întâmplat cu oamenii? Cel mai bun răspuns pe care îl am e acesta: toți suntem pe moarte sau morți deja.

– Peste tot? întrebă Starlock.

– Interesantă întrebare. Când spui *peste tot*, la ce te referi?

– Ne referim la tot Pământul, răspunse Luck. Mor oamenii din toată lumea?

– Și prin *oameni* te referi la oamenii *modificați*?

Dădeau amândoi din cap.

– Credeam că sunteți o specie diferită, zise Luck.

– Asta a fost intenția, a recunoscut Mizter Dekkle. Dar v-ați dat seama care e adevărul?

– Că doar vă place să faceți schimbări? sugeră Starlock.

– Da, încuviință Mizter Dekkle. Apoi continuă: Știu că nu vi s-au dat cărți despre istoria recentă, așa că nu știți că restul lumii, în afară de Federația Voluntarilor Nord-Americani, s-a izolat de această țară de câteva decenii. Ideea lor despre ce ar trebui să fie oamenii și ideea noastră nu erau... compatibile. Vorbea destul de încet, ca să-și păstreze suflul, iar aici s-a oprit din nou, ca să mai respire oxigen. Rusia și mulți alții nu au fost de acord cu varietatea pe care ne-am oferit-o. Pentru ei, manipularea propriului genom era lipsită de etică, un fel de profanare. Iar nouă, celor din Occident, nu ne plăceau muncitorii sclavi, pe jumătate mecanizați, pe care îi creau, ca să le facă viața mai ușoară. Ambele tabere susțineau drepturile omului din perspective diferite.

– Deci... nu există „restul lumii”? întrebă Starlock.

– O, sigur că există, răspunse bărbatul, deși știu foarte puține despre asta. Din când în când, un savant mai încalcă interdicția de comunicare, ca să vorbească ilegal cu alt savant de pe cealaltă parte a Cortinei Genetice, dar asta nu se întâmplă destul de des ca să aflăm ceva despre lumea lor.

După încă o repriză cu masca de oxigen, Mizter Dekkle continuă:

– Dar să lăsăm la o parte restul lumii, care ar putea să fi scăpat de această maladie ucigătoare, din câte știu eu. Peste tot în țara

noastră și în Federația Nord-Americană, oamenii mor sau sunt decedați deja. Ca bieteles suflete pe care le-ați văzut când ați venit încoace. Într-adevăr, ca mine.

– Înseamnă că și dumneavoastră muriți? întrebă Luck, regretând cele auzite. Credeam că doar plămânii v-au fost afectați de vapori, ca în cazul naturaliștilor...

– Ați fost cu nebunii ăia? întrebă el puțin răstit, ceea ce îi provocă o criză de tuse, necesitând mai mult timp cu masca pe față.

Ea și Starlock îi explicară despre întâlnirea cu naturaliștii și atacul celui alt grup, care se prezentase ca fiind format tot din naturaliști. După ce au terminat de povestit, Mizter Dekkle își scoase masca și spuse:

– Naturaliștii se împart în facțiuni diferite, reprezentând diverse grade de nebunie. Gazda lor scutură din cap. Așadar... ei stăpânesc orașul? Hm. Dar nu e o boală de plămâni, Luck, le explică el. Poate că par nemodificat, și *în mare parte* așa sunt. Dar am primit plămâni mai eficienți când eram copil, ca să extrag mai mult oxigen din aer. Asta mi-a asigurat o funcție cerebrală sporită și o necesitate mai scăzută de odihnă. E o modificare standard, în cazul unei familii care dorește ca fiul să devină savant. Plămânii mei n-au cedat încă de tot, dar o vor face cu timpul. S-a oprit să respire de câteva ori cu masca de oxigen, apoi a continuat: Noi, oamenii, am primit toți inimi sau plămâni modificați într-un fel sau altul, încă din primii ani ai copilăriei, dar doctorii fac în mod automat cele mai multe modificări elementare ale organelor și nu sunt obligați să le spună părinților. Majoritatea naturaliștilor s-ar putea să nu știe că unele părți ale corpului lor nu sunt originale. S-ar putea să nu înțeleagă de ce sunt afectați de maladia aceasta. Cu toate acestea, vor muri, la fel ca mine. Niciun om cu modificări nu va fi imun.

– Voiau să recolteze celule de la noi, în laboratorul lor și, zise Starlock, să își determine propriile celule să deprindă abilitatea de a se dezvolta din nou normal.

Gânditor, Mizter Dekkle spuse:

– Dacă ar lua destule celule sănătoase, suficient de des, și le-ar injecta în locurile potrivite din corp... ar putea amâna moartea o vreme. Ce idee interesantă! Dar pentru voi n-ar fi deloc convenabil. Ce v-au spus despre boala asta? Că am creat-o noi, aici, în cadrul Biroului de Modificări?

Luck răspunse:

– Miz Babbidge a spus că sursa este clădirea asta.

Gazda lor părea amuzată.

– E o poveste mai ușor de acceptat decât cea adevărată. Dar adevărul este că toți am fost uciși de mālura recoltelor.

– Mālura recoltelor? Întrebă Luck, încercând să înțeleagă legătura.

Proto-ființele știau despre māluri, evident – la urma urmei, erau fermieri.

– Adică, proviziile de alimente s-au stricat? Întrebă Starlock.

Mizter Dekkle a negat scuturând capul și a făcut un semn către ghivecele cu cereale de pe podea.

– Nu, vreau să spun că ne-am construit *pe noi înșine* din proviziile de alimente. Scoase o tulpină dintr-un ghiveci. Lui Luck i se părea că semăna cu meiul, dar era maronie și părea uscată, iar vârful, unde erau toate semințele, era prea mare, ficcare arătând mai mult ca un mic fruct decât ca un grăunte. Mizter Dekkle a spart o sămânță, arătându-le că înăuntru nu era nici. O mângă maroniu-cenușie se scurse din păstaie în palma lui.

– Ce e asta? Întrebă ea.

– Este mei... și oameni, spuse el. Sunt amândouă. Un hibrid de celule umane și celule de plante – piatra de temelie a modificărilor. Unele sunt programate din faza de concepție – culoarea părului, a ochilor, a pielii, înălțimea, sexul. Dar pentru modificările mai însemnate – aripile, membrele în plus sau plămânii speciali – dirijăm ADN-ul, copiind deseori creaturile din natură. Și aceste celule, completă el în timp ce freca mângă între degete, sunt foarte ușor de programat. Sunt eșafodajul tuturor modificărilor. Înțelegeți cuvântul ăsta, „eșafodaj“?

– Da, spuse Starlock.

– Starlock e inginer și eu... eu citesc, îi spuse Luck.

– A, cărturarii. Ce noroc pe mine! Dar, pe de altă parte, sunt unul dintre puținii care au susținut păstrarea științei în programa școlară a proto-ființelor, ca să dețineți puțin control asupra lumii voastre, chiar dacă era doar cea dintre granițele Rezervației. Le arată alte câteva ghivece cu mei, toate fiind uscate și maronii. Naturaliștii au atacat culturile de mei modificat, ca să îi împiedice pe oameni să mai creeze modificări. Au făcut-o în mod public. Vedeți toate tulpinile veștejite? Acele plante au murit acum câteva săptămâni. Dar virusul face mai mult decât să atace culturile umane. Atacă toate celulele derivate din aceste plante... ceea ce înseamnă absolut toate modificările care ne-au fost adăugate. Și se răspândește mai repede decât orice am văzut vreodată.

– O santinelă din rezervație s-a molipsit de la alta în câteva secunde, spuse Luck.

– Da, confirmă Mizter Dekkle, eram aici, în laborator, dis-de-dimineață, în ziua în care s-a transmis de la plante la oameni. Am văzut cum oamenii din clădirile învecinate îl luau unul de la altul aproape instantaneu. Populația noastră trăiește în totalitate între granițele orașului, așa că răspândirea a fost... catastrofală. O să le ofer naturaliștilor prezumția de nevinovăție și o să-mi închipui că au reușit mai mult decât și-au propus. Dar o să cedeze și ei. Și încă repede.

O vreme au rămas toți tăcuți, până când Luck a șoptit:

– Cine o să aibă grijă de copiii aceia după ce mor naturaliștii? Și o să încerce să recolteze celule de la copii?

I-au relatat despre camioanele lungi, care adunau copiii din tot orașul. La auzul acestor lucruri, Mizter Dekkle era din ce în ce mai tulburat. A stat mult timp cu masca pe față, cu privirea în podea. În cele din urmă, spuse:

– Mă mișc prea încet. Vedeți că unele plante sunt încă verzi. Am adunat diferite soiuri din serele de jos, care nu sunt predispuse la

mălură. Ghivecele din spatele biroului său erau pline de plante mai sănătoase. Și vedeți...

S-au ridicat să se uite la masa din fața lui. Sub suprafața luminată erau mai multe vase rotunde, din sticlă, fiecare cu un strat lipicios și spongios dintr-o substanță vie, de un roz-aprins, în interior.

– Țesut sănătos, din plante sănătoase, spuse Mizter Dekkle. Dacă le-aș putea cultiva mai repede...

A făcut un semn neajutorat către corpul său vlăguit.

– Am putea să te ajutăm? întrebă Starlock.

I-a privit pe amândoi în timp ce inhala oxigen prin mască. După câteva respirații, spuse:

– Pe voi v-am ținut într-o rezervație în folosul nostru, v-am învățat că sunteți inferiori. Chiar ați venit să ne ajutați?

– Nu, recunosc Starlock. Am venit să vedem dacă ne mai supravegheați. Dar acum...

– ...am văzut orașul, îi termină Luck ideea, și toți copiii aceia.

Mizter Dekker dădea din cap, vizibil mișcat.

– Câte alte rezervații de proto-ființe s-au mai eliberat? îi întrebă el. Dacă mi-ați veni toți în ajutor...

– Mai sunt rezervații? întrebă Luck.

– Mai sunt și alții ca noi? întrebă Starlock în același timp.

După o clipă de confuzie, bărbatul înțelese.

– Desigur, spuse el. Încă nu v-ați găsit unii pe alții. Au trecut doar câteva zile. Văzând cât de uluite erau proto-ființele, el a început să le explice cu un glas blând: Sunt rezervații împrăștiate pe întreg teritoriul statului Colorado. Cele mai multe sunt exact ca a voastră. Câteva sunt cele în care ținem proto-ființele care au fost alungate din rezervațiile originale sau care au reușit să treacă de gardurile de delimitare. Dar chiar și acelea seamănă mult cu rezervația voastră.

Starlock înghiți în sec și, plin de speranță zise:

– Vreți să spuneți că... toate... dar nu reuși să formuleze enunțul până la capăt.

Luck întrebă în locul lui.

– Când proto-ființele sunt luate pentru că au încălcat regulile, nu sunt ucise? spuse ea. Sau aruncate în închisoare, sau altundeva? Sunt mutate în altă rezervație?

– Da, încuviință Mizter Dekkle, părând contrariat. Îmi pare rău că v-am făcut să vă gândiți la ce era mai rău. Înțelegeți că trebuiau să existe consecințe pentru încălcarea Legămintelor? Voiam să vă menținem diversificați.

Lui Starlock i-au dat lacrimile.

– Sora mea și iubitul ei au fost luați. Deci...?

– Este foarte probabil ca sora ta să fie în siguranță, la doar câteva sute de kilometri de locul unde te afli acum.

Starlock rămase tăcut, copleșit.

– Câte alte proto-ființe mai sunt? întrebă Luck.

– Câteva mii, răspunse gazda. Dacă pot încetini moartea noastră atât cât să vă ajut pe toți...

I-a privit din nou pe amândoi cu atenție, ducându-și masca la față. Mâna dreaptă a lui Luck atârna lângă cea stângă a lui Starlock, iar el părea să studieze cele două mâini, de culori atât de diferite, dar foarte asemănătoare în toate celelalte privințe.

Când și-a scos masca, Mizter Dekkle privea dincolo de ei, către o himeră pe care doar el o putea vedea.

– Am eliminat din genomul uman toate bolile ereditare. Cel puțin, asta am făcut pentru voi, reflectă el. Apoi am luat părul tău blond, Luck, și pielea ta cafenie, Starlock, doar din vanitate. Dar pentru cineva ca mine, care se presupune că ar trebui să privească rasa noastră în perspectivă, pe termen lung, voi, proto-ființele, ați fost mereu planul de rezervă, cutia noastră de valori, depozitarul nostru genetic.

Și-a întors privirea spre ei și le-a făcut semn să se apropie. Apoi le-a unit mâinile.

S-a uitat de la Luck la Starlock și a spus:

– Ați venit să vedeți dacă mai sunteți animalele noastre de companie. Nu sunteți. Sunteți liberi.

11. AVEAU ACELAȘI VIS

Mizter Dekkle le-a cerut să-l ducă într-o cameră din spate, pentru noapte. L-au împins în scaunul cu roțile, pe un coridor lung. Destinația lor era un spațiu care fusese o cameră de recreere, cu mese și scaune, și o canapea lungă. Păturile mototolite de pe canapea le indicau unde-și făcuse el patul în fiecare seară.

– Nu, e în regulă, spuse el, refuzând ajutorul lor când se mută pe canapea și își potrivi rezerva de oxigen la îndemână. Însă a lăsat-o pe Luck să-i îndrepte păturile și să-l învelească până la piept. Etajul cincizeci și șapte e aproape autonom, le spuse el, dându-și masca la o parte. O să găsiți dușuri pe coridor, pe dreapta. Și un dormitor, dincolo de ele.

Luck era îngrozită de faptul că omul acesta își bătea capul cu locul unde aveau să doarmă ei. Avea obraji în flăcări, dar Mizter Dekkle doar îi zâmbi și închise ochii.

- Acum e pentru voi, le spuse el.
- Ce anume? întrebă Starlock.
- Totul, murmură el.

Câteva clipe mai târziu, Mizter Dekkle era scufundat într-un somn agitat. Iar Luck, privindu-l, căzu într-un fel de reverie. Cum era, se întreba ea, să fii ultimul dintre cei pe care îi cunoșteai?

A trezit-o din visare mâna caldă a lui Starlock, care o lua pe a ei. A condus-o pe coridor, către camera luminată, din capăt.

– Sora mea, rosti el cu o voce care-i lăsa de înțeles că nici lui nu prea-i venea să creadă ce spunea, deși ochii lui negri păreau cumva mai ageri acum. Și toți cei care au fost luați vreodată, poate.

Luck îi strânse mâna.

Au găsit dușurile și o mică spălătorie adiacentă, unde și-au dat jos hainele fără grabă. Din ziua aceea de demult, petrecută în pădure, Luck și-a închipuit de multe ori că se dezbrăca din nou în fața lui Starlock și mereu își imaginase momentul ca fiind unul extrem de romantic, un capitol dintr-un roman pe care avea să-l savureze pentru că așteptase mult timp să-l citească. Asta era altceva.

– Nu mă simt... începu ea, în timp ce-și scotea cămașa.

Erau amândoi murdari și era conștientă de masacrul de afară.

– E în regulă, murmură Starlock. Mă tot gândesc la copiii aceia din camion.

– Eu mă tot gândesc la toți oamenii pe care am călcat venind încoace. Și la *șobolani*.

Își scosese ră toate hainele. Luck se uita la trupul gol al lui Starlock, fără să fie deloc rușinată. Era cu trei ani mai mare decât ultima dată când îl văzuse dezbrăcat. Era un bărbat puternic și frumos. Și el o privea, dar pe chipul lui se citea mai degrabă tristețe decât orice altceva.

– Ești frumoasă, șopti el.

– Și tu arăți bine.

Nu se atinseră. Apăsarea orașului dintre ziduri se așternuse între ei. În schimb, își îndesară hainele murdare într-o mașină de spălat, privind cum apa și săpunul pătrundeau materialul. Luck nu era sigură dacă mașina putea să elimine mirosul.

Sala cu dușuri avea mai multe cabine. Starlock l-a pornit pe primul și amândoi s-au minunat văzând cum se scurgeau litri întregi de apă caldă. În Rezervație erau dușuri, desigur, dar de obicei erau călduțe și cu apă puțină.

– Oamenii au fost frivoli, șopti Luck. Și aroganți. Ne-au tratat ca pe... niște maimuțe sau ceva de genul ăsta. Dar...

– Nu meritau asta.

– Nu.

– Vino aici, șopti Starlock.

A tras-o sub duș, alături de el. Și s-au spălat iar și iar. Luck privea cum apa murdară de pe ei se prelingea prin scurgere, până când, în cele din urmă, a devenit limpede și ei erau cu adevărat curați.

Cu toate astea, nu s-au atins deloc. Luck încă era afectată de amintirea oamenilor cu antene, care atârnavă din mașina răsturnată în timp ce șobolanii mișunau pe trupurile lor. Când se gândea la lumea de afară, își simțea trupul de parcă avea o tonă, ca și cum inima îi era atât de grea, încât îi cădea la picioare.

– Plângi, spuse Starlock.

Lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji și, deși apa le spăla, altele veneau în loc, de parcă avea să plângă echivalentul greutății ei, până nu mai rămânea nimic.

– Frau la fel ca noi, îi spuse ea când reuși să vorbească. Se prefăceau că erau diferiți și noi am acceptat asta. Dar eram la fel.

– Știu.

Starlock a tras-o spre el și a strâns-o în brațe în timp ce apa caldă curgea peste ei și Luck suspina în umărul lui.

* * *

După ce fata s-a oprit din plâns, s-au înfășurat în prosoape și au găsit dormitorul. Era o cameră mică, pe partea interioară a coridorului, unde nu erau ferestre. O lumină s-a aprins automat când au deschis ușa, dezvăluind niște paturi suprapuse, cele de la nivelul inferior fiind suficient de late pentru două persoane. Au întins o pătură peste un pat și s-au cuibărit amândoi sub ea.

Pereții erau acoperiți cu o pictură murală, care înfățișa o pajiște plină de flori, cu un soare galben în colțul tavanului, revărsând căldură peste toate. Printre flori și prin iarbă, se jucau și topăiau copiii oamenilor, care aveau foarte multe forme diferite. Luck a văzut

mănuțe aurii, ridicate ca să prindă o minge; urechi lungi, ciulite ca să audă ceva îndepărtat și un băiat cu patru picioare sărind mai sus decât orice proto-ființă. Dar lângă ușă era o fetiță obișnuită, care stătea sub un copac, jucându-se cu o păpușă. Oamenii și proto-ființele stăteau laolaltă în tabloul acesta, a realizat ea, ca și cum Mizter Dekkle și colegii lui susținuseră altceva, dar știuseră tot timpul că erau toți egali.

Starlock a stins lumina și s-a așezat lângă ea.

– Știi de câte ori mi-am închipuit că dorm în același pat cu tine? șopti el. De mii de ori. Dar niciodată nu m-am gândit că va fi așa.

– Cum am fi putut să ne imaginăm ziua asta?

Rămaseră tăcuți o vreme, Luck cuibărită lângă el, Starlock ținând-o strâns în brațe.

În cele din urmă, el spuse:

– Când găsim un radio funcțional, putem apela Rezervația. Și celelalte rezervații. O să chemăm toate proto-ființele și o să găsim o cale să ducem copiii într-un loc sigur.

– S-ar putea să fie sute de copii, șopti Luck, sau mii.

– Dar și noi suntem cu miile, explică el. Iar Miz Babbidge a spus că e multă mâncare în oraș. Gândește-te, Luck, aici sunt biblioteci. Poți să citești orice vrei.

Era un lucru la care Luck nu se gândise.

– O să aflăm ce s-a întâmplat în toți anii la care se opresc cărțile noastre.

– Și ce să-i învățăm pe toți copiii aceia.

– Și mai e și restul lumii, spuse Luck. Poate oamenii de dincolo de oceane.

S-au gândit puțin la asta în timp ce Starlock își împingea bărbia spre gâtul ei.

Apoi Luck spuse:

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

– Știi tu.

– Da, zise el. Și eu îți mulțumesc.

Au adormit așa, strângându-se unul lângă altul, ca și cum ar fi fost o singură ființă.

* * *

În toiul nopții, pe jumătate adormiți, au început să se sărute. Luck visa că erau în Rezervație și, în același timp, la cel mai înalt etaj al clădirii cu armură din diamante. Erau împreună în visul ei, în locul cel mai sigur, dar și cel mai înspăimântător de pe pământ. Erau la punctul de plecare al tuturor lucrurilor, iar lumea se învârtea în jurul lor.

Îl sărută pe Starlock, îl sărută iar și iar, în vis și în realitate, atât cât să compenseze pentru cei trei ani de despărțire. S-au trezit doar ca să-și dea jos prosoapele. Nimic nu-i mai despărțea acum, iar Starlock era cald și puternic, și omniprezent, așa că, pentru puțin timp au dat uitării apăsarea morții și a orașului defunct.

Durerea a trezit-o de tot pe Luck pentru câteva clipe. Simțea că toate cadavrele din oraș se uitau la ea, cu brațele lor diferite întinse să o apuce. Apoi fețele lor s-au estompat, orașul a dispărut. Era din nou în vis, cu Starlock, amândoi fiind învăluiți de senzația mistuitoare dată de apropierea dintre ei.

În clipa aceea, Luck a înțeles ceva nou. Existau orori și exista moarte, existau răul, aroganța și speranța. Exista viața ei în Rezervație și mai era și lumea cea mare. Și exista iubire. Lucrurile rele se adunau, dar la fel și cele bune, iar cele bune, conștientiza ea, erau mai importante decât cele rele. Puteai trece peste cele rele, dacă voiai. Fiecare lucru bun pe care-l trăise Luck, fiecare lucru bun pe care-l învățase, se așeza peste toate celelalte și se adăuga la modul în care se simțea pe deplin acum, pentru prima dată:

Umană.

NOTA AUTOAREI

Această carte a început ca o revelație. După ce am citit articole despre editarea genetică, schimbarea structurii și funcției corpului folosind interfețe bioelectronice și dispozitive mecanice microscopice și tot felul de minuni viitoare, m-am gândit: „Asta e. În curând, vom putea eradica bolile, să prelungim speranța noastră de viață, să transformăm oamenii în supra-oameni!“ După câteva minute, mi-a venit o idee foarte diferită: „Cu siguranță vom găsi o metodă prin care să stricăm totul în mod spectaculos“.

Poveștile din acest roman s-au născut în intervalul dintre prima și a doua mea idee.

Cu cât vom reuși să trăim tot mai mult fără boli, să ne modificăm corpul și să schimbăm ceea ce ne reprezintă ca oameni, în ce măsură aceste capacități vor altera perspectiva noastră asupra celorlalți și a lumii? Cum va fi să crești, să te îndrăgostești și să-ți treacă, să alegi în ce să crezi când însuși esența a ceea ce ești „tu“ s-ar putea schimba?

Nu am răspunsuri. Tot ce am sunt șase tineri, protagoniștii acestui volum, ale căror povești m-am străduit din răspuțeri să le evoc cum se cuvine. Sper că am reușit.

MULȚUMIRI

Aceste șase povestiri și romanul pe care îl alcătuiesc împreună au fost, pentru mine, un fel de libelulă: sălbatică, irizantă și nepământenă. Vreau să le mulțumesc oamenilor care au văzut macabrul și optimismul lor și au decis să le transforme într-o carte adevărată.

Pentru Krista Marino, în primul rând, pentru că a citit manuscrisul într-un weekend, ca să putem discuta despre el luni la prânz. În al doilea rând, și mai ales, pentru grija ei față de această carte și dragostea ei pentru personaje.

Lui Ray Shappell, pentru coperta stranie și minunată. Lui Ken Crossland pentru aspectul frumos al paginilor.

Pentru Colleen Fellingham și Amy Schneider pentru redactare, fără de care niciun autor nu ar trebui să mai iasă în public.

Multe mulțumiri numeroșilor oameni creativi, minunați și grijulii de la Penguin Random House, care au trudit ca să apară cartea și să o împartă cu restul lumii, mă refer în mod special la Jules Kelly și Joshua Redlich.

Lui Jodi Reamer, ale cărei instincte sunt surprinzător de exacte și al cărei entuziasm în privința cărții a fost molipsitor. (Întâmplător, este posibil ca dragostea ei pentru Disneyland să mi se transmită și mie, dar voi nega, dacă mă întreabă cineva.)

Lui Kassie Evshevski, pentru că a stat cu ochii pe mine și pe povestea asta, chiar și atunci când era în cealaltă parte a țării.

Pentru Cecilia de la Campa de la Writers House, pentru că a dus cărțile mele în toate colțurile lumii.

Lui Helen Russell, pentru că m-a ajutat să traduc dialogul în limba rusă, inclusiv numeroasele înjurături.

Lui Sky Morfopoulos, Alexandra Meldal-Johnsen, Jennifer Anderson și Michael Doven pentru că au fost cititorii mei beta.

Pentru familia mea și, în mod special, pentru soțul meu, Sky Dayton, care este destul de grozav încât să suporte și poate chiar să și agreeze lucrurile ciudate pe care îmi place să le citesc și să le discut cu el. Și pentru copiii mei, din pricina cărora îmi e greu să mă relaxez, să mă concentrez sau să finalizez lucrurile ori să țin casa curată, dar care mă fac să râd și să văd lumea într-o nouă perspectivă și să mă simt fericită și vie. Vă iubesc pe toți foarte mult.